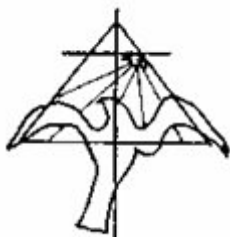

1
leden
2007

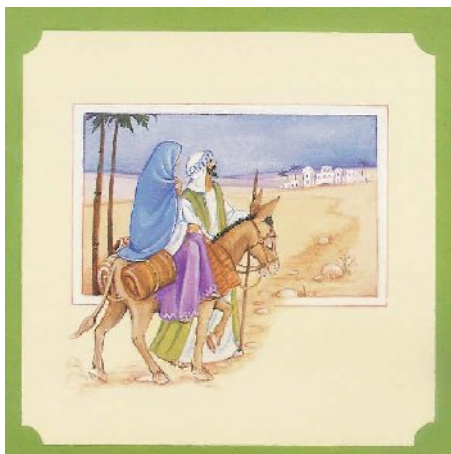
Košířský farní list

Leden

KDO JSI?

Člověk by neměl být cizím člověkem ve své rodině, neměl by být cizincem ve své vlasti ani však někým cizím v církvi, do které patří. Kdy něco takového může nastat? Častou příčinou tohoto stavu je nevědomost. Mluvíme o těch druhých, kteří jsou mimo nás a tvoří tato tři seskupení a necítíme svou sounáležitost s nimi

U pokrevní rodiny to snad nebývá tak časté, ale vlast a církev bývají stavěny jako vnější předmět časté kritiky. Známe dobře nářky typu: „ten český národ, ta církev“ Mnoho příslušníků národa nemá vlastenecké cítění a mnoho pokřtěných postrádá církevní cítění – sentire cum ecclesia. Jak bychom mohli překonat tento nedostatek? Můžeme usilovat o hlubší poznání církve, život v ní a s ní, abychom inspirovali také

ostatní naše současníky.

Apoštol Pavel se na začátku svého Prvního listu korintským křesťanům v dnešním druhém čtení obrací na tamější „členy církevní obce, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých“. /1 Kor 1,1-3/. Nejde však o nějaký vznešený či nadnesený způsob titulování, ale skutečný stav, který má své odůvodnění v souvislostech křesťanské věrouky.

Patřit do církve, tvořit církev a být církví člověka obohacuje takovými rysy, které jej jasně odlišují ode všech náboženských, národnostních, politických nebo kulturních seskupení v dějinách. /KKC 782/ Boží lid nelze nějak začlenit, podřídít jako vlastnictví jinému národu či jakékoliv instituci. Jde o „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý“ (1 Petr 2,9).

Do tohoto lidu se člověk rodí shůry, „z vody a Ducha „ (Jan 3-5), tedy vírou v Krista a křtem, ne tělesným narozením. Člověk je tímto znovuzrozením naprosto nezaslouženě omilostněn, obdarován – „posvěcen v Kristu Ježíši“ /1 Kor 1,1-3/, jak dnes slyšíme ze slov apoštola. Pán Ježíš je HLAVOU tohoto lidu. Pomazání Mesiáše, Duch svatý, stéká z hlavy na TĚLO, proto je tento lid „mesiášským lidem“.

Z tohoto vztahu plyne nesmírná důstojnost a svoboda Božích dětí. V jejich srdci přebývá Duch svatý jako v chrámu. Nikdo z nás se tedy vůbec nemusí stydět za své spojení s církví a má důvod ke zdravému sebevědomí. Hloupé a primitivní výpady proti naší příslušnosti k Božímu lidu můžeme vnímat z velkým nadhledem. Nemáme si však zároveň pouze libovat ve svém postavení, ale vzít naprosto důsledně jako prvořadý úkol nové přikázání – MILOVAT tak, jak nás miloval Kristus. /Jan 13,34/ Máme totiž poslání být solí země a světlem světa. /Mt 5,13-16/, být pro celé lidské pokolení zárodkem jednoty, naděje a spásy. /LG 9/ Zároveň nesmíme ztratit ze zřetele věčný CÍL Božího království – církve, které sám Bůh jejím založením zahájil na zemi a které se má dále šířit, dokud je také nedokoná on sám na konci času.“ /LG 9/.

Lid, do něhož patříme je kněžský, prorocký a královský. Jde o poslání a službu, kterou předznamenal a dokonale naznačil náš Pán.

Účast na Kristově kněžském povolání se uskutečňuje naším znovuzrozením a pomazáním od Ducha svatého. Jsme posvěceni na duchovní chrám a na svaté kněžstvo.“ Tím se v nás oslavuje Bůh. Stáváme se viditelným znamením Boží přítomnosti. Jako se šíří oheň od jedné svíce

k dalším, tak se má rozvíjet posvěcení, které pochází od Boha. Dar je od Boha, věřící svým napojením na Kristovo kněžství, nositelem a nástrojem Božího Daru.

Podíl na prorockém poslání Pána Ježíše máme vidět v nadpřirozeném smyslu víry, který máme jako celý lid, laikové i hierarchie, když „neúchylně lneme k ‘víře jednou provždy křesťanům svěřené’“, když prohlubujeme její chápání a stáváme se Kristovými svědky uprostřed tohoto světa. /KKC 785/ Nemusíme tedy zrovna oplývat mimořádným darem prorokování ve smyslu předpovídání budoucích událostí. Kdo žije v církvi, ten se nepřestává celý život ptát, jaký je její skutečný obsah víry a nepodléhá dobovým módním názorovým vlnám.

Kristova královská služba je v souladu s jeho mocí přitahovat k sobě svou smrtí a svým vzkříšením všechny lidi. I když je král a pán celého vesmíru, stal se služebníkem všech. Pro křesťana „kralovat“ znamená „sloužit“ Kristu, především v „chudých a trpících“, v nichž církev „vidí obraz svého chudého trpícího zakladatele“ /LG 8/ Programem Božího království, s nímž se chceme stále ztotožňovat je tedy obětavá a nezištná služba. Kdo slouží, ten kraluje.

Církev žije v tak úzkém spojení s Kristem, že je možné ji chápat jako Kristovo Tělo. Svůj vztah k těm, kteří jej budou následovat charakterizuje těmito slovy: „Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás..Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti“ (Jan 15,4-5). Ve svátosti Eucharistie se pak uskutečňuje toto spojení podle Kristova výroku: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,36). Přirovnání církve k tělu nenaznačuje pouhé shromáždění kolem něho, ale sjednocení v něm, v jednom Těle. Důsledkem tohoto sjednocení v Kristu je bohatá pestrost jednotlivých údů a úkolů, které ukazují rozmanitou plodnost církve v nejrůznějších formách života a činnosti. Kristus se stará o náš růst, rozděluje ve svém Těle, to je v církvi, dary a služby, kterými si navzájem pomáháme na cestě ke spáse. Proto nemáme zanedbat a promarnit hříbny, které jsou určeny ke službě.

Církev je neposkvrněnou snoubenkou neposkvrněného Beránka; kterou si Kristus zamiloval a vydal sám sebe za ni, „aby ji posvětil“ (Ef 5,25-26); spojil se s ní věčnou smlouvou a nepřestává se o ni starat jako o vlastní tělo. /KKC 790-796/

Pius XII. píše v encyklice *Mystici Corporis*: „Skutečnost, že všechny části Těla jsou spojeny jak mezi sebou, tak se svou nejvyšší hlavou, je třeba přičítat Kristovu Duchu, jako skrytému zdroji, protože přebývá celý v hlavě, celý v Těle a celý v každém z jeho údů.“ /DS 3808/

Církev je chrámem Ducha svatého. (2 Kor 6,16). On nejrůznějším způsobem působí při budování celého Těla v lásce: skrze Boží slovo, skrze křest, skrze ostatní svátosti, které dávají růst údům Kristovým a uzdravují je; skrze „milost danou apoštolům“, jež mezi těmito dary zaujímá první místo, skrze ctnosti, které uschopňují ke správnému jednání, a konečně skrze rozmanité zvláštní milosti (nazývané „charismata“), které slouží k užitku církve a mají prospívat lidem a potřebám světa. KKC 797-810/

V dnešním úryvku evangelia svědčí svatý Jan Křtitel o Kristu – Pomazaném: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm....“ (Jan 1,32). V Pánu Ježíši i v církvi je trvale přítomen Duch pravdy, lásky, odpuštění a věčného života. Bez něho je církev nemyslitelná. S ním všechno možné překonáme a v duchovním boji o spásu můžeme zvítězit. S jeho pomocí jsme teprve schopni chápat, kam patříme, kým jsme, kde je náš domov zde na zemi i na věčnosti.

V jeho světle a síle ať se nám daří prožívat další rok Páně 2008.

Homilie na 2. neděli v mezidobí P.L.

Liturgický kalendář

1. úterý	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. středa	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
6. neděle	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
13. neděle	Svátek Křtu Páně

14. pondělí	Sv. Gotfrída, řeholníka
17. čtvrtek	Památka sv. Antonína, opata
18. pátek	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. neděle	2. neděle v mezidobí
21. pondělí	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24. čtvrtek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. pátek	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. sobota	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. neděle	3. neděle v mezidobí
28. pondělí	Památka sv. Tomáše Advinského, kněze a učitele církve
31. čtvrtek	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

- ✓ **Další biblická katecheze bude v sobotu 5. a 26. ledna po večerních bohoslužbách** ve farním sále sv. Jana Nep.
- ✓ **Promítání filmu bude v sobotu 12. ledna po večerních bohoslužbách** ve farním sále sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 14. prosince 2007 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Jan Havel, Stanislav Hojek, MUDr. Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola minulého zápisu
2. Technické záležitosti
3. Farní činnost

Ad 1. Podle jednotlivých bodů byl projednán zápis ze schůze z 9. listopadu s pozorností zaměřenou zejména na problematiku stavebních úprav a oprav střechy kostela sv. Jana. Tyto záležitosti jsou velice náročné, časově i na nutných finančních nákladech, přesto práce probíhají vcelku úspěšně.

Ad 2. Při dalším pokračování této náročné činnosti je nutně zapotřebí přehledně uspořádat veškerou stavební a úřední dokumentaci kostela sv. Jana a uvést ji do souladu s novými podmínkami a předpisy. V záležitosti se intenzivně angažuje Ing Vít Bobysud a Ing Václav Dráb spolu se stav Havlem a ovšem v úzké spolupráci se správcem farnosti P. Lohelem. Podle potřeby do řešení zapojí ještě další pracovníky, aby byly potřebné problémy řešeny v předepsaných termínech a bylo též možno zavčas požádat o finanční granty na příslušných úředních místech. Organizace celé záležitosti, směřující k uspořádání dokumentace se ujal Ing Vítek Bobysud.

Ten rovněž informoval o svém zjištění výše nákladů, potřebných k žádoucí úpravě hrobu zakladatele kostela sv. Jana P. Václava Chlumského. Hrob je na košířském hřbitově Na Kotlářce a k jeho zvelebení by bylo vhodné, vybudovat na něm min. žulový rám s pomníčkem a ev krycí kamennou deskou vč příslušného nápisu. Podle nezávazného zjištění u vhodné kamenické firmy je možno věc realizovat s vynaložením nákladů ve výši mezi 30 – 66 tis Kč

(v cenách platných v současné době). Úpravu hrobu je možno provést také na etapy, podle peněz, které na to bude mít farnost k dispozici. Cenová nabídka je přiložena a založena je u zápisu.

Ad 3. V závěru byla projednávány možnosti farního poutního zájezdu a to na jarní období příštího roku. Nejbližší aktivitou však bude akce Tříkrálové sbírky, které se v minulých letech ujímala vždy naše skupina mladých farníků. Nejinak tomu bude i letos, resp na začátku ledna roku 2008. Organizace se ujme Ing Vašek Dráb.

Příští schůze je svolán na pátek 11. ledna 2008 v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v Košířích v obvyklou hodinu.

Zapsal

Stanislav Dobeš

Jak jsem díky našemu Pateru Lohelovi (ne)vyhrál láhev vína.

Asi před deseti či jedenácti lety mne oslovil jeden můj známý, praktikující neznaboh, jakých je u nás, žel, mnoho. Kdysi můj spolužák se mne snažil ohromit zprávou, že náš starý „farář“ (tak on nazývá všechny kněze bez výjimky) bude vyměněn za mladšího. Znal i jeho jméno, říkal že prý se jmenuje Pavel Klicpera, nebo Stroupežnický, nebo tak nějak. Věděl jsem, že tehdejší náš Pater Verner má vskutku odejít na Vyšehrad a také jsem od něho věděl, že jeho nástupcem bude kněz premonstrát ze strahovského kláštera. Jeho jméno mi P. Verner zmínil, takže jsem věděl přesně, že je to s tím jménem jinak. Ten můj nezvaný rádoby informátor asi někde jméno našeho Patera zaslechl, snad ale špatně poslouchal, nevím. Ovšem, jména Pavel Klicpera a Lohel Klindera se navzájem poněkud podobají, takže šlo zřejmě o přeslechnutí. Jak se mu tam ale připletlo jméno Stroupežnický, zůstává mi záhadou. Svůj omyl však můj přítel nechtěl za žádnou cenu připustit a ve své neodbytnosti mi nabízel sázku o láhev vína. Jeho nabídku jsem odmítl, ale když stále naléhal, se sázkou jsem nakonec souhlasil, hlavně proto, abych už měl od něho pokoj.

Po krátké době pak náš P. Lohel skutečně naši farnost od P. Vernera převzal a jak známo, k naší radosti u nás působí dodnes. Můj „informovaný“ spolužák se mi však od té doby vyhýbá, takže k předání vyhraného vína dosud nedošlo a myslím, že asi už ani nedojde. Nu což, žádná škoda.

Závěrem ještě podotýkám, že tuto příhodu jsem dosud nikomu, ani P. Lohelovi, nevyprávěl.

Prosinec 2007

Stanislav Dobeš

Relikviář sv. Maura

Relikviář je schránka na ostatky svatých. Tento je významný svým původem i typem. Patří do skupiny domečkových relikviářů, kterým se prokazovala zvláště v minulosti veliká úcta a je jich na celém světě jen několik.

V nejstarších dobách byly relikvie svatých ukládány pod oltář nebo vkládány do oltářní desky. Do oltářní desky jsou umístovány dodnes. S přibývajícím počtem kostelů rostl i zájem o relikvie a ostatky svatých se proto začaly dělit na malé části.

Nejprve byly relikvie vkládány do textilních váčků, později se začal na schránky používat trvanlivější materiál jako dřevo a kov. Začaly se vyrábět relikviáře ve tvaru křížů, monstrancí, medailonů, domečků atd. Jejich tvar se měnil podle uměleckého cítění doby a někdy také podle toho, kterou část těla relikviář uchovával. Tak začaly některé relikviáře dostávat podobu hlavy, ruky, nohy, prstu apod. Byly bohatě zdobené zlatem, stříbrem, emailem, drahými kameny, ornamenty i figurálními výjevy.

Největší rozmanitost typů relikviářů přineslo období vrcholného středověku. Po útlumu ve výrobě relikviářů v renesanci nastal opět jejich rozvoj v baroku, kdy se kopírovaly starší typy, avšak provedení a výzdobu přivedlo toto období k vrcholu zdobnosti. V sakrálních prostorách byly relikviáře vždy kladeny na čestná místa a rovněž byly nošeny v procesích.

Relikviář sv. Maura, zhotovený v průběhu 1. čtvrtiny 13. století, je významným a vyspělým dílem pozdně románského zlatnictví. Vychází z výtvarných tradic kolínsko-mosanského zlatnictví posledního desetiletí 12. století a začleňuje se jako přirozený článek do vývoje typu tzv. tumbových (domečkových) relikviářů této oblasti.

V průběhu let sdílel relikviář sv. Maura pohnuté osudy kláštera ve Florennes (Belgie), spojené s nájezdy, požáry a pleněním. Byl však přesto uchráněn před zničením - unikl i při plenění za francouzské revoluce. Krátce poté, patrně po zániku kláštera, se dostal do majetku kolegiálního kostela sv. Gengulfa ve Florennes. Jak vyplývá z archivních dokladů, v této době mu již nebyla věnována žádná pozornost - byl odložen v sakristii mezi starým nábytkem. Zanedbaný a poškozený relikviář zakoupil v roce 1838 od správy místního záduší ve Florennes za 2.500 franků Alfred de Beaufort. Pravděpodobně mezi lety 1847-1851 ho nechal na své náklady za 3.000 franků opravit. V roce 1888 zapůjčili Beaufortové relikviář na výstavu do Bruselu a po jejím skončení ho převezli na své sídlo v Bečově nad Teplou. Platnost prodeje byla dvakrát napadena: v roce 1851 ze strany belgického státu a podruhé v roce 1898, kdy se k žalobě připojila i církev, obec a správa místního záduší. Vlekly spor byl ukončen až v roce 1901 mimosoudním narovnáním a Leopoldem II. bylo stvrzeno bezvýhradné vlastnictví rodu Beaufortů. Když v roce 1945 jako šlechta sympatizující s nacismem a loajální vůči fašistickému Německu museli Beaufortové opustit Československo, zanechali relikviář ukrytý v zásypu podlahy hradní kaple. Ve vlhké zemi zůstal celých 40 let nedostatečně chráněn před korozi a rozpadem.

Čelo relikviáře

V červnu roku 1984 začal občan USA Danny Douglas jednat s čs. státem o legálním vyzvednutí a odkoupení blíže nespecifikované památky, ukryté na našem území za 2. světové války. Během těchto jednání se podařilo vypátrat, kde se památka nachází a že jde o relikviář sv. Maura, jehož poválečné osudy nebyly odborné veřejnosti známy. Dne 5.11.1985 se podařilo kriminalistům relikviář nalézt. Dlouhé roky trvala náročná restaurátorská práce. Po dokončení byly do schránky vloženy zpět ostatky svatých spolu s původní olovenou autentikou a novou z roku 2002, vydanou strahovským opatem.

Jelikož je světec sv. Maur u nás neznámý, objevují se dotazy, jestli skutečně existoval. Při výkladu jsme zjistili, že ano. Sv. Maur byl knězem, který působil v Remeši, v noci přišel do vězení, kde pokřtil uvězněné křesťany a byl spolu s dalšími 50-ti popraven dne 22. srpna. Toto všechno se odehrálo podle některých pramenů za císaře Nerona, podle jiných ke konci 3. století.

O relikviáři jsme se toho dozvěděli ještě více a ještě spoustu toho o něm nevíme. Kdo si chce přečíst něco navíc, může si u Otce Lohela půjčit knížku o relikviáři.

V případě velkého zájmu, bychom mohli vytvořit i prezentaci ve farním sále, neboť máme i CD.

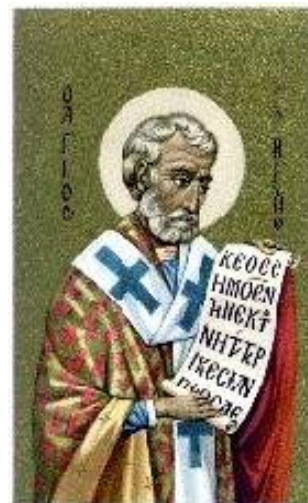
Václav D.

Sv. Bazil a sv. Řehoř Naziánský

biskupové a učitelé církve – památka 2. ledna

Čtvrté století přineslo za císaře Konstantina křesťanské církvi svobodu. Ukázalo se ale také, že se šíří některá nesprávná učení. Nejvíce rozšířené bylo ariánství, které popíralo božství Ježíše Krista. Císaři zasahovali do církevních záležitostí a někteří z nich ariánství podporovali. Ale je to i doba, v níž žilo mnoho význačných světců. Dva z nich si připomínáme 2. ledna. Spolu s bratrem sv. Basila - sv. Řehořem z Nyssy se nazývají "tři velcí kapadočtí otcové". Byli to vynikající teologové. Svým učením o Duchu Svatém připravili koncil v Konstantinopoli, který k nicejskému Vyznání víry připojil část o Duchu Svatém.

Sv. Basil (Veliký) se narodil okolo r. 330 v Cesareji kapadocké (dnešní Kayseri v Turecku). Jeho rodiče byli sv. Basil starší a sv. Emmelie. I tři jeho sourozenci se stali světci. Byl vychován ke zbožnosti a studiu. Studoval v rodné Cesareji, v Konstantinopoli a zejména v Aténách. Tam vzniklo jeho přátelství s Řehořem Naziánským. Po návratu domů se stal učitelem rétoriky, ale začal hledat cestu k hlubšímu

Sv. Řehoř Naziánský

prožívání křesťanství. Navštívil Egypt, Palestinu, Sýrii a Mezopotámii a seznámil se tam s mnišským životem. Po návratu založil na rodinném pozemku klášter, kde mniši žili ve společenství, na rozdíl od o samotě žijících poustevníků. Pro své mnichy sepsal řeholi. Ve východní církvi jiné řehole nevznikly. Basilova pravidla byla jen doplněna. Všichni východní mniši jsou *basiliáni*. Z této řehole čerpal i sv. Benedikt.

Cesarejský biskup Eusebios přesvědčil Basila, aby přijal kněžské svěcení. Bylo to v r. 364. Pak pomáhal svému biskupovi ve správě diecéze. V té době snad vznikla liturgie sv. Basila, která je jednou z liturgií užívaných v byzantském obřadu. R. 370 se stal v Cesareji biskupem. Byl tím i metropolitou Kapadócie a hlavou asi 50 biskupů. V té době musel neustále hájit pravou víru proti ariánům, zejména proti císaři Valensovi. Svým postojem si ale vydobyl jeho úctu. Na pozemcích, které mu císař věnoval, vybudoval město Basilius, kde byly nemocnice a útulky pro chudé.

Napsal toho mnoho a mnoho se zachovalo podnes. Nejdůležitější jsou Knihy proti Eunomiovi, kde hájí pravou víru proti ariánům. Zemřel 1. ledna r. 379. Papež Benedikt XVI měl letos 4. července o sv. Basilevi promluvu a končil ji slovy: "Byl to člověk, který žil opravdu se zrakem upřeným na Krista, člověk naplněný láskou k bližnímu. Byl plný naděje a radosti z víry a tak ukázal, jak být opravdovým křesťanem."

Sv. Řehoř Nazíanský (na Východě nazývaný též Řehoř Teolog) se narodil také okolo r. 330 nedaleko města Nazianzu v Kapadóci. Velký vliv na něj měla jeho matka Nonna. Jeho otec, původně pohan, byl později v Nazianzu biskupem. Řehoř studoval v Cesareji Kapadocké, v Cesareji v Palestině, v Alexandrii a v Aténách, kde se sblížil se sv. Basilem. Po návratu r. 356 domů začal toužit po asketickém životě. Odešel proto do mnišského společenství sv. Basila a tam ztrávil 2 až 3 roky. Po návratu domů ho jeho otec biskup sv. Řehoř starší přesvědčil, aby přijal kněžské svěcení. Po několika letech ho Basil, jako cesarejský biskup ustanovil biskupem v Sasimě. Řehoř přijal biskupské svěcení, ale svůj úřad nenastoupil a dělal kodajutora svému otci v Nazianzu. Tam plnil poctivě své povinnosti. Přesto tato epizoda vnesla jistý stín mezi něho a Basila. Od r. 375 žil opět asi 3 roky v klášteře.

Krátce po Basilevě smrti se stal císařem Theodosius a nastalo jisté uvolnění. Na žádost katolických věřících v Konstantinopoli, kde vládli asi 30 let ariáni, se stal jejich biskupem. Postavil kapli Anastasia (Vzkříšení). Stal se známým pro svá kázání o Nejsvětější Trojici. Ale zakusil od ariánů i mnoho pronásledování. V r. 380 ho císař ustanovil patriarchou v Konstantinopoli. V r. 381 se zde konal koncil, jemuž nějakou dobu předsedal. Stále měl mnoho nepřátel, kteří ho napadali. A proto, aby zajistil klid, po skvělém kázání na rozloučenou, odstoupil z místa patriarchy i z předsednictví koncilu. Odešel do Nazianzu, kde spravoval diecézi do r. 383, kdy tam byl ustanoven biskupem Eulalius.

Pak se usadil ve svém rodišti. Zde v klidu napsal většinu svých básní (např. vlastní životopis) a listů. Tam zemřel r. 389.

Stojí za to se zmínit, že byl oblíbeným autorem našeho věrozvěsta Konstantina – Cyrila.

Podle pramenů na Internetu a Franzen: Malé církevní dějiny.

MP

OKÉNKO VÍRY

Věřím v Ducha svatého

136. Co církev vyjadřuje vyznáním: Věřím v Ducha Svatého?

Věřit v Ducha Svatého znamená vyznávat, že Duch Svatý je třetí osoba Nejsvětější Trojice, že vychází z Otce i Syna a „je s Otcem i synem zároveň uctíván a oslavován“. Duch Svatý byl „poslán do našich srdcí“ (Gal 4,6), abychom přijali nový život Božích dětí.

137. Proč jsou posláni Syna a Ducha neodlučitelná?

Syn a Duch v nedílné trojici jsou odlišní, ale neodlučitelní. Od počátku až do skonání časů, když Bůh posílá svého Syna, posílá i svého Ducha, který nás sjednocuje s Kristem ve víře, abychom jako adoptivní děti mohli nazývat Boha „Otcem“ (Řím 8,15). Duch je neviditelný, ale poznáváme ho v jeho působení, když nám zjevuje Slovo a když působí v církvi.

138. Jak je Duch Svatý nazýván?

„Duch svatý“ je vlastní jméno třetí osoby Nejsvětější Trojice. Ježíš ho také nazývá: Přímluvce (Utěšitel, Zastánce) a Duch pravdy. Nový zákon užívá také pojmenování: Duch Kristův, Duch Páně, Duch Boží, Duch slávy, Duch zaslíbení.

139. Jakými symboly je Duch Svatý zobrazován?

Symbolů Ducha svatého je mnoho: *živá voda*, která vyvěrá z probodeného Kristova srdce a napájí pokřtěné; *pomazání olejem*, jež je svátostným znamením biřmování; *oheň*, který proměňuje vše, čeho se dotkne; *oblak*, temný nebo zářivý, v němž se zjevuje Boží sláva; *ukládání rukou*, jímž je předáván Duch; *holubice*, v jejíž podobě Duch Svatý sestupuje při křtu na Krista a zůstává v něm.

140. Co znamená, že Duch „mluvil ústy proroků“?

Výrazem *proroci* se míní ti, které Duch svatý inspiroval, aby mluvili jménem Boha. Duch přivádí proroctví Starého zákona k naplnění v Kristu, jehož tajemství odhaluje v Novém zákoně.

141. Co Duch svatý působí v Janu Křtiteli?

Duch naplňuje Jana Křtitele, posledního proroka Starého zákona, a vede ho, „by připravil Pánu ochotný lid“ (Lk 1,17) a hlásal příchod Krista, Božího Syna; toho, na něhož před jeho zraky sestupoval Duch a zůstával v něm, „toho, který křtí Duchem svatým“ (Jan 1,33).

142. Jaké je dílo Ducha v Marii?

V Marii Duch svatý naplňuje očekávání a přípravy Starého zákona na příchod Krista. Jedinečným způsobem ji naplňuje milostí a její panenství činí plodným, aby porodila vtěleného Božího Syna. Skrze Ducha se Maria stává matkou „úplného Krista“, to je Ježíše, hlavy, a jeho těla, církve. Proto Maria zůstává s Dvanácti v den letnic, kdy Duch zahajuje „poslední časy“ veřejným vystoupením církve.

Náš duchovní Otec,
P. Lohelius Zdeněk Klindera, Th.D., O.Praem.
očiima svých farníků u příležitosti 50. narozenin

P. Lohelius neúnavně pracuje pro spásu svěřených duší košířské farnosti.

Provází své farníky celým pozemským životem udílením svátostí: křtí novorozence i dospělé, připravuje na biřmování, uděluje rozhřešení ve svátosti smíření, oddává manželské páry, udílí svátost nemocných, doprovází zemřelé na poslední životní cestě. A samozřejmě vyučuje, káže při bohoslužbách, organizuje katechetické kroužky a všemožně se snaží udržovat živé farní společenství...

*A jak vidí jeho činnost stádce pro které pracuje? To
nám naznačí několik postřehů.*

- Skvělý průvodce liturgií, výmluvný a věroučně fundovaný kazatel, excelentní zpěvák
Návštěvníci košířských kostelů
- Výborný zpovědník! Laskavý, chápavý, moudrý a povzbuzující průvodce duchovním životem
Košířští kajícíci
- Láskyplně udílí svátosti ,provází své farníky životem přes svatby, narození dětí až po nemoci těch starších, které trpělivě navštěvuje a připravuje na odchod na věčnost (a to i ty"nekošířské" nemocné, které navštěvuje na motolské LDN).
Nemocní v jeho péči
- Obnovitel tradičních letních poutí v kapli P.Marie Nanebevzaté na Klamovce o jejíž rekonstrukci jako barokního skvostu se zasloužil a ze které opět učinil důstojný dům Boží s pravidelnými bohoslužbami
Košířští farníci a mariánští poutníci nejen z Košíř

- Starostlivý a neúnavný pečovatel o košířské kostely a jejich údržbu.

Košířský „údržbářský tým“

- Náročný, ale laskavý „šéf“. Vděčný za každou pomoc, ochotný přijímat, diskutovat a realizovat všechny iniciativy ke zvelebení kostelů košířské farnosti

Farní pečovatelky o košířské kostely a jejich šatníky

- Dobře připravený organizátor a průvodce pravidelných poutních výprav. Vtipný, humorný, výborně kombinující duchovní slovo s oddechovými aktivitami.

Pravidelní účastníci poutních zájezdů košířské farnosti

- Věrný účastník všech mládežnických akcí, kde funguje i jako řidič, který obětavě zabezpečuje přesuny opěšalých mládežníků včetně jejich potomků.

Poněkud odrostlí mládežníci

Od doby, kdy jsem před několika lety kývnul na to, že pomohu při vydávání farního listu, poznal Jsem Otce Lohela blíže. Pokud chtěl, abych něco napsal, řekl vlídně: „Nemohl byste se podívat na...“ Na otázky odpovídal trpělivě. Nápadů má stále dostatek a ví si se vším rady. Je vidět, že zná opravdu mnoho...

Práger Milan, redakční rada FI

Výzva pro všechny farníky k modlitbám za P. Lohela

P. Lohel je člověk, který miluje Boha, žije stále s Ním a Boha vyzařuje. O něm platí slova, která říká Pán Ježíš svaté sestře Faustyně: „Oznam, moje dcero, že jsem plný lásky a smilování: každý, kdo se ke mně přiblíží s důvěrou, obdrží moji milost v takové hojnosti, že nebude schopen ji pojmout a bude ji vyzařovat i na druhé lidi“.

A jaký by měl být dárek farníků k jeho narozeninám?

Modlit se za P. Lohela denně, několik vteřin, krátkou modlitbičku od sv. Terezie z Lisieux:

**Žít z Lásky, znamená můj božský Pane,
prosit Tě, abys knězi oheň vlil
do duše svaté, ať se čistší stane
než andělé, jimiž se obklopil.**

(Básně sv. Terezie z Lisieux: Báseň jen z Lásky žít)

Pane, děkujeme Ti, že máme mezi sebou kněze... tak se modlíváme po mši svaté.

Kéž on-kněž- i my-farníci ještě dlouho žijeme v této symbióze!

Je nyní skvělý, neboť dojrál. Umí a je přesvědčivý, vzorný, hodný a dobrý.

Má v sobě kvas a chuť zapalovat, bojovat a vítězit ve všech oborech své činnosti, kterých není málo. Jen tak namátkou: je výborný hráč na kytaru a flétnu, člen hudební skupiny, skvěle zpívá, je fotbalový reprezentant, dobrý tenista a volejbalista, milovník karetního mariáše atd. atd.

Přejme mu tedy do dalších let tutéž chuť pást své ovečky a drtivě porážet své protivníky.

Ať Vám to, PADRE, střílí, bouchá, ale i ladí a hladí!

Farník Nekula Jan

AD MULTOS ANNOS!

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

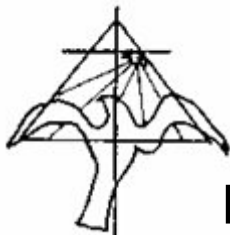
<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Košířský farní list

Únor

Proč jsme všichni tak zaneprázdnění

Vážení čtenáři našeho Košířského farního listu,

bez mé zásluhy se mi dostal do ruky zajímavý text o školení těch, kdo usilují o naši zkázu. Přítel, který mi jej dal, řekl na mou otázku, odkud že to má, jenom „...ále, sebral jsem to na Strahově v kostele...“ Po jeho přečtení jsem se rozhodl podělit se o něj s Vámi. Tedy - bez dalšího komentáře jej zde předkládám - přečtěte si to také! Jistě Vás to zaujme.

Stanislav Dobeš

Nedávno jsem našel na internetu zajímavou povídku, jejíž autor nebyl uveden. Když jsem ji dočetl, chvíli jsem dlouho mlčel. Posuďte sami: Nedotýkají se následující řádky nás všech? A jak si odpovíme na poslední otázku?

„Nemůžeme zabránit křesťanům, aby navštěvovali chrámy“, řekl Zlý v úvodním projevu na celosvětovém shromáždění démonů. „Nemůžeme jim bránit, aby četli Bibli a poznávali Pravdu. Nemůžeme dokonce zabránit ani tomu, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Nechme je proto, ať si chodí do chrámů, ale připravme je o čas, který jim bude chybět v jejich snaze vybudovat si vztah k Ježíši Kristu. Právě proto od Vás žádám a chci,“ naléhal ďábel, „zabraňte jim, aby byli v kontaktu se svým Spasitelem. Nedovolte, aby udržovali celý den toto životadárné spojení!“

„Ale jak to máme udělat?“ volali démoni.

„Snažte se, aby lidé byli stále zaneprázdnění věcmi co nejméně důležitými, vymyslete si spoustu maličkostí, které budou zaměstnávat jejich mysl. Pokoušejte je, aby neustále utráceli, a znova utráceli, aby si vypůjčovali peníze a nebyli schopni je splatit,“ radil ďábel.

„Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam mnoho času. Muži ať pracují šest až sedm dnů v týdnu, deset až dvanáct hodin denně. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Naučte je žít prázdný život, plný požitků, působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli ten tichý, nenápadný hlas. Donuťte je, ať si na cestách pouštějí do uší přehrávače, ať mají doma neustále zapnuté televizory a počítače. Dohlížejte, aby v každé restauraci nepřetržitě rachotila světská hudba. To vše úplně zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem.

Dbejte, aby začali číst množství otupujících bulvárních novin a časopisů. Útočte na jejich mozky dvacet čtyři hodin denně zprávami a hloupostmi. Naplňte jejich e-mailové schránky loteriemi, katalogy, nabídkami zboží a služeb zdarma, nejrozmanitějšími falešnými nadějemi. Na titulních stranách novin a časopisů, v televizi, na billboardech – všude neustále ukazujte hezké štíhlé modelky, aby muži začali věřit, že ze všeho nejdůležitější je vnější krása a začali být nespokojeni se svými manželkami. Snažte se, aby manželky byly příliš unavené a k tomu jim přidejte bolesti hlavy! Když svým manželům nedají lásku, začnou ji muži hledat jinde. To jejich rodiny rychle rozvrátí.

Dejte jim Santa Klause, abyste je odvedli od vysvětlování skutečného významu Vánoc. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nehovořili o Kristově zmrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí. Zaměstnávejte je, aby neměli čas chodit do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Namísto toho je posílejte do supermarketů, multikin, do zábavných parků a na sportovní akce. Hlavně je stále něčím zaměstnávejte!

Postarejte se, aby i při duchovních setkáních vedli plané řeči, aby klábosili o nicotnostech, a potom odešli domů rozladění a s pocity zlého svědomí. Naplňte jejich život množstvím „dobrých“ věcí a úmyslů, aby neměli čas čerpat sílu od Ježíše Krista“. Tak budou téměř na všechno sami. A pro všechny ty „dobré věci“ obětují své zdraví i rodinu. To zabere!“

Démoni se pustili horlivě do díla a donutili křesťany, aby byli stále unaveni spěchem a ve stresu pobíhali sem tam. Aby měli málo času na svého Boha a své rodiny. Aby neměli čas říci druhým, že Ježíš má moc změnit jejich život.

Uspěl ďábel s tímto plánem? Posud'te sami...

Být „ZANEPRÁZDNĚNÝ“ znamená být otrokem ďábla?

Stanislav Dobeš

Liturgický kalendář

2. sobota	Svátek uvedení Páně do chrámu
3. neděle	4. neděle v mezidobí
5. úterý	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. středa	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu
10. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
11. pondělí	Světový den nemocných
17. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
22. pátek	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
24. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze na téma: „Život Pána Ježíše“ budou pokračovat v sobotu 1. a 16. února ve farním sále sv. Jana Nep.** po večerních bohoslužbách.
- ✓ **Promítání filmu bude v sobotu 9. února po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.**
- ✓ **Postní duchovní obnova farnosti se uskuteční v sobotu 23. února od 15. 00 hod. u sv. Jana Nep.** V programu bude promluva v zimní kapli na začátku, potom příležitost ke svátosti pokání v kostele, pobožnost křížové cesty v kostele a mše sv. s další promluvou v zimní kapli.
- ✓ **Pobožnost křížové cesty se bude konat po celou postní dobu v kostele Nejsvětější Trojice v pátek v 17.00 hod. a v kostele sv. Jana Nepomuckého v sobotu v 17.00 hod.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. ledna 2008 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Stanislav Dobeš a Jaroslav Frána jako přizvaný expert

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technická údržba kostelů
3. Farní činnost

Ad 1. Při kontrole zápisu z prosincové schůzky bylo konstatováno, že těžiště prací v souvislosti s opravami střechy zejména u sv. Jana se posouvá žádoucím směrem a pokračuje k jejich zdárnému ukončení. Zbývá ještě realizace rekonstrukce dvou posledních střešních svodů a to v místě nad sakristií a nad zimní kaplí sv. Václava.

Ad 2 + 3: Podle zevrubné informace Ing. Bobysuda pověření členové výboru pokračovali v činnosti směřující ku zdárnému dokončení všech nutných registrací a úředního zdokumentování našich kostelů. Za tím účelem vstoupil výbor do kontaktu s firmou I a S P, s.r.o. a požádal o odbornou spolupráci zástupce této firmy pana J. Fránu, který se dnešní schůzky osobně zúčastnil. Bude nadále naším poradcem a potřebné činnosti budou naši pracovníci Ing. Bobysud, Ing. Dráb, stav. Havel, Ing. Funda a ev. i další, provádět s jeho pomocí.

V dalším pořadu jednání bylo předmětem diskuse též vyhřívání lavic u sv. Jana, již dlouho plánované a několikrát odložené. Projekční záměr je delší dobu projednán a schválen, pouze nutnější záležitosti – finančně velice náročné jako oprava střechy – jej odsunuly na pozdější dobu. Kdyby se vyskytl velkorysý donátor, který by v této věci pomohl, mohli bychom lavice u sv. Jana vyhřívát již v následujícím zimním období.

Příští schůzka výboru bude v pátek 8. února 2008 v místě a čase obvyklém.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Sv. Oskar

biskup – památka 3. února

Sv. Oskar (též Ansgar, Anschar) se nazývá apoštolem severu. Narodil se r. 801 v Pikardii, části tehdejší franské říše. Vstoupil do nedalekého benediktinského kláštera v Corbie. Říká se, že to bylo na přání jeho matky, která se mu zjevila ve snu. Z tohoto kláštera byl r. 823 založen klášter Corvey ve Vestfálsku a Oskar se tam stal učitelem.

Vyhnáný dánský král Harald se dal s celou družinou pokřtít v Mohuči r. 826, protože počítal s pomocí franské říše v boji o dánský trůn. Oskar byl poslán s Haraldem do Dánska, aby tam hlásal křesťanství. Doprovázel ho jeho spolubratr Autbert. Již předtím tam působil remešský arcibiskup Ebbo, ale bez většího úspěchu. Oskar založil ve Šlesvicku školu, ale brzy byl Harald a s ním i Oskar z Dánska vyhnáni.

Ve společnosti vyslance franského císaře Ludvíka Pobožného (syna Karla Velikého) odešel r. 829 do Švédska. Byl vlídně přijat králem Björnem a dostal svolení k hlásání evangelia. Král sám se ale křesťanem nestal. Na křesťanství se obrátil králův rádce Herigar. Asi s jeho pomocí založil Oskar kostel v městě Birka (asi 30 km západně od Stockholmu). Oskar tam zůstal asi rok a půl.

Na popud Ludvíka Pobožného bylo r. 831 založeno v Hamburku nové biskupství pro misijní účely, Oskar se stal prvním biskupem a papežem Řehořem IV. byl jmenován legátem pro severní národy a r. 832 arcibiskupem. Věnoval se pak hlavně práci v okolí Hamburku a v Šlesvicku a Dánsku.

V r. 845 jutský král Eric vytáhl s Vikingy na válečnou výpravu a zničil Hamburk a okolní území. V Dánsku se obnovilo pohanství. Oskar byl ve vyhnanství v Brémách. Biskupství Hamburk bylo spojeno s biskupstvím Brémy, ale trvalo dlouho než to bylo potvrzeno a pak se Oskar stal arcibiskupem se sídlem v Brémách.

Znovu se vydal na cestu do Švédska ke králi Olafovi, aby obnovil tamější misii. Král mu prý po dotazu pohanských věstců, kteří dali kladnou odpověď, povolil hlásání křesťanství. Při zpáteční cestě v r. 854 si v Dánsku naklonil krále Erika II. a ten povolal zpět vyhnané kněze ze Šlesvicka. Přemluvil ho také, aby zmírnil obchod s otroky.

Oskar vynikal zbožností, přísným životem podle řehole. Věnoval se charitě a vykupoval otroky z majetku Vikingů. Jen litoval, že jeho život nebyl korunován mučednictvím. Své úspěchy připisoval Ludvíku Pobožnému a činnosti svého předchůdce Ebba. Zemřel 3. února 865 v Brémách. Z toho, co napsal se zachovalo málo – komentáře k žalmům a některé dopisy.

Bylo potřeba ještě práce dalších hlasatelů evangelia než semínko zaseté Oskarem vydalo po jednom až dvou stoletích plody a severské země se staly křesťanskými.

O jeho životě jsme podrobně informováni z legendy (historicky velmi spolehlivé) *Vita Ansgari*, kterou napsal jeho nástupce v úřadě biskupa a pokračovatel v jeho misijní činnosti Rimbert. Další zprávy jsou v Kronice Adama z Brém z 2. poloviny 11. století.

Podle pramenů z Internetu: *Cath. Enc., St. Ansgars-Montreal aj. a Stěhování národů (J. Bednaříková)*

M.P.

OKÉNKO VÍRY

143. Jaký je vztah mezi Duchem a Ježíšem Kristem v Kristově pozemském poslání?

Boží Syn je ve svém lidství posvěcen na Mesiáše pomazáním Ducha již při vtělení. Zjevuje Ducha svým učením a plní příslibení dané otcům; dává ducha rodící se církvi, když po svém zmrtvýchvstání dechne na apoštoly.

144. Co se stalo v den letnic?

V den letnic, padesát dní po zmrtvýchvstání, oslavený Ježíš Kristus štědře vylévá Ducha a představuje ho jako božskou osobu. Tím je plně zjevena Nejsvětější Trojice. Poslání Krista a Ducha se stává posláním církve, která je vyslána, aby hlásala a šířila tajemství trinitárního společenství.

„Spatřili jsme pravé Světlo, přijali jsme nebeského Ducha, našli jsme pravou víru; klaníme se nedílné Trojici, neboť ona nás spasila“ (Byzantská liturgie, tropář svatodušních nešpor).

145. Co Duch působí v církvi?

Duch buduje, oživuje a posvěcuje církev: Duch lásky navrací pokřtěným božskou podobu, ztracenou hříchem, a v Kristu jim sděluje sám život Nejsvětější Trojice. Posílá věřící svědčit o pravdě Kristově a organizuje jejich vzájemné působení, aby všichni přinášeli „ovoce ducha“ (Gal 5,22)

146. Jak Kristus a jeho Duch působí v srdci věřících?

Ve *svátostech* Kristus sděluje údům svého těla svého Ducha a Boží milost, která přináší ovoce *nového života* podle Ducha. Duch Svatý je také učitelem *modlitby*.

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

V únoru oslaví dvě naše farnice vzácná životní jubilea. V kostele sv. Jana sedávají vedle sebe a i narozeniny slaví blízko sebe: paní **Anna Hanincová** oslaví v únoru 85. a paní **Zdena Vaňourková** 80. výročí narození. Oběma přejeme do dalších let hodně zdraví, pokoje a ochrany Boží a děkujeme spolu s nimi Pánu za dar jejich života.

Myslíme i na další v únoru narozené a všem, mladším i starším, vyprošujeme Boží lásku a milost.

Jak je dobrým zvykem v naší farnosti, neztrácíme ze zřetele ani naše „exfarníky“, kteří změnili bydliště a farnost a kteří se nám připomínají občasnými návštěvami „rodného společenství“ a informacemi ze svého života.

A tak se nám doneslo, že ve stejný den jako náš Otec Lohel, tedy 15. ledna (jen o padesát let později) se narodil manželům **Magdě a Vojtovi Plíškovým syn PAVEL** (3,91kg, 52 cm). Fyzické parametry má výborné, tak teď už zbývá na rodičích, jak rozvinou jeho parametry duchovní. Jim i malému Pavlovi přejeme, aby se jim to s pomocí Boží povedlo co nejlépe.

Blahopřejeme (i prarodičům)!

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Několika obrázky se vracíme k oslavě narozenin Otce Lohela

(zejména pro ty, kdo se nemohli
osobně zúčastnit)

Slavnostní tabule

„Práci“ delegace

Přípitek

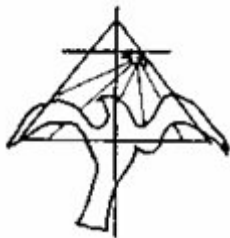

Rozbalování dárků

Dárek nejmilejší – kopačky a spartánské barvy (osuška)

Košířský farní list

Březen

VŠUDYPŘÍTOMNÝ BŮH

O jednom papeži se vypráví anekdota, v níž se nachází ve vysoké nadmořské výšce během letecké přepravy z jednoho kontinentu na druhý. Letuška mu nabízí skleničku alkoholu, ale on se brání slovy: „Tady ne, už jsme blízko Šéfa.“

Anekdoty mohou sledovat vtipný cíl pomocí absurdity, která v sobě skrývá nesmyslnost určité otázky či problému a otevírá tím prostor k zamyšlení, jak to vlastně ve skutečnosti je. Dokladem je i výše uvedená anekdota. Navozuje problém Boží přítomnosti.

Ve starém katechismu Dr. Antonína Podlahy z roku 1947 je pod číslem 18. na str. 11 uvedena otázka: „Co znamená: Bůh je *všudypřítomný*?“ Katechismus odpovídá stručně a jasně: „Bůh je *všudypřítomný*, znamená: *Bůh je všude, na nebi i na zemi*.“ K této odpovědi je v poznámkách jako biblický podklad úryvek Žalmu 139,7.8: **„Kam mohu odejít před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš.“**

Stačí nám toto objasnění? Jsme již s problémem hotovi? Žalmista zřejmě neřeší způsob, jakým je Bůh přítomen. Odpovídá však polemicky na pojetí různých náboženských představ, podle nichž je určité božstvo lokalizováno často podle kmene či národa, který si jej přisvojuje. „nás Bůh je tady a nikde jinde“...Jde o určitou skupinovou a místní preferenci. Naproti tomu stojí pojetí Boha Izraele, který je prostorově neomezený. Nemá ani smysl tvrdit, že je ho někdy méně nebo více, že je někde blíže nebo dále. To by odpovídalo omezenému materialistickému pojetí.

Všudypřítomnost jako Boží vlastnost se někdy špatně chápe. Představují si ji, jak to naznačuje běžný výraz pří-tom-ný, tj. při-tom. Jako by byl Bůh při věcech, v jejich blízkosti, jako by byl nějakým divákem, který přihlíží kosmickému divadlu a sem tam zasáhne do jeho dění, jako by byl Bůh jen vnějšně přítomný, podobně jako člověk a nebo dokonce jako věci neživé. Tato představa je však nedůstojná Boha: takto vypadá Bůh jako nějaký „svatý za dědinou“, který stojí jaksi mimo svět, mimo jeho běh a problémy.

Musíme si tedy při této příležitosti nejdříve ujasnit, že slovo přítomný nemá vždy jen jednoznačný význam, ale že vyjadřuje rozmanité vztahy mezi tím, co je.

Jistě už na první pohled je každému jasné, že jinak je např. v pokoji přítomný člověk, jinak pes, jinak květina a jinak třeba kytara. Cítíme, že jejich přítomnost v pokoji je u každého jiná, protože jejich přirozenost je jiná. Už i duch řeči to vystihuje.

Ale i přítomnost samých osob připouští určité odstupňování, které se zakládá na dvojpolovosti člověka (tělo a duch). S někým žijeme měsíce a roky (např. lidé v panelácích) a přece cítíme, jako by se mezi námi rozprostíraly takřka mrazivé dálavy. Zato od našich drahých jsme někdy stovky kilometrů daleko, a přece cítíme, že jsou nám ustavičně blízcí, jako by byli přítomni mezi námi.

Slovo přítomný nemá tedy vždy jednoznačný význam. Jinak jsou v prostoru přítomna tělesa, jinak duch a zase jinak Bůh.

Tělesa jsou v prostoru přítomna dotykem, tzn. zaujímají učitý prostor, ohraničený jejich povrchem. Proto dvě tělesa nemohou zaujímat současně též prostor. Překáží jim neproniknutelnost, neprostupnost. Hranici „přítomnosti“ těles tvoří tedy jejich povrch. O nějakém sjednocení mezi nimi nemůže být řeč. Mohou být jedno při druhém, ale nikdy ne jedno v druhém.

Duch je přítomný „dotykem“ svého účinku, tzn. je přítomný tam, kde působí, kde vykonává nějakou činnost, nějaký vliv. A když je okruh jeho činnosti omezený, znamená to, že jeho činnost

musí být nějak definovatelná v dimenzích času a prostoru, tedy že je konečná vzhledem k ní samé i vzhledem k tělesům, na které působí. Typickým příkladem toho je člověk. Lidský duch se nejen váže na určité místo a na určitý čas, ale zůstává natrvalo zapojený na určité tělo, které se vyvinulo pod jeho vlivem a za jeho řízení. Je v těle přítomný jako něco formujícího celé tělo. Ale přece je nám jasné, že duchu jako takovému odporuje lokalizace, upoutanost k místu. Lidský duch je přítomný „v místě“ prostřednictvím těla a je přítomný celý v celém těle a (rovněž celý) ve všech jeho částech.

Bůh však nemůže být přítomný žádným z předešlých způsobů, protože by to odporovalo jeho nekonečnosti a jednoduchosti. Přece však, podobně jako duch, je svou činností přítomný všude tam, kde působí. Jeho působnost je však naprosto neomezená: všechno, co je, je plodem jeho nekonečné činnosti jako Stvořitele a Udržovatele. Nic nemůže povstat, trvat, vyvíjet se a být činným bez pozitivního Božího zásahu. Proto říkáme, že *je Bůh všude, kde něco je; všude tam se projevuje jeho nekonečná moc.*

Každé bytí je přece závislé od první příčiny ve svém vzniku, trvání a celém svém bytí. Ale první příčinou všeho je Bůh: Je Stvořitelem a Udržovatelem všeho. A on je zároveň bytostí nekonečnou, neomezenou. Proto, když jiný duch má úměrně ke svým omezeným možnostem omezené pole působnosti, pole Boží působnosti a činnosti je neomezené. Bůh je totiž bytostí transcendentální, tj. všepřesahující (převyšující).

Proto místo obvyklého rčení „Bůh je všudypřítomný“ je lépe říci: „Všechno je v Bohu“. Ne, že by s tím byl totožný, ale vše zužímá, obsáhne a převyšuje svou činností. Tak aspoň chápali Boží všudypřítomnost odjakživa velcí duchové lidstva. Když sv. Pavel říká Athénanům: „V něm žijeme, pohybujeme se, jsme, jak to říkají i někteří z vašich básníků“ (Sk 17,28), cituje už Epimenida z Knosu (6. stol. př. Kr.), svého krajana Arata (3. stol. př. Kr.) a stoika Kleantha (rovněž).

Proto říká sv. Augustin: „Bůh je mi bližší než moje vlastní nitro, je životem mého života.“

Všechno je tedy plné Boha. Intimita vztahu člověka k Bohu je ve světle těchto slov mnohem hlubší nežli se často na první pohled zdá. Člověk je naprosto na Bohu závislý. Závisí na něm jako myšlenka na tom, kdo myslí, nebo ji vyjadřuje: jako ona se váže na myslícího a hovořícího, tak každý z nás závisí na Bohu, který nás stvořil a udržuje v bytí. A ve chvíli, kdy na něm přestaneme záviset, přestaneme i existovat. Proto s vděčností, ale i s posvátnou bází bychom měli sledovat tento svůj vztah.

Vědomí takto skutečné Boží blízkosti se stává člověku zdrojem pokoje a jistoty, cítí se v bezpečí, protože pochopil, že je předmětem Boží starostlivosti, ochrany a lásky. Stává se mu zdrojem posily v každém pokušení a utrpení (viz starozákonní vyprávění o Josefu Egyptském, Gen 37. – 48. kap.) neboť chápe, že nikdy není sám (viz Ž 23: „Hospodin je můj pastýř“ a Ž 27, 1.10).

Tento veliký a blízký Bůh ukázal svou moc také a především *vzkříšením Pána Ježíše Krista*, který nepřichází z nějaké výšky, dálky nebo hloubky, ale jeho Království je mezi námi. Za Ním nemusíme vystupovat někam vysoko do hor nebo se k Němu vznášet letadlem.

P.Lohelius

Liturgický kalendář

2. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
9. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ
15. sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE <i>doporučený svátek</i>
16. neděle	KVĚTNÁ NEDĚLE
17. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
18. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
19. středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
20. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
21. pátek	VELKÝ PÁTEK
22. sobota	BÍLÁ SOBOTA
23. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
24. - 29.	PONDĚLÍ AŽ SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
30. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
31. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze o Kristově utrpení budou pokračovat v sobotu 1. a 15. března** ve farním sále po skončení bohoslužeb.
- ✓ **Mši svatou na 4. neděli postní v 11.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice bude** **celebrovat světící biskup pražský Mons. Karel Herbst SDB.**
- ✓ **Další část filmu o Pánu Ježíši: „Největší příběh všech dob“** bude uvedena **v sobotu 8. března** ve farním sále po skončení bohoslužeb.
- ✓ **Při slavení Velikonoční vigilie 22. 3. ve 20.00 hod. přijme v kostele sv. Jana Nepomuckého iniciační svátosti Mgr. Jana Maroszová.**

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana N.	9,00	
	Nejsv. Trojice	11,00	
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N.	17,30	
Velký pátek	Nejsv. Trojice	15,00	křížová cesta
	kostel sv. Jana N.	17,30	
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana N.	20,00	
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N.	9,00	
	Nejsv. Trojice	11,00	
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N.	9,00	
	Nejsv. Trojice	11,00	

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 8. února 2008 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, MUDr. Horáková a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Činnost ve farnosti

Ad 1. Zápis projednán v celém znění a bylo souhlasně konstatováno, že naprostou prioritou v pracích s údržbou našich kostelů je oprava zatékání dešťové vody střechami do nitra staveb. V kostele sv. Jana zbývá ještě dokončit úpravu posledních dvou svodů a to v rozích nad sakristií a u věže. Teprve po kompletním dokončení těchto prací bude možno vynaložit další úsilí a finanční prostředky na další akce. Týká se to zejména objednání a instalace výhřevných rohoží do lavic u sv. Jana, na něž je třeba zajistit cca 200 tis. Kč.

Ad 2. V dalším průběhu schůze výbor opakovaně jednal o potřebě zkompletování základní stavební dokumentace kostela sv. Jana. Na dohledání originálu nebo ověřené kopie Kupní smlouvy na pozemek areálu sv. Jana pracuje intenzivně Ing. Bobysud se spolupracovníky a věc je na dobré cestě ku zdárnému výsledku. Také úspěšně pokračuje dobrá spolupráce s firmou I a SP, s.r.o., která se též na splnění tohoto nesnadného úkolu spolupodílí.

K získání dalších potřebných dokumentů bude jednat předseda výboru s archivem Magistrátu hl. města Prahy za účelem získání Výpisu z jednání tohoto orgánu za leden 1939. Termín projednání hledaného rozhodnutí Magistrátu upřesní Ing. Bobysud.

P. Lohel informoval o jednání s firmou pana Ondrejky ohledně bezpečnostní mříže na vchodové dveře u Nejsv. Trojice. Rovněž bylo jednáno o nových lavicích s uměleckou restaurátorkou pí V. Hejdovou.

Ad 3. Předseda výboru uvedl informaci o přípravě Valné hromady naší Společnosti, která by měla zvolit nový výbor pro další funkční období. Bylo dohodnuto Valnou hromadu svolat na neděli 25. května tr. po skončení mše sv u sv Jana. Na programu bude Zpráva o činnosti Společnosti přátel košířských kostelů za uplynulé období a také volba členů do nového výboru naší Společnosti. Předběžný seznam kandidátů připraví předseda formou návrhu do příští schůze výboru, který ji projedná a ev doplní potřebný počet členů.

Byl navržen termín farního zájezdu do Bečova n/Teplou a Lokte a to na sobotu 24. května. Bylo domluveno, že Ing. V. Dráb připraví a ve vhodném termínu přednese přednášku o historii vzácné relikvie sv Maura, která je tam deponována. Farní vycházka do poutního kláštera na Bílé Hoře v Praze 6 je plánována na sobotu 21. června 2008

Příští schůze výboru je svolána na pátek 14. března v obvyklou hodinu.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Sv. Kazimír

památká 4. března

Svatý Kazimír pocházel z královského rodu Jagellovců. Jeho děd Vladislav Jagello byl velkoknížetem litevským a zasloužil se o rozšíření křesťanství na Litvě. Stal se pak i polským králem. Sv. Kazimír se narodil v Krakově r. 1458 jako syn krále Kazimíra IV. a královny Alžběty Habsburské (sestry Ladislava Pohrobka). Měl 5 bratrů a 7 sester. Nejstarší bratr Vladislav se stal králem českým (jako Vladislav II.) a uherským. Další tři bratři postupně usedli na polský trůn. Poslední bratr byl arcibiskupem hnězdenským a kardinálem.

Výchova královského syna byla svěřena Janu Dlugoszovi, krakovskému kanovníkovi a polskému historikovi. Později se Dlugosz stal arcibiskupem ve Lvově. Dlugosz byl hluboce věřící člověk, vlastenec a byl i schopným státníkem. Kazimír se stal jeho žákem v devíti letech a už tehdy byla zřejmá jeho mimořádná zbožnost.

Ve 13 letech věku byl Kazimírovi nabídnut skupinou odbojných šlechticů uherský trůn. Kazimír odjel do Uher, protože si byl vědom tureckého nebezpečí a chtěl proti němu bojovat. Ale tento pokus se nezdařil a Kazimír se vrátil do Krakova. Znovu se stal žákem Jana Dlugosze až do r. 1475. Protože starší bratr Vladislav byl králem českým, byl Kazimír předurčen k tomu, aby nastoupil na polský trůn. K tomu byl svým otcem vychováván. Když král od r. 1479 strávil několik let na Litvě (byl také velkoknížetem litevským), aby tam uspořádal poměry, Kazimír dostal na starost Polsko a spravoval stát od r. 1481 do 1483 s velkým úspěchem. V té době odmítl sňatek s dcerou císaře. Krátce na to při cestě do Litvy onemocněl prudkou plicní chorobou. Protože byl slabý od postů a odříkavého života, chorobě podlehl. Bylo to na zámku v Grodně 4. března 1484. Pohřben byl v kapli Panny Marie v katedrále ve Vilně.

Sv. Kazimír byl oblíben pro svou povahu a pro svou spravedlnost a čistotu. Každé ráno chodil na mši sv. Často ještě v noci, když byl kostel zavřený, klečel před zavřenými dveřmi. Zvlášť měl v úctě Pannu Marii a často zpíval hymnus "Omni die dic Mariae mea laudes anima" (Každý den pěj, má duše, chválu Marii). Pečoval o nemocné a chudé. Po smrti byl uctíván jako světec pro zázraky, které se staly u jeho hrobu. Polský král Zikmund I. žádal papeže o kanonizaci. Komise vedená papežským legátem zkoumala jeho život a zázraky a svou práci skončila v r. 1520.

Bula papeže Lva X. se však při cestě do Polska ztratila. Teprve král Zikmund III. Vasa získal novou bulu vydanou papežem Klementem VIII. r. 1602 podle kopie původní buly. Slavnost svatořečení se konala v r. 1604. ve vilenské katedrále.

Sv. Kazimír je patron Polska a hlavní patron Litvy, neboť pocházel z litevského panovnického rodu. Zobrazuje se nejčastěji v královském rouchu s lilii v ruce.

OKÉNKO VÍRY

„VĚŘÍM VE SVATOU CÍRKEV OBECNOU“ Církev v Božím plánu

147. Co znamená výraz církev?

Označuje lid, který Bůh svolává a shromažďuje ze všech končin země, aby ustavil shromáždění těch, kteří se skrze víru a křest stávají Božími dětmi, údy Kristovými a chrámem Ducha Svatého.

148. Používá Písmo svaté k označení církve i jiná jména a obrazy?

V Písmu svatém nacházíme mnoho obrazů, které ozřejmují různé aspekty tajemství církve, které se navzájem doplňují. Starý zákon dává přednost obrazům, které souvisejí s *Božím lidem*; Nový zákon tě, v nichž Kristus vystupuje jako hlava tohoto lidu, který je jeho tělem, a dále přebírá obrazy ze života pastýřského (ovčinec, stádo, ovce), zemědělského (pole, oliva, vinice), městského (příbytek, kámen, chrám) a rodinného (nevěsta, matka, rodina).

149. Co je počátkem a dovršením církve?

Církev nachází počátek a dovršení ve věčném Božím plánu. Byla připravována ve Staré smlouvě vyvoláním Izraele, jenž se stal znamením budoucího shromáždění všech národů. Základ církve položil svými slovy a činy Ježíš Kristus, ale především ji uskutečnil svou výkupnou smrtí a zmrtvýchvstáním. V den letnic se církev veřejně ukázala vylitím ducha Svatého jako tajemství spásy. Svého dovršení dosáhne na konci časů jako nebeské shromáždění všech vykoupených.

150. Jaké je poslání církve?

Posláním církve je hlásat Boží království založené Ježíšem Kristem a zakládat je u všech národů. Ona sama je zde na zemi zárodkem a počátkem tohoto spásonosného království.

151. V jakém smyslu je církev tajemství?

Církev je tajemstvím, protože v její viditelné skutečnosti je přítomna a působí duchovní, božská skutečnost, kterou lze zahlédnout jen očima víry.

152. Co znamená, že církev je všeobecnou svátostí spásy?

Znamená to, že je znamením a nástrojem smíření a společenství celého lidstva s Bohem i jednoty celého lidského pokolení.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Usiluj více o ctnost než o vědění

Mezi pravé učence patří ne ten, kdo mnoho ví, nýbrž ten, který zná věci užitečné. Na světě je mnoho bezcenného a nicotného. Znáť to, co neprospívá, je téměř totéž, jako nevědět nic.

Nejen to, co neprospívá, je škodlivé vědět, nýbrž často i to, co prospívá, neboť vědění nadýmá a živí pýchu. Jako není vůle proto blaženější, že se jí mnohé zachtělo, tak ani rozum není proto rozumnější, že velmi mnoho zná. Chtivost vědění byla první příležitostí ke hříchu.

Člověk, který zná sice všechno, nezná však sebe a Boha, je nešťastný. Blažený je ten, kdo má tuto znalost, i když o jiných věcech nic neví. To, co je nad námi, je lépe milovat, než rozumem chápat. Je potřeba více vzdělání srdce než rozumu!

Učme se pro život a ne proto, abychom dosáhli slávy; ne pro pouhé pobavení ducha, nýbrž abychom se stali užitečnými sobě i druhým. Učme se žít a ne mluvit, žít ctnostně a ne jen o ctnosti rozumovat, tj. milujme spíše věci vnitřní než vnější.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Tech. red.: J. Brůček
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

SRDEČNĚ VÁS ZVE

na

KONCERT

skupina

DISTANCE

KONCERT SE KONÁ

ve čtvrtek 3. dubna 2008

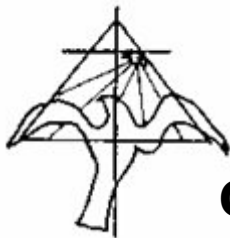
V 19,30 HOD.

**Ve Farním klubu při kostele P.M. Sněžné
Praha 1 - Staré Město
Jungmannovo nám. 18**

Vchod je z průchodu do Františkánské zahrady (oblíbená zkratka mezi pasáží Světozor a Jungmannovým náměstím).

Dopravní spojení: metrem na Můstek, tramvajemi č. 3, 9, 14, 24 na zastávku Václavské náměstí, dále je možno projít Františkánskou zahradou.

Košířský farní list

Duben

CÍRKEV V SOUŽITÍ SE SYNAGOGOU

Sk 2,42-7

Člověk, který si myslí, že je ideální, působí trapným dojmem. Totéž může platit o členech společnosti, kteří o svém seskupení prohlašují, že je naprosto bezvadné – ideální. Něco jiného je však v případě, kdy je někdo o určitém ideálu lidství přesvědčen a snaží se jej, i když třeba nedokonale, s obtížemi a neúspěchy uskutečňovat i ve spojení s jinými takto „idealisticky“ zaměřenými jedinci.

Tento model mravního a duchovního idealismu je patrný nejen v prvotní obci věřících, o níž dnes čteme, že „setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42), ale provází církev celou její další existencí. Vždy znovu a znovu, v každé době se neúnavně probouzí žízňavá touha po ideálu po hodnotném životě víry a lásky, tak jako v Jeruzalémě brzy po Kristově vzkříšení.

Kdo tuto ušlechtilou touhu podněcuje? Je to Ježíšův Duch, kterého slíbil a také seslal na ty, kteří v něho uvěřili a světili se do jeho služby. Duch Pravdy, který sjednocuje Kristovy učedníky ve vyznání ryzí víry obsažené v apoštolském učení, Duch Lásky, který sjednocuje srdce věřících bratrským poutem, jak připomíná apoštol: „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

V jeruzalémské církevní obci byli ke Kristu obrácení židé, kteří dobře znali ze synagogální bohoslužby úvodní slova 133. žalmu: „Jak dobré a jak mile je, když bratři bydlí pospolu“. Tento výrok mohl pocházet ze souboru výroků o jednotě příbuzných (srov. Dt 25,5). V souvislosti žalmu se však jistě týká bratrské harmonie v Hospodinově obci. Jelikož se v dalších verších objevuje postava Árona, je pravděpodobné, že přitom jede v první řadě o kultovní personál.

Pán Ježíš ustanovil eucharistii v židovském náboženském prostředí. Účastníky první mše svaté v historii byli Židé – nejen v etnickém smyslu, jako lidé židovské národnosti, ale také – a to je v tomto případě důležitější – v náboženském významu, jako vyznavači judaismu. Syn Boží se stal konkrétním člověkem, patřil ke konkrétnímu národu a konkrétnímu náboženství. V tom spočívá tajemství vtělení. Kristus byl Žid, praktikující své náboženství, řídil se Mojžíšovým zákonem – jak to lapidárně říká sv. Pavel v listu Galaťanům: „Poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu“ (Gal 4,4). Připomínaná žena a sv. Josef dali Božímu Synu lidskou – a rovněž náboženskou – výchovu. Snadno si můžeme představit, jak ho učili modlitebním textům a vodili do synagogy – domu modlitby židovské komunity. Kristus pak během svého veřejného působení navštěvoval často galilejské synagogy, zvláštní byla jeho návštěva synagogy v Nazaretě, kde se setkal s odmítnutím ze strany obyvatel města, ve kterém vyrostl. (srov. Lk 4,16-30) Řeč zapsanou u sv. Jana, ve které přislíbil svátost eucharistie, pronesl v synagoze v Kafarnaum (Jan 6,59). Sv. Pavel na svých apoštolských cestách nejednou hlásal v domech modlitby židovské diaspory v oblasti Středozemního moře. Křesťané převzali ze synagogy liturgii slova a doplnili ji o texty z Nového zákona – tak jako Kristus a apoštolové připojovali ke čtením synagogální bohoslužby hlásání Radostné zprávy. Církev navždy spojila eucharistii s liturgií slova a nikdy v ní nepřestala využívat Starého zákona – ne vždy ve formě čtení, ale přinejmenším sahala po starozákonních žalmech. (A. Kowalski : K židovským kořenům)

V eucharistickém shromáždění bylo možné navazovat na pojetí vzájemné soudržnosti, kterou vytváří Ten, kterého vzývají a milují. První křesťané v Jeruzalémě i na jiných místech však při eucharistické bohoslužbě prožívali to, co postrádala synagoga: přítomnost Ježíšova Ducha a

jeho uzdravující sílu navenek i uvnitř znovuzrozením. Bez eucharistie nemohli žít, byla pro ně skutečným pramenem, středem a vrcholem duchovního života. V eucharistii žije a zůstává Pán Ježíš a církevní obec vyrůstá z eucharistie, napojením na Krista se v eucharistii tvoří církev – Kristovo tajemné Tělo. Pán Ježíš je První nejen v chronologickém, ale i v ontologickém smyslu, je od věčnosti a vychází vstříc člověku ve své lásce. Při slavení eucharistie je dána příležitost setkat se s touto láskou a nechat se jí utvářet. (srov. Posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis* papeže Benedikta XVI. O Eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve)

„Všichni kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné.“ (Sk 2,44) Láska Kristova, kterou přijímali zvláště ze společného slavení eucharistie působila v jejich srdci, a tak bez vnějšího tlaku, ochotně a dobrovolně pomáhali jeden druhému v jakémkoli nedostatku sdílením hodnot i v hmotné oblasti. Láska Kristova jim bránila nechávat někoho v nouzi a bídě. Takže dokonce: „Prodávali všečen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval“ (v.45) Nešlo o nějaký model vlastnictví vynucený politickou mocí, ale o spontánní pohyb v síle Božího Ducha, který se později projevuje v životě řeholních komunit.

Židé, kteří v Jeruzalémě přijali v Ježíši Mesiáše – Pomazaného Páně, se považují za pravé Izraelity a horlivě konají všechny povinnosti zbožného potomka Abrahámovy: „Každý den zůstávali svorně v chrámu“... (v. 46) Po zničení jeruzalémského chrámu zůstává pro ně živý Chrám v osobě Pána Ježíše, kolem Něho a v Něm se shromažďují při „lámání chleba a jedí pokrm v radosti a s upřímností srdce chválí Boha“... (v. 46)

U těch, kteří nebyli v zajetí lži a nenávisti, ale toužili po pravdě a lásce „se těšili všeobecné oblibě“ (v.47) A právě v jejich srdci nechyběla potřebná dispozice k tomu, aby „Pán rozmnožoval den co den počet povolání ke spáse a církvi“ (v. 47)

Schopnost žít pro jasný ideál je dána každému člověku. Jedinec i společnost bez ideálů upadá do skepse a cynismu. Dokonalý ideál lidství se projevuje v Pánu Ježíši – pravém Mesiáši. Stává se Cestou nejprve pro židy a potom i pro ostatní národy. Jdou za ním ti, kteří se rozhodli žít pro ideál, i když s pokorou uznávají, že se jim to na zemi nemůže dařit ideálně.

P. Lohel Klindera O.Praem.

Liturgický kalendář

2. středa	Sv. Františka z Pauly, poustevníka
4. pátek	Sv. Isodora, biskupa a mučedníka První pátek v měsíci
5. sobota	Sv. Vincence Ferrerského, kněze První sobota v měsíci
6. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
7. pondělí	Památka sv. Jana Křtitele dela Salle, kněze
11. pátek	Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
13. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
19. sobota	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
20. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21. pondělí	sv. Anselma, biskupa a učitele církve
23. středa	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. čtvrtek	Sv. Jiří mučedníka Svátek Obrácení sv. Augustina, biskupa a učitele církve
25. pátek	Svátek sv. Marka, evangelisty
26. sobota	Sv. Ludolfa, biskupa a mučedníka premonstrátského řádu
27. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
28. pondělí	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. úterý	Svátek sv. Kateřiny sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. středa	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze o životě Pána Ježíše budou pokračovat v sobotu 5. a 19. dubna** po skončení bohoslužeb ve farním sále sv. Jana Nep.
- ✓ **V sobotu 12. dubna bude další promítání filmu od 18.15 hod. ve farním sále.**
- ✓ **V pátek 25. dubna v 19.00 hod.** se ve farním sále sv. Jana Nep. uskuteční přednáška Ing. Václava Drába: „**Historie relikviáře sv. Maura**“.
- ✓ **Autobusový farní zájezd do Lokte a Bečova nad Teplou se uskuteční v sobotu 24. května 2008.** Odjezd účastníků bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Zájemci se mohou přihlašovat už nyní v sákrstíích našich košířských kostelů.
- ✓ **V sobotu 3. května v 18,15 (po večerní bohoslužbě) manželé A. a J. Kottovi promluví o své cestě po stopách Ježíšových ve Svaté zemi.** Zážitky z pouti, kterou duchovně doprovázel P. Jan Dlouhý, budou dokumentovat svým video záznamem.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 14. března 2008 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola minulého zápisu
2. Příprava Valné hromady Společnosti, návrh složení nového výboru
3. Technické záležitosti a rozprava

Ad 1. Zápis z minulé schůze byl přečten, projednán a schválen. Pozornost byla věnována zejména přípravě Valné hromady Společnosti, která je svolána na neděli 25. května po misse u sv. Jana. Na tomto shromáždění bude zvolen nový výbor pro příští období.

Ad 2. Na Valné hromadě bude přednesena zpráva o činnosti výboru za uplynulé období, schválení návrhu složení a volba nového výboru a ER. Pořad nedělních bohoslužeb včetně mše sv. v 11:00 hod u Nejsv. Trojice zůstane nezměněn.

Byl přednesen, projednán a schválen tento návrh složení výboru společnosti:

Vít Bobysud, Václav Dráb, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Elena Horáková a Ondřej Vaněček. Do ER je navržen Stanislav Hojek a Jan Fridrich. V čele obou těchto orgánů stojí P. Lohelius Klindera z titulu správce farnosti.

Ad 3. U Nejsv. Trojice došlo k poruše topného zařízení. O prohlídku resp odstranění závady požádá P. Lohel Ing. Dajbycha, bude-li to třeba, požádá stav. Havel o zásah odbornou firmu Weishauf, která vytápěcí kotel před lety dodala.

Lavice u Nejsv Trojice dle vyjádření pozvaného experta není třeba ještě měnit za nové, pro lavice v kapli sv Václava čekáme na dodání návrhu od výrobce, aby mohl být projednán a ev akceptován. K vytápění do lavic u sv Jana se rozvinula širší debata. Bude vhodné k jeho pořízení vyhlásit snad i několik účelových sbírek, aby podle možnosti do začátku příští topné sezony bylo možno objednat a instalovat uvažované topné rohože.

Příští schůze bude v pátek 11. dubna tr. na místě obvyklém.

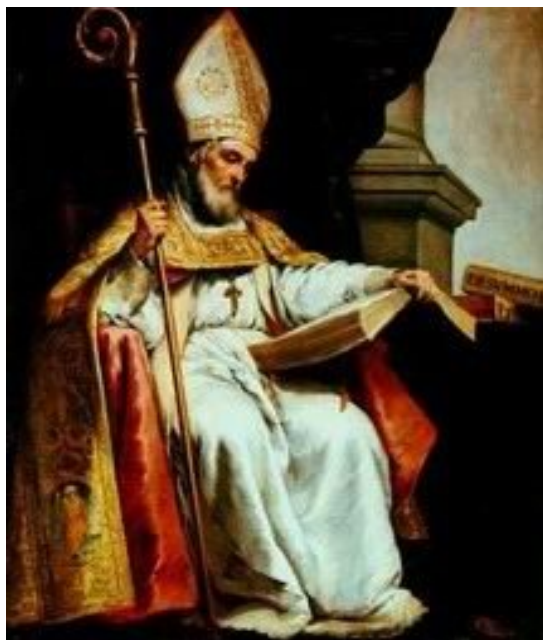
V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Sv. Izidor Sevillský

biskup a učitel Církve

památka 4. dubna

Starověká Hispánie, dnešní Španělsko, byla provincie římské říše a křesťanství se tam dostalo poměrně brzy. Připomeňme úmysl sv. Pavla navštívit Hispánii (Řím 15, 24 a 28) i když se pravděpodobně neuskutečnil. Lze předpokládat, že už ve 3. století zde byl bohatý a dobře organizovaný církevní život. V době stěhování národů prošli Hispánií germánské Vandalové do Afriky a Vizigóti se zde usadili a vládli skoro dvě stě let. Byli, jako většina germánských kmenů, ariánského vyznání, které neuznává božství Ježíše Krista.

Sv. Izidor se narodil ve španělské Cartageně asi r. 560 ve vznešené rodině. Byl nejmladší ze čtyř sourozenců. Vzdělání získal v katedrální škole v Seville, kde byl jeho starší bratr Leander arcibiskupem. Taková škola byla v Hispánii jediná a působili tam vynikající učitelé. Jeho druhý bratr Fulgentius byl biskupem v Astigi a sestra Florentina byla řeholnice.

Po smrti svého bratra se okolo r. 600 stal jeho nástupcem. Vizigótské králové již v době Leanderově opustili ariánství a přijali katolickou víru. Dlouhá doba, po kterou Izidor zastával arcibiskupský úřad (zemřel 4. dubna 636), byla poznamenána setkáváním antické vzdělanosti s cizími vlivy a začínala se formovat nová civilizace. Hispano-římské obyvatelstvo začalo po přechodu Vizigótů na katolictví uznávat jejich vládu. Izidor si uvědomoval nutnost asimilovat cizí elementy a vytvořit jeden národ s jedinou vírou. Velký důraz kladl na vzdělání. Říkal, že při modlitbě mluví člověk k Bohu a při četbě mluví Bůh k člověku.

Ve Španělsku se konaly místní koncily. Nejdůležitější byl v r. 633 v Toledu (to bylo hlavní město). Tam byl Izidor vůdčí osobností a prosadil, aby školy podobné škole v Seville byly zřízeny ve všech diecézích. Zasadil se i o sjednocení liturgie v zemi. Podporoval i studium práva a medicíny. Osmý koncil v Toledu r. 653 ho prohlásil za "Vynikajícího učitele a velkou ozdobu katolické církve".

Neuvěřitelné je svým rozsahem jeho dílo spisovatelské a všechna jeho díla tu nemůžeme ani vyjmenovat. Snažil se zachytit veškeré znalosti antického světa a to nejen filosofické a teologické, ale i přírodovědné a historické. Čerpal při tom ze spisů mnoha jiných autorů. Nejvíce jsou známy jeho "Etymologiae". Toto dílo bylo příručkou studentů po celý středověk. Jsou rozděleny do 20 knih s velmi širokým obsahem. (Poznamenejme jako perličku, že popisuje i užívání chmele při vaření piva.) Dílo "Sententiarum libri tres" je souhrn morální a dogmatické teologie. Izidor velmi podporoval řeholní život a pro řeholníky napsal „Regula monachorum“, pravidla řeholního života. Jestli sám Izidor byl mnichem není jasné. Pro dějepisectví jsou jedinečné jeho "Dějiny Gótů, Vandalů a Svěbů". Ve svém díle zachoval mnoho antických znalostí, které nejsou odjinud známy, protože původní prameny se ztratily.

Přestože celkem nedlouho po jeho smrti bylo Španělsko dobyté (mezi roky 711 až 719) na mnoho století Araby, křesťanství tam dále žilo a přežilo. To je i zásluha sv. Izidora, který byl vynikajícím organizátorem církevního života. V 11. století bylo jeho tělo přeneseno do nové baziliky v městě León a tam je uloženo dodnes.

Učitelem Církve byl prohlášen papežem Inocencem XIII. r. 1722.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Enc., Heiligenlexikon) a j.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

Církev: Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha Svatého

153. Proč je církev Božím lidem?

Církev je Božím lidem, protože Bůh nechtěl posvětit a spasit lidi osamocené, ale chtěl z nich vytvořit jediný lid, sjednocený působením jednoty Otce i Syna i Ducha Svatého.

154. Jaké jsou charakteristické rysy Božího lidu?

Boží lid, jehož členem se člověk stává vírou v Krista a křtem, má svůj *původ* v Bohu Otci, jeho *hlavou* je Ježíš Kristus, *stavem* důstojnost a svoboda Božích dětí, *zákonem* nové přikázání lásky, *posláním* být solí země a světlem světa a *cílem* Boží království, které již začalo na zemi.

155. V jakém smyslu má Boží lid účast na třech funkcích Krista, kněze, proroka a krále?

Boží lid se podílí na *kněžském* úřadu Krista, když jsou pokřtěni posvěcování Duchem svatým, aby přinášeli duchovní oběti: podílí se na *prorockém* úřadu, když díky nadpřirozenému smyslu víry k víře vytrvale lne, prohlubuje ji a vydává o ní svědectví; podílí se na *královském* úřadu, když slouží a tak následuje Krista, krále vesmíru, který se stal služebníkem všech, především chudých a trpících.

156. Jakým způsobem je církev Kristovým tělem?

Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých, v sobě skrze Ducha Svatého intimně spojuje své věřící. Díky tomuto sjednocení s Kristem, jež je nejtěsnější v eucharistii, jsou věřící mezi sebou spojeni v lásce a vytvářejí jediné tělo, církev, jejíž jednota se uskutečňuje v rozmanitosti údů a funkcí.

157. Kdo je hlavou tohoto těla?

Kristus „je hlavou těla, to je církve“ (Kol 1,18). Církev žije z něho, v něm a pro něho. Kristus a církev tvoří „celého Krista“ (sv. Augustin); „Hlava a údy jsou takřka jedna mystická osoba“ (sv. Tomáš Akvinský).

158. Proč je církev také nazývána Kristovou nevěstou?

Sám Pán se označuje za „ženicha“ (Mk 2,19), který miluje svou církev a spojil se s ní věčnou smlouvou. Vydal sám sebe za ni, aby ji očistil svou krví, „posvětil“ (Ef 5,26) a učinil z ní plodnou matku všech božích dětí. Zatímco výraz „tělo“ ozřejmuje jednotu „hlavy“ a údů, výraz „ženich“ vyzdvihuje odlišnost obou v osobním vztahu.

159. Proč je církev nazývána *chrámem Ducha Svatého*?

Protože Duch Svatý přebývá v těle, jímž je církev: v její hlavě a v jejích údech; kromě toho se buduje církev v lásce Božím slovem svátostmi, ctnostmi a *charismaty*.

160. Co jsou charismata?

Charismata jsou zvláštní dary Ducha Svatého udělované jednotlivcům k prospěchu lidí, pro potřeby světa a zvláště pro budování církve, jejímuž učitelskému úřadu podléhá jejich rozlišování.

„Co je náš duch, to jest. naše duše, pro naše údy, totéž je Duch Svatý pro Kristovy údy, pro Kristovo tělo, jímž je církev.“ (sv. Augustin)

BÝT V BOHU

Láska spojuje. S láskou se skutečně podaří vyjít ze své osamělosti. Dokud nemiluješ, zůstáváš nehybný. Když tě zasáhne láska, náhle procitneš a poznáš Druhého.

Druhý v absolutním smyslu je Bůh. Nahrazuje všechny *druhé*, aniž by je ničil, naopak sjednocuje tě se všemi *druhými*, s nimiž se v životě setkáš: hmota a duch, rozum a cit, radost a bolest, skutečnosti viditelné a neviditelné, nebe a země, čas a věčnost, krása a logika, dům a nebeské království, smrt a vzkříšení. Bůh je opravdu vším, příčinou všeho a klíčem ke všemu. Věřit v Boha znamená světlo, pokoj, radost, jásot. Nevěřit znamená temnotu, smutek, nehynost, smrt. Jestliže modlit se znamená "být v Bohu", mohu tvrdit, že se modlím všude, poněvadž všude je můj chrám.

Tvrzení "nemohu se modlit, protože musím pracovat" je hloupé.

Kdo ti zakazuje, aby ses modlil při práci? Nebo abys věřil, že při práci můžeš být ponořen do modlitby?

Proč bychom měli modlitbu omezovat na slovo, myšlenku, místo nebo chvíli?

Snaž se to změnit.

Jestliže modlitbu chápeš jako spojení s Přítomností a tato Přítomnost je všude, můžeš se modlit stále. Miluješ-li, pak se modlíš, protože láska tě dovede k milované osobě a můžeš milovat když mluvíš, pláčeš, přemýšlíš, chodíš, spíš, stále... stále!

Dvacet čtyři hodin denně.

Carlo Carretto: Myšlenky na každý den. I.díl, Nové Město, 1997

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Dej mi jen svou lásku a milost a jsem dost bohatým a o nic už nežádám!

Největší užitek přináší láska, která nehledá žádný zisk. Jediným a veškerým ziskem lásky je milovat. Každá jiná láska, při níž se dává jen tolik, kolik se přijímá, je pouhým obchodem. Je to nízká a špinavá hrabivost. Kdo chce opravdu milovat, ať miluje nezištně!

Láska k Bohu se musí povznášet ještě výše. Nesmí hledat zisk, i když ho může dosáhnout: je jím sám Bůh - Láska. "Láska je z Boha a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznal Boha. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska." (1 Jan 4, 7-8).

Sami si nesmírně škodíme, hledáme-li jinou odměnu kromě Boha. I kdybys všeho dosáhl, bez Boha jsi ubožákem. Vždyť i samo nebe by se stalo bez lásky Boží peklem a peklo, kdyby v něm byl přítomen Bůh, proměnilo by se v nebe.

Pouhá láska k tvorům nepřináší užitek, někdy docela škodí. Jedině láska k Bohu je plodná. Z ní plynou proudy všech darů milosti a slávy.

Miluj Boha - je to tak nesnadné? - a staneš se šťastným a blaženým!.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Tech. red.: J. Brůček
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně

Košířský farní list

Květen

MŠE SVATÁ – OVOCE PŘIJÍMÁNÍ

(Mt 11,25-30)

- vzrůstá naše spojení s Kristem
- vzdaluje od hříchu, zahlazuje všední hříchy
- utváří Církev, posiluje jednotu

Ovoce je krásným přírodním útvarem, který zaujal mnohého malíře k výtvarnému zachycení podzimních půvabů plody oplývajících stromů nebo stolů okrášlených ovocnými plody sytých barev a zajímavých tvarů.

Ovoce je však také oblíbeným symbolem. V Teologickém sále Strahovské knihovny je v souboru alegorických

nástěnných obrazů Siarda Noseckého také jeden s názvem: *Scientia est difficilis, sed fructuosa*. Uprostřed obrazu je postava oráče, který v námaze obdělává půdu. V bližší a dominantní perspektivě je zachycena mohutná postava odpočívajícího rolníka s kosou pod nohama a s hlavou otáčející se k půvabné ženské postavě, která se prsty jedné ruky dotýká jeho ramene. Tímto pochvalným gestem a bohatými plody úrody v popředí obrazu je znázorněna blahodárnost námahy spojené s bádáním, oblažující výsledky poctivého úsilí.

Nejrůznější projevy lidské činnosti mají své plody v podobě výsledků, které nemusí mít jen viditelnou přímo tělesnou podobu. Mluví se o plodech pracovního, sportovního, vědeckého, uměleckého nebo duchovního úsilí. V poslední zmíněné oblasti můžeme například sledovat dobré plody rozjímání v podobě přehodnocení životních postojů, zdokonalení vztahů k Bohu, k lidem i k sobě samým.

Naše účast na mši svaté, přijetí svátostného Spasitele v jejím závěru v sobě také skrývá určité ovoce. To však není zdaleka výsledkem našeho vlastního úsilí, ale nesmírným a naprosto nezaslouženým Božím darem. Něco nesmírně důležitého nám přináší, ale my si to často velmi málo uvědomujeme nebo nám to k naší škodě většinou uniká. Proto si pak po mši svaté připadáme stejně prázdní a ubozí jako před ní. Naše svaté přijímání může být i dost neplodné, jalové, bez ovoce. Přitom je Pán Ježíš, kterého uctíváme jako jedinečně, výsostně svatého („Ty jediný jsi Svatý“), naprosto nezměnitelnou osobní a živou podstatou svatosti přijímání, daru eucharistie, proměněné hostie v jeho Tělo a Krev. On tedy především činí z přijímání svaté přijímání. Z evangelia slyšíme jeho něžná a útěšná slova: „Poďte ke mně všichni, kdo se loptíte a jste obtíženi, a já vás obcerstvim“ (Mt 11, 29) Čím nás především obcerství, potěší a pozvedne? Tím, že nám umožní těsnější a živější spojení se sebou. „Přijímat tělo Páně při přijímání přináší jako hlavní plod důvěrné spojení s Ježíšem Kristem. Pán totiž řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,56). Co působí hmotný pokrm v našem tělesném životě, to

podivuhodným způsobem uskutečňuje přijímání v našem duchovním životě. Přijímání těla vzkríšeného Krista, „Duchem svatým oživovaného a oživujícího“, uchovává, rozmnožuje a obnovuje milost přijatou při křtu a dává jí růst. Růst křesťanského života vyžaduje, aby byl živen eucharistickým přijímáním, chlebem našeho putování až do chvíle smrti, kdy nám bude dán jako pokrm na cestu (viaticum).“ KKC 1391- 1392

Milost, s kterou zde počítáme, je naše osobní přátelství s Pánem. Od počátku života církve byla v srdci Kristových učedníků touha umírat s Ježíšem v ústech, mít tento nejdražší pokrm na cestu do věčnosti. I během pozemského putování však potřebujeme tento nejvzácnější pokrm na cestu. V souvislosti se starozákonní manou, která předobrazuje eucharistický pokrm jako „chléb s nebe všechnu líbeznost (potěšení, dobrotu, sladkost, sílu) v sobě mající“, se ve svatém přijímání dává denně vezdejší chléb všem a všechno potřebné na cestu. (Ex 16,17-18). Chápeme, proč kardinál Tomášek doporučoval křesťanům, kteří k tomu mají potřebné předpoklady, každodenní mši sv.

Dalším nesmírně důležitým ovocem přijímání je naše očistění od hříchů a prevence proti hříchům budoucím. „Já, který hřeším, musím stále užívat léku“, píše sv. Ambrož v souvislosti s eucharistií. Jako tělesný pokrm slouží k tomu, aby obnovil ztracené síly, tak eucharistie posiluje lásku, která má v každodenním životě sklon slábnout; takto oživovaná láska *zahluje všední hříchy*. /DS 1638/ Tím se nám dává schopnost zbavit se nezřízeného lpění na tvorech a zakořenit se v Kristu.

Eucharistie nás sice nezabavuje smrtelných hříchů, to přísluší svátosti smíření, ale láskou, kterou v nás zažívá, nás do budoucnosti *uchovává před smrtelnými hříchy*. Čím více roste naše přátelství s Kristem, tím méně připadá v úvahu odvrácení od něho smrtelným hříchem. /KKC 1394 – 1395/

Eucharistie je dána církvi, proto se slaví v církvi a umožňuje tedy nejen užší spojení s Kristem, ale také s jeho tajemným Tělem – Církví. Přijímání obnovuje, posiluje a prohlubuje toto přivtělení k církvi, které již bylo uskutečněno prostřednictvím křtu. Eucharistií se naplňuje povolání založené ve křtu: utvořit jedno jediné tělo. (1 Kor 12,13) Apoštol Pavel uvádí jasnou obdobu mezi jedním chlebem, který přijímáme a jedním tělem které tvoříme. (1 Kor. 10,16-17) Sv. Augustin píše: „Vždyť se ti říká: ‘Tělo Kristovo’, a ty odpovídáš: ‘Amen’. Bud’ tedy údem Kristovým, aby tvé Amen bylo upřímné.“ /KKC 1396/

Naše obdarování větší jednotou s Kristem a se společenstvím církve nás má také motivovat a zavazovat k praktickým projevům sounáležitosti, solidarity, k poznávání Krista zvláště v jeho nejchudších příbuzných. Má zvyšovat mou citlivost k jakýmkoliv konkrétním nedostatkům a nouzi bližních.

Čím bolestněji se pociťují rozdělení a omyly ve společenství křesťanů, které zabraňují společné účasti na stolu Páně, tím naléhavější jsou modlitby k Pánu za to, aby nadešly dny úplné jednoty těch, kteří v něho věří. /KKC 1397 – 1398/

Pán Ježíš navazuje na velmi bohatou myšlenkovou tradici Písma, když přirovnává člověka ke stromu, který přináší buď dobré nebo špatné ovoce (Mt 12,33). O naší plodnosti v tomto smyslu rozhoduje také způsob, jakým se postavíme k ovoci přijímání a jak bude v našich životních projevech patrné.

P. Lohel Klindera O.Praem.

Liturgický kalendář

1. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
2. pátek	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. sobota	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. neděle	7. NEDELE VELIKONOČNÍ
6. úterý	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. čtvrtek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
11. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
12. pondělí	Sv. Pankráce, mučedníka
13. úterý	Panny Marie Fatimské
14. středa	Svátek sv. Matěje, apoštola

16. pátek	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
hlavního patrona Čech a patrona našeho kostela
18. neděle	Poutní slavnost košířského farního kostela NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
20. úterý	Památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
21. středa	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů mučedníků
22. čtvrtek	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
25. neděle	Slavnost TĚLA A KRVĚ PÁNĚ – doporučený svátek
26. pondělí	Památka sv. Filipa Netuho, kněze
27. úterý	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
31. sobota	Svátek Navštívení Panny Marie

Kromě nedělí velkých svátků
budou po celý měsíc květen
májové pobožnosti vždy přede mší sv.

Sandro Botticelli - Madona Magnificat (okolo 1480; galerie Uffizi, Florencie)

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 3. a 17. května po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- ✓ **V sobotu 10. května bude po večerních bohoslužbách promítán film ve farním sále.**
- ✓ **Na Poutní slavnost sv. Jana Nep. budou se páteční bohoslužba v kostele Nejsvětější Trojice nekonat!** Pravidelní i náhodní návštěvníci této bohoslužby jsou srdečně zváni do kostela sv. Jana Nep., kde začne mše sv. v 17,30 hod. Potom bude následovat tradiční agapé s pohoštěním.

- ✓ **Farní výprava do Lokte a Bečova se uskuteční v sobotu 24. května.** Sraz účastníků bude v 8.00 hod. pod kostelem sv. Jana Nep. Návrat asi v 19.00 hod. Zájemci se mohou zapsat v sákristiích.
- ✓ **Valná hromada Přátel košířských kostelů se přesouvá na neděli 1. června v 10.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- ✓ **Dramatické představení Jany z Arku se uskuteční v úterý 10.června ve 20 hod. ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. dubna 2008 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Jan Havel, Stanislav Hojek, MUDr. Elena Horáková a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Údržba a opravy kostel
3. Farní činnost a obecná rozprava

Ad 1. Při projednávání termínu připravované Valné hromady naší Společnosti, který byl původně stanoven na neděli 25. května tr. vyplynulo, že na toto datum je přeložena slavnost Božího Těla a z toho důvodu by nebylo vhodné konat současně též valnou hromadu Společnosti. Termín Valné hromady je tedy posunut o týden, tj. na neděli 1. června po nedělní mši sv. u sv. Jana.

Ad 2. V druhé části schůze výbor projednal sdělení Ing. Bobysuda o průběhu a výsledcích jednání se zástupci občanské samosprávy v Praze 5, zejména s panem starostou Milanem Jenčíkem. Občanské zastupitelstvo v Praze 5 našim aktivitám napomáhá i finančními příspěvky, jako např. při rekonstrukci naší mariánské kapličky na Klamovce i při opravách obou našich větších kostelů. Výsledkem jednání s předními členy obecního zastupitelstva je také dobrá vyhlídka na konečné uspořádání majetkoprávních vztahů zejména k pozemku areálu kostela sv. Jana a jeho bezprostředního okolí. Poměrně dosti složitá jednání zatím ještě probíhají, takže podrobnou zprávu o výsledku může podat výbor SPKK teprve po jejich definitivním ukončení. Do záležitosti je ovšem rovněž zainteresována pražská konsistoř, s jejímž zástupcem Ing. Štíchou jsou naši pracovníci v úzkém kontaktu.

Ad 3. Ve věci výhřevných rohoží do lavic u sv. Jana je i nadále třeba pokusit se o nashromáždění finančního krytí této akce. V průběhu roku bude vyhlášena k této věci účelová sbírka, možná i opakovaně, aby podle možnosti v příští topné sezoně 2008-9 bylo možno chrámovou loď temperovat.

Příští schůze výboru je svolána na pátek 9. května 2008 na obvyklé místo.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Sv. Pankrác

mučedník (památka 12. května)

Sv. Pankrác je mučedník uctíváný v Římě už od pradávna. Je zahrnut do seznamu mučedníků z pátého století, kde je uvedeno, že je pohřben v katakombách na Via Aurelia. V jiné verzi téhož seznamu se říká, že památka jeho narození se slaví 12. května na Via Aurelia u druhého milníku. Nad jeho hrobem dal papež Symachus postavit kolem r. 500 kostel. Dnešní

kostel, který z něho postupně vznikl, nese titul bazilika minor. Je to titulární kardinálský kostel a sídlí tam konvent bosých karmelitánů.

Legenda líčící mučednictví sv. Pankráce je z pozdější doby a nemusí být historicky věrná. Říká, že sv. Pankrác pocházel z Frýgie a jako sirotek přicestoval se svým strýcem Dionýsem do Říma. Tam ze svého dědictví pomáhal pronásledovaným křesťanům. Po smrti strýce byl předveden před císaře Diokleciána. Ale čtrnáctiletý chlapec se nezřekl své křesťanské víry a byl sťat. Jeho tělo pohřbila jedna křesťanka v katakombách. Diokleciánovo pronásledování v letech 303 – 305 bylo poslední velké pronásledování křesťanů.

Pražský kostel zasvěcený tomuto světcí (dal jméno celé čtvrti a konají se v něm pravidelné bohoslužby) stojí na přístupové cestě k Vyšehradu od východu a je starého původu. Pod dnešním barokním kostelem se našlo románské zdivo z konce 11. stol.

Další kostel tohoto světce v Čechách je ještě v Jitřavě nedaleko Liberce. Byly po něm také pojmenovány v Čechách i některé doly.

Sv. Pankrác je patronem prvokomunikantů, mládeže a ochránce mladého osení.

Podle Internetu (Cath.Encyk.,aj), Legenda Aurea

MP

OKÉNKO VÍRY

Církev je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská

161. Proč je církev jedna?

Církev je jedna, protože jejím zdrojem a vzorem je jednota jediného Boha v Trojici božských osob; jejím zakladatelem a hlavou je Ježíš Kristus, který obnovuje jednotu všech národů v jediném těle; její duší je Duch Svatý, který sjednocuje všechny věřící ve společenství v Kristu. Má jednu jedinou víru, jediný svátostný život, jedinou apoštolskou poslušnost, jednu naději a tutéž lásku.

162. Kde se uskutečňuje tato jediná Kristova církev?

Jediná Kristova církev, ustavená a uspořádaná na zemi jako společnost, se uskutečňuje (subsistuje, *subsistit in*) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním. Jedině jejím prostřednictvím je dosažitelná plnost všech prostředků spásy, protože jediné apoštolskému sboru, jehož hlavou je Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového zákona.

163. Jak se dívat na nekatolické křesťany?

V křesťanských společenstvích, které se odloučily od plného společenství katolické církve, se nachází mnoho prvků posvěcení a pravdy. Všechna tato dobra pocházejí od Krista a vybízejí ke katolické jednotě. Členové těchto společenství jsou ve křtu přivtělení ke Kristu: proto je uznáváme za své bratry.

164. Jak se zasazovat o jednotu křesťanů?

Touha po obnovení jednoty všech křesťanů je Kristův dar a výzva Ducha Svatého. Týká se celé církve a uskutečňuje se obrácením srdce, modlitbou, vzájemným bratrským poznáváním a dialogem mezi teology.

Poznáváme naše farníky

V květnu 2008 oslaví svá krásná životní jubilea varhaníci našich dvou košířských kostelů.

22.5.08 krátce po svátku svého křestního patrona, dožívá se 70 let pan **Jan Nepomucký PLÍŠEK**. Vzorný manžel, otec 3 synů , dědeček 4 vnoučat (3 rytířů a jedné princezny).

Kromě rodinných povinností a radostí má J. Plíšek 2 velké koníčky: varhanní hru a zpěv. Hře na varhany se naučil, nádherný sytý hlas dostal darem od Pána Boha. Obé využívá k jeho cti a chvále a potěše farního společenství. Kéž nás ještě dlouho ve zdraví doprovází jeho hra a zpěv při bohoslužbách a pobožnostech v kostele sv. Jana Nepomuckého.

31.5.08 se dožívá 80 let paní **Eva ŠARBACHOVÁ**.

Tato svižná dáma na léta opanovala kůr kostela Nejsvětější Trojce. S varhanami prožila v tomto kostele jejich slávu i pozvolné chátrání a znovu obnovení. Ona sama zažívala nelehká životní období s řadou těžkých chvil. Láska k varhanům zůstávala pro ni velkou radostí, potěšením i posilou. V poslední době jí zdravotní stav nedovoluje zasedat k jejich manuálu, ale pravidelní návštěvníci ji s Trojickým kostelem stále spojují a s vděčností a úctou na ni vzpomínají. Kéž jí Bůh za všechnu službu odmění svou pomocí a láskou.

OBĚMA VARHANÍKUM BOŽÍ POŽEHNÁNÍ DO DALŠÍCH LET VYPROŠUJÍ A ZA JEJICH VĚRNÉ SLUŽBY DĚKUJÍ

Košířští farníci

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Pracujme jen s chutí a s radostí a bud'me přesvědčeni, že ať na nás dolehne jakýkoliv kříž, že jej neponeseme sami, nýbrž s Kristem. Jeho pomoc je vždycky mocnější, než všichni naši nepřátelé dohromady.

Utrpení cítí jen ten, který je v něm nezkušený a nešikovný. Kdo se už naučil trpět, je nezranitelný, necítí žádnou bolest. Co jiného sužuje, jeho potěšuje, kde jiný pod tíhou svého břemena naříká, on nad ním jáás. Tak veliký je rozdíl mezi tím, kdo trpí nerad a tím, kdo s utrpením souhlasí.

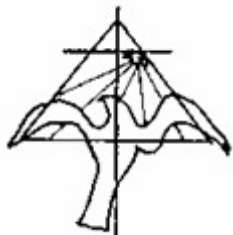
Na utrpení a protivenství se musíme připravovat v duchu už předem. Co předvídáme, nepřekvapí, co si přejeme, nezraní. I když se nám denně naskýtá dost příležitostí různé věci snášet a jiné vytrpět, je v naší moci, trpíme-li málo nebo vůbec.

I kříž má své radosti. Umíme-li je vychutnávat, neučiní nás žádné protivenství nešťastnými. Kristus odňal svou smrt na kříži každému kříži jeho hořkost.

Nebyl-li ani Syn Boží bez kříže, nebude ani žádný kříž bez Krista, přijmeš-li jej ovšem jako dar z jeho rukou a ponesesh-li jej podle jeho příkladu.

Každý je strůjcem bud'to svého kříže nebo svého štěstí.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	<i>Tech. red.: J. Brůček</i>
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně

Červen

„CHRÁNĚNÁ DÍLNA“

Pod názvem chráněná dílna se skrývají letošní duchovní cvičení strahovských premonstrátů, které se konaly na půvabném poutním místě Lomci v jižních Čechách blízko Vodňan. Pod vedením otce exercitátora P. Prokopa Brože Th.D., který přijel přímo z obhajoby doktorské práce, bylo ze strahovské kanonie celkem čtrnáct účastníků. Z nich byli dva novicové (Vavřinec a Gabriel), dva klerici (Zachariáš a Zikmund), jeden bratr se slavnými sliby (Damián) a osm kněží buď t.č. žijících v klášteře (P. Adrián – převor, P. Ambrož – novicmistr, P. Lohel – podpřevor a košířský administrátor a P. Pavel – výpomocný duchovní v nemocnici Pod Petřínem) nebo kněží z různých farností spojených se Strahovem (P. Bohuslav – Beckov na Slovensku, P. Metod – farář v Jihlavě, P. Jeroným – administrátor ze Střešovic od sv. Norberta), z kláštera byl také přítomen jáhen a kandidát kněžského svěcení Timotej.

Jak jsem připomenul při nedělních ohláškách v košířských kostelích, má být pro každého kněze milou příležitostí prožít jednou za rok několik dnů exercicií v ústraní, usebranosti a pokojném rozjímání. Program jednotlivých dnů byl na Lomci dobře vyvážený, takže se rovnoměrně střídaly společné modlitby, promluvy a prostor na osobní modlitbu. První modlitby dne začínaly v 8.00 hod. (takže jsme si báječně pospali) pak byla snídaně, v 9.00 první modlitba během dne s následující první promluvou, pak doba k tiché meditaci a v 11.10 hod. se slavila eucharistie s druhou modlitbou během dne. Odpolední program začínal v 15.00 hod. třetí modlitbou během dne s druhou promluvou, po rozjímání byly v 18.10 hod. nešpory a po večeri byla na závěr dne hodinová adorace s modlitbou před spaním.

Téma duchovních dnů bylo „Obrácení“ na podkladě osnovy exercicií sv. Ignáce z Loyoly, který je autorem a otcem této zbožné praxe. Osnova jeho meditací je rozložena do čtyř týdnů, my jsme se dopustili určitého „podvodu“, protože jsme jednotlivé týdny zhustili do jednotlivých dnů. Téma bylo velmi vhodné, jelikož jsme během exercičního týdne slavili ve čtvrtek „Obrácení sv. otce Augustina“.

První den sledoval conversio – obrácení na podkladě rozlišování dobra a zla, pohledu na hřích z určitého nadhledu, zatím bez vlastního ponoření do sebe a zkoumání vlastní konkrétní hříšnosti. Bylo velmi užitečné uvědomit si celkovou souvislost, v níž se má hřích sledovat. Bez chrámu a bez církve to je totiž velmi nebezpečné. Hřích je třeba vidět podle Písma a církevního učení ve spojitosti s milosrdenstvím, jinak se může člověk propadat do velkých temnot.

Druhý den sledoval podle sv. Ignáce tzv. conversatio – rozjímání o Kristově životě, plném moudrosti a divů. Bůh má být poznáván jako Ten, který přichází k lidem, mluví s nimi, učí je správně smýšlet a žít. Dobrým doplněním byly výklady o struktuře člověka na podkladě myšlenek z rozsáhlého pojednání sv. Františka Saleského, který ve svém díle „O lásce“ rozebírá nejrůznější síly a dispozice člověka a dává je do souladu s principem lásky pomocí výrazného působení vůle.

Třetí den jsme dostali domácí úkol přečíst si Janovy pašije. Téma dne bylo náročné a hutné – vykoupení z hříchu. Apoštol Pavel nám byl velkým pomocníkem svým listem Římanům.

Sledovali jsme, jak je člověk hříchem zasažen a jak jej ani zákon nemůže osvobodit z viny. I když je svatý a moudrý, spíše člověku vmetává před oči jeho slabost a nesrovnanost se sebou. Jediná záchrana je v Kristu. Ubohý člověk si sebelepší metodou sám nepomůže k záchraně.

Čtvrtý den byl ve znamení velikonočního apetitu. V promluvě byly připomenuta zjevení Vzkříšeného Pána, jak se nachází o nich bohatá zvěst v evangeliích. Neopomněla se ani důležitost prázdného hrobu, který církev stále chrání. Ježíš po svém zmrtvýchvstání dotváří víru apoštolů. I my jsme se svou vírou stále na cestě dotváření, podle slov papeže Jana Pavla II. „jsme tím, čím se stáváme“. Jsme také ve své víře zcela závislí na Kristu a jeho obdarování. Podle sv. Tomáše Akvinského jsou tři druhy milosti: donum, virtus a charisma. První dva druhy jsou spíše pro naši osobní výbavu, zatímco charisma je především pro druhé. A tak i evangelní rady – chudoba, čistota a poslušnost mají být ve službě charismatu. V tom je poslání Bohu zasvěcených osob. Aby to dokázali, mají zůstat ve společenství svatých, protože na nich je charisma vidět.

Od svatého Ignáce z Loyoly pak bylo velmi užitečně připomenuto správné duchovní rozlišování útěch a neútěch. V duchovních útěchách máme vyhledávat a velebit Boží milost, přicházejí-li neútěchy, mohou být zapříčiněny také vlažností, leností a liknavostí. Můžeme je překonávat ponořením do Božích tajemství a vyhledáváním Boží blízkosti.

Objevný byl pro mě také výklad Ignácova pojmu „indiference“. Nejde o nějakou chladnou lhostejnost, ale „disponibilitu“ duchovního člověka k čemukoliv, co v životě přichází (dlouhý či krátký věk, zdraví či nemoc, úspěch či nezdar atd.) v činorodém přístupu. Z mnohých postřehů, které se týkají cesty duchovního života, mě také zaujala myšlenka, že nastoupí-li člověk důslednou cestu křesťanské víry, v jeho životě přichází jedna milost za druhou, jako by si předávaly štafetu. Zajímavé bylo také rozlišení různých stupňů radosti: nejprve z přirozených darů, z prostředí, pokrmu, oblečení, zdraví, potom radost z víry ve Stvořitele, který se projevuje ve svém díle a já mohu vnímat jeho dobrotu, pak radost z Božích tajemství – pravd víry (Ježíšovo božství, spása, láska Nejsvětější Trojice, neposkvrněnost Bohorodičky, svátosti atd.) a také radost z nebeských dober, největší radost z Boha samého. Dalo by se kupit mnoho a mnoho dalších duchovních perel, které jsme mohli v promluvách zachytit, ale není vhodné na tomto místě převyprávět celý obsah exercicií. Tak alespoň několik „ochutnávek“. Závěrečná mše sv. byla ke cti Panny Marie na poutním mariánském místě. Do ní jsme každý i formou osobní modlitby v přímluvách vložil do rukou Marie Panny svůj dík a prosbu.

Nelze však opomenout i půvab místa, které nám bylo pro tyto dny dopřáno. Název „Lomec“ je odvozen od lomů, které zde byly v minulosti vydolovány. Nyní je celý kopec pokryt souvislým lesem, který je bohatý na různé druhy stromů, lesní zvěře, ptáků, mezi nimiž v noci dával o sobě vědět zvláště sýček. Kopec připomíná ostrov. Je možné jím procházet křížem krážem, kolem dokola, nahoru a dolů, přitom centrem a vrcholem je mariánská svatyně. Má zvláštní původ. Karel Buquoy, velký vědec a cestovatel, si bral na dlouhé cesty po světě vzácnou sošku Panny Marie. Když se jednou na moři rozpoutala prudká a nebezpečná bouře, vzýval Bohorodičku a slíbil, že pokud se zachrání, vystaví k její cti kostel. Vše dobře dopadlo a úmysl nezapadl. Uskutečnil jej jeho syn Filip Emanuel Buquoy, jehož přičiněním byl na začátku 18. století kostel dostavěn a r. 1704 vysvěcen. Vzniklo tak duchovní srdce jižních Čech. Oltář je vytvořen podle římské Berniniho předlohy v chrámu sv. Petra. Svatostánek je na girlandách zavěšen nad oltářem. Je v něm eucharistie a vzácná soška Panny Marie. Kněžiště tak vytváří souvislý kruh, kolem něhož je vytvořen prostor pro ostatní věřící.

Naproti kostelu Jména Panny Marie nechali Buquoyové vystavět lovecký zámek, který se později využíval jako farní budova se školou. Nyní tam žije Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka, které se starají o poutní místo a exerciční dům. Jim patří také náš velký dík za poskytnuté podmínky, skvělé duchovní i materiální zázemí během našich exercicií.

Z ostrova bylo možné podnikat krátké výpravy do blízkého okolí, prosyceného kvetoucími sady (právě byly třešně v plném květu), které evokovaly slova naší hymny „v sadě skví se jara květ“, živými zelenými loukami i prostými jihočeskými stavbami. Tak jsem si mohl vychutnat cestu spojenou s rozjímáním růžencových tajemství k nedalekému zámku Kratochvíle těsně u Netolic směrem na jih k Prachaticím nebo jsem se podíval za Petrem Chelčickým, písmákem a náboženským myslitelem žijícím v letech 1390 – 1460, u jeho sochy jsem si připomenul jeho spisy (O boji duchovním, O šelmě a jejím obrazu, Siet' viery pravé a Postilla) i jeho spíše mravoučné než věroučné zanícení. Škoda, že neprošel intelektuální konverzí a neuspořádal si svou víru pomocí solidní filosofie a teologie jako například Henry Newmann, konvertita z anglikánské církve ke katolické víře. Nevznikla by blouznivá Jednota bratrská a různé naivní názory, kterými později ovlivnil např. L.N. Tolstého nebo T.G. Masaryka.

Z Chelčic je jen kousek cesty k Libějicím, kde se dříve nacházely lázně se zázračně léčivou vodou. U kaple sv. Máří Magdalény, která je uvnitř bohužel zdevastovaná, najdeme písemná svědectví mimořádně uzdravených osob. Odtud se přes pole otevírá pohled na Vodňany. V Libějicích pod Lomcem jsou pak dva zámky, z nichž jeden měli dříve, ještě po válce ve správě bratři redemptoristé, jak mi sdělil náš milý farník pan Dobeš, který tam v jejich škole prožil jeden rok. Kolem zámků je velmi rozlehlá zahrada se vzácnými i několik set let starými stromy.

Končím své vyprávění, ale nepřestávám se v duchu vracet na kouzelné místo, které znovu rád navštívím a promedituji a které jako ideální doporučuji všem pro „chráněnou dílnu“.

P.Lohelius Zdeněk Klindera Th.D., O.Praem.
podpřevor strahovský a administrátor Košíř

Liturgický kalendář

1. neděle	9. neděle v mezidobí
2. pondělí	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. úterý	Památka sv. Karla Lwangy a druhů
5. čtvrtek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. pátek	Slavnost SV. NORBERTA, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu
8. neděle	10. neděle v mezidobí
9. pondělí	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. středa	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. pátek	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. neděle	11. neděle v mezidobí
16. pondělí	Sv. Isfrída, biskupa premonstrátského řádu
19. čtvrtek	Památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. sobota	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. neděle	12. neděle v mezidobí
24. úterý	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. pátek	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitel církve
28. sobota	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. neděle	Slavnost SV. PETRA a PAVLA, APOŠTOLŮ
30. pondělí	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze budou pokračovat 7. a 21. června po večerních bohoslužbách** ve farním sále u sv. Jana Nep.
- ✓ **Dramatické podání příběhu sv. Jany z Arku bude se uskutečnit v úterý 10. června v 19.00 hod.** v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- ✓ **Děkovná bohoslužba s účastí dětí a rodičů na závěr školního roku a farní táborák** se uskuteční ve čtvrtek 26. června od 17.30 hod. Jsou zváni příbuzní, přátelé a hosté všech věkových kategorií.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 9. května 2008 ve farním kostele Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Dráb, Václav Funda, MUDr. Horáková a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Činnost farnosti a rozprava

Ad 1. Byla provedena zevrubná kontrola plnění jednotlivých bodů zápisu z dubnové schůze a bylo konstatováno, že podle možností jsou všechny body průběžně plněny. Otevřena zůstává záležitost vyhřívání lavic v kostele sv. Jana, je to mj. kvůli finanční náročnosti této jinak technicky nepříliš náročné akce.

Výbor také jednal o programu připravované Valné hromady Společnosti, která se sejde v posunutém termínu, tedy v neděli 1. června po skončení mše sv. u sv. Jana. Skupina ministrantů připraví k této schůzi potřebné uspořádání sedadel ve farní aule.

Ad 2. V dalším průběhu výbor vyslechl a projednal zevrubnou informaci P. Lohela o průběhu jednání se zástupci Občanského zastupitelstva Prahy 5 a také za spoluúčasti příslušných zástupců konsistoře. Jednání jsou časově náročná ale postupně se blíží ku zdárnému konci. Jeho výsledkem je mj. i vzbuzení zájmu členů úředních orgánů o naše farní budovy (ve farnosti máme tři kostely) a jejich provoz a zejména stavební údržba spolu s nutnými opravami vyžadují trvalou péči a v neposlední řadě též nemalé finanční prostředky.

Ad 3. Výbor potom vzal na vědomí informace o přípravě farního autobusového zájezdu do Lokte, autobus je zabezpečen, do plného obsazení zbývá ještě několik volných míst.

V termínu svátku našeho patrona sv. Jana Nepomuckého bude v tomto kostele slavná poutní mše sv. a po ní již tradiční setkání farníků v areálu resp. na trávníku před kostelem. P. Lohelius pozve při této příležitosti některého z význačných představitelů strahovského kláštera.

Rovněž byl projednán a schválen termín konání tradičního táboráku na ukončení školního roku, a to na čtvrtek 26. června po večerní mši sv. u sv. Jana. Skupina našich mladších farníků připravuje zábavný program s obvyklým pohoštěním přítomných.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

DVACET LET KNĚŽSKÉHO ŽIVOTA

Před 20 lety , 25.6.1988, přijal náš duchovní Otec,

P. Lohelius Klindera Th.D., O. Praem.

v katedrále sv. Víta z rukou kardinála Tomáška kněžské svěcení. První mši svatou slavil 28.června v kostele sv. Norberta ve Střešovicích.

...dej mu věrnost a vytrvalost v tak svaté službě...

Tak se za něj modlí jeho košířští farníci a děkují za to, že dvacet let věrně vytrval a přejí mu, aby vytrval i nadále a prokazoval své farnosti svatou službu.

A jak vidí dvacet let své služby Bohu on sám, to nám napsal v krátkém dopise:

Při slavení eucharistie přinášíme oběť díky a smíru. Díky a pokání patří k našemu životu. Když mohu děkovat za dvacet let kněžské služby, nemohu přehlížet mnohé slabosti a nedokonalosti, kterými byla poznamenána. Ale jak píše kazatel: „Je čas plakat i čas smát se.“ /Kaz 3, 4/ Kněžský život provází obojí. Některé starosti nebo radosti zná jen kněz. Za obojí je třeba děkovat, obojí může pomáhat k růstu. Vše, čím je cesta kněžského a zasvěceného života provázena, je Božím darem. Patří tam Kristovo Tělo - společenství bratří a sester. Všem náleží upřímný díky za modlitbu, mnohostrannou a nezměřitelnou pomoc i příklad křesťanského života. Není tedy třeba odpalovat ohňostroj a vytrubovat fanfáry, ani třpce skučet, že se nic nepodařilo. Jen s pokorou a radostí děkovat za Boží milost.

V Kristu Váš P.L.

Sv. Marcellin a Petr, mučedníci

památko 2. června

Sv. Marcellin a Petr byli uctíváni v Římě už od nepaměti. Nejstarší zpráva o nich je od sv. Damasa, který byl papežem 366 - 384. Ten uvádí, že se jako mladík dozvěděl o jejich mučednictví od kata, který je popravil. Bylo to za pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána okolo r. 300 (uvádějí se roky 299 a 304). Soudce prý nařídil, aby byli sťati na odlehlém místě, aby křesťané nevěděli, kde jsou jejich

těla. Museli si sami vykopat hrob. Později se o jejich hrobě dozvěděla zbožná římská žena Lucilla a postarala se o jejich důstojné pohřbení. Bylo to poblíže římské silnice Via Labicana v místě nazývaném Ad duas Lauros. Císař Konstantin tam dal vybudovat kostel, v němž byla hrobka jeho matky sv. Heleny.

Jiné staré martyrologium uvádí, že Marcellin byl kněz a Petr exorcista (klerik s nižším svěcením). Oba světce si připomínáme v 1. eucharistické modlitbě (římském kánonu), a to v modlitbě "I nám, hříšníkům".

Snad už ve 4. století byl na jejich počest postaven jiný kostel. Byl častokrát přestavován a stojí dodnes. Je basilikou a titulárním chrámem. Světci jsou v něm připomínáni velkou freskou nad hlavním oltářem. Ostatky světců přenesl Einhard, rádce císaře Karla Velikého, do chrámu opatství v Seligenstadtu nedaleko Frankfurtu nad Mohanem.

Zobrazují se s palmou mučedníků, křížem nebo knihou.

M.P.

Prameny: R.Ondruš: Blízki Bohu i lud'om, Internet.

OKÉNKO VÍRY

165. V jakém smyslu je církev *svatá*?

Církev je svatá, protože jejím původcem je nejsvětější Bůh; Kristus se za ni obětoval, aby ji posvětil a dal jí moc posvěcovat; Duch Svatý ji oživuje láskou. V církvi je plnost všech prostředků spásy. Svatost je povoláním každého jejího člena a cílem veškeré její činnosti. Církev v sobě zahrnuje Pannu Marii a nespočetné svaté jako vzory a přímluvce. Svatost církve je pramenem posvěcení jejích dětí, které uznávají, že zde na zemi jsou všichni hříšníci a stále potřebují obrácení a očišťování.

166. Proč se církev nazývá *katolická*?

Církev je katolická, to je *všeobecná*, protože je v ní přítomen Kristus „Tam kde je Kristus Ježíš, tam je katolická církev“ (sv. Ignác Antiochijský). Hlásá celou a neporušenou víru; přináší a spravuje plnost prostředků spásy je poslána ke všem národům všech dob a všech kultur.

167. Je i *místní (partikulární) církev katolická*?

Katolická je každá *místní* církev (to je *diecéze* a *eparchie*), tedy společenství křesťanů ve společenství víry a svátostí se svým biskupem posvěceným v apoštolské posloupnosti a spojeným s římskou církví, která „předsedá v lásce“ (sv. Ignác Antiochijský).

168. Kdo patří do katolické církve?

Všichni lidé různým způsobem patří nebo jsou zaměřeni ke katolické jednotě Božího lidu. Plně je začleněn do katolické církve ten, kdo má Kristova Ducha a je s ní spojen svazky vyznání víry, svátostí, církevního vedení a společenství. Pokřtění, kteří plně neuskutečňují tuto katolickou jednotu, jsou v určitém, i když nedokonalém společenství s katolickou církví.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

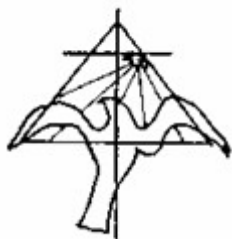
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Červenec
Srpen

STAVBA MŠE

Letní doba prázdnin a dovolených poskytuje bohaté možnosti k odpočinku, zotavení i k příjemným objevům krásných míst při cestování. V našem srdci mohou zaznívat Kristova slova: „U mne najdete odpočinek“. (Mt 11,28) Jsme věřící, a tak hledáme nejen odpočinek tělesný, i když je také důležitý. Pán Ježíš však myslí na naše nejvlastnější lidské dobro, a tím je život duše, naše já, naše osoba. Toužíme po spočinutí v Bohu, v jeho pokoji, lásce a radosti.

Na letních cestách proto vyhledáváme a nacházíme nejraději Boží domy, našim duším nejvzácnější a nejmilejší svatá místa především z pohnutek duchovních, i když nás zároveň zajímají z hlediska historického, kulturního a uměleckého. Budeme jistě obohaceni a nadšeni poznáním dalších kostelů, o kterých jsme dříve neměli tušení. Přitom však zůstáváme pevně zakotveni v tom nejpodstatnějším, co je všechny spojuje a v čem je pro nás nejdůležitější zdroj našeho spojení s Bohem. Může nás k tomu inspirovat podobnost uspořádání kostela se stavbou mše svaté, jak ji zachycují následující řádky.

a) rozdělení kostela: předsíň, loď, svatyně

b) předsíň: *vstupní obřady*

loď: *bohoslužba slova*

svatyně: *bohoslužba oběti*

místo díkůčinění: *závěrečné obřady*

V některých jazycích se objevuje stejný název pro označení kostela a společenství věřících (např. angl. – church, něm. – die Kirche aj.) Jeden kněz z jazykové oblasti, kde tomu tak je, po výstupu na mimořádně vysokou kazatelnu začal svou promluvu dvojsmyslným konstatováním: „Nikdy jsem netušil, že se v *církvi* dostanu tak vysoko“.

Kostel však představuje také velmi krásně prokomponovaný prostor, který k bohoslužbě nejen slouží, ale svým složením ji také naznačuje. Platí to především ve vztahu ke mši svaté.

Rozdělení kostela na předsíň, loď a svatyni názorně připomíná rozlišení mše na vstupní obřady, bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti.

Jak to vypadá v předsíni? Je přechodem z ulice do svatyně. V předsíni má doznít hluk světa. Zde se máme připravit, abychom usebraní vešli do lodi a svatyně kostela, kde uslyšíme Boží slovo a spojíme svou oběť s Kristovou dokonalou obětí.

Vstupní obřady obsahují příchod, pozdravení, úkon kajícího, Kyrie, Sláva na výsostech Bohu a vstupní modlitbu, mají povahu začátku, úvodu a přípravy. Z propasti naší lidské omezenosti, nedokonalosti a hříchu stoupáme k Božímu trůnu jakoby po stupních. Příchod kněze s jáhnem a přísluhujícími je spojen se vstupním zpěvem, který má zahájit bohoslužbu, podporovat jednotu všech shromážděných a uvést jejich mysl do tajemství liturgické doby nebo svátku. Znamení kříže a pozdrav kněze má probudit živé vědomí přítomnosti Páně. Tím je připraveno vykročení na první stupeň, kterým je projev lítosti v úkonu kajícího, který však nemá účinnost svátosti pokání. V neděli, zvláště v době

velikonoční, se může obvyklý úkon kajícího svícení nahradit svěcením vody a pokropením lidu na památku křtu. Dalším krokem k Bohu je volání *Kyrie eleison* (Pane, smiluj se), zpěv, kterým věřící vyjadřují touhu po Pánu a vyprošují si jeho milosrdenství. Oslavou a chválou Boha Otce a Beránka je velmi starý a úctyhodný hymnus *Sláva na výsostech Bohu*. Výzvou: „Modleme se“ je nejprve motivováno celé společenství ke chvíli mlčení, aby si všichni uvědomili, že stojí před tváří Boží a v duchu se připravili vstupní modlitbu, v níž kněz vyjadřuje povahu právě slavené bohoslužby.

V předsíni jsme se obraceli různými modlitebními postoji k Bohu. Postoupíme-li dále do lodi, přichází k nám Bůh jako Otec k dětem, aby k nám promluvil. My však nejen mlčky posloucháme, ale také Bohu různým způsobem odpovídáme, komunikujeme s Ním. A tak hlavní části bohoslužby slova tvoří čtení z Písma svatého proložené mezizpěvy. Homilie, vyznání víry a přimluvy neboli modlitba věřících je pak rozvíjejí a uzavírají. Ve čteních, která homilie vykládá, Bůh promlouvá prostřednictvím nejrozličnějších biblických vyslanců a vrcholným a dokonalým způsobem pak svým Jednorozeným Synem, Ježíšem Kristem v úryvku evangelia. Zjevuje tajemství vykoupení a spásy a nabízí duchovní pokrm. Bohoslužba slova se má konat tak, aby vedla k rozjímání; je proto nutné vyvarovat jakékoli uspěchanosti, která je na překážku usebranosti. Je také vhodné vkládat krátké chvíle ticha, přizpůsobené shromážděnému společenství, při nichž s přispěním Ducha Svatého srdce přijímá Boží slovo a modlitbou připravuje odpověď. Tyto chvíle ticha je vhodné vkládat např. před začátkem bohoslužby slova, po prvním a druhém čtení a po homilii.

Svatyně je trojdílná: střední část je srdcem – to nejsvětější ze mše svaté: oběť Kristova. V mluvě Církve se nazývá: eucharistická modlitba. V ní se vzdává díky Bohu za celé dílo spásy. Tomuto proměňování předchází příprava obětních darů, které se přináší v obětním průvodu (ofertorium). Po proměňování pak následuje obětní hostina čili přijímání (communio – sjednocení).

Bohoslužba oběti má tedy tři části: obětování, proměňování a přijímání. Při obětování přinášíme Bohu dar: sami sebe v chlebu a vínu. Při proměňování se zpřítomňuje – proměněním chleba v Tělo Kristovo a víno v Krev Kristovu – Kristova nejsvětější oběť, kterou obětujeme nebeskému Otci, abychom mu projevili nejhlubší úctu, děkovali mu, usmířovali ho a prosili. Při přijímání se nám dává Ježíš Kristus za pokrm duše a my se s Ním vnitřně sjednocujeme.

V celém uspořádání mše můžeme sledovat pět úseků: modlím se, slyším, dávám, obětuji, přijímám. Mše svatá tak obsahuje dvoje výrazné dávání a dvoje přijímání. V bohoslužbě slova dávám Bohu své slovo (v modlitbě) a přijímám slovo Boží (ve čtení Písma sv. a promluvě). V bohoslužbě oběti dávám svůj chléb (v něm pak sebe-offertorium) a přijímám chléb Boží (Tělo Syna Božího – v obětní hostině). Mezi tímto svatým dáváním a přijímáním je na oltáři obětovaný Beránek Boží. Mší svatou se splňuje slovo Božského Spasitele: „Uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka“ (Jan 1,51).

Něco tak vzácného a vznešeného – mešní bohoslužba a naše přítomnost v Božím domě si žádá patřičně důstojný závěr – rozloučení. Bývá obohaceno a vyjádřeno žehnací modlitbou nebo jiným slavnostnějším textem. Propuštění lidu jáhnem nebo knězem je také výzvou, aby se každý vrátil ke svému dílu, chválil Boha a dobrořečil mu, a tak krácel životem „ve jménu Páně“.

Amen.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2008

3. čtvrtek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. pátek	Památka sv. Prokopa, opata
První pátek v měsíci
5. sobota	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA,
patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
doporučený svátek
6.	14. neděle v mezidobí
9. středa	Památka sv. Adriána a Jakuba, premonstrátských kněží a druhů,
mučedníků Gorkomenských
11. pátek	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13.	15. neděle v mezidobí
14. pondělí	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka, hlavního patrona plzeňské diecéze

15. úterý	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. středa	Panny Marie Karmelské
17. čtvrtek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20.	16. neděle v mezidobí
21. pondělí	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. úterý	Památka sv. Marie Magdalény
23. středa	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. čtvrtek	Sv. Šarbela Makhlufa, kněze
25. pátek	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. sobota	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27.	17. neděle v mezidobí
29. úterý	Památka sv. Marty
30. středa	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31. čtvrtek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2008

1. pátek	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve První pátek v měsíci
2. sobota	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa
3.	18. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. úterý	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6. středa	Svátek Proměnění Páně
7. čtvrtek	Sv. Sixta II., papeže, a druhů mučedníků
8. pátek	Památka sv. Dominika, kněze
9. sobota	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	19. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Kláry, panny
12. úterý	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. středa	Bl. Gertrudy, panny premonstrátky
14. čtvrtek	Památka sv. Maxmiliána Maria Kolbeho, kněze a mučedníka
15. pátek	Poutní slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE Na Klamovce - doporučený svátek
16. sobota	Sv. Rocha
17.	20. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Jana Eudese, kněze
20. středa	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. čtvrtek	Památka sv. Pia X., papeže
22. pátek	Památka Panny Marie Královny
23. sobota	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	21. neděle v mezidobí
25. pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiana, mučedníků
27. středa	Památka sv. Moniky
28. čtvrtek	Slavnost SV. AUGUSTINA, BISKUPA A UČITELE CÍRKVE
29. pátek	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
30. sobota	Bl. Bronislavy, panny premonstrátky
31.	22. neděle v mezidobí

Oznámení

- ✓ **Během letních měsíců července a srpna se nekonají pondělní a úterní bohoslužby Na Klamovce kromě poutní slavnosti NANEBEVZETÍ PANNY MARIE v pátek 15. srpna v 17,30 hod.** Všechny ostatní bohoslužby jsou beze změny.

Záznam z jednání Valné hromady Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 01.06.2008

Jednání Valné hromady zahájil předseda Společnosti přátel košířských kostelů, seznámil přítomné s programem a předal slovo správci farnosti P. Lohelioví, který přednesl své úvodní slovo. Po něm následoval program schůze podle uvedeného programu Zprávou předsedy o činnosti Společnosti za uplynulé období.

- Program:
1. Zahájení a přivítání přítomných farníků a hostů
 2. Úvodní slovo správce farnosti P. ThDr. Lohelia Zdeňka Klindery
 3. Zpráva o činnosti Společnosti za uplynulé období
 4. Zpráva o činnosti skupiny našich mladých farníků
 5. Seznámení s návrhem složení výboru SPKK a ER farnosti pro další období
 6. Volba členů nového výboru a ER farnosti
 7. Diskuse a zakončení

Zpráva o činnosti Společnosti pro Valnou hromadu Společnosti přátel košířských kostelů, která se konala v kostele s. Jana Nepomuckého dne 01.06.2008

Vážení farníci, milí vzácní hosté,

při příležitosti konání dnešní naší Valné hromady se chceme trochu zamyslet nad uplynulým časem, nad tím, co se nám s Boží pomocí podařilo a alespoň zběžně zauvažovat o tom, čeho bychom rádi dosáhli v budoucnosti. Naše Společnost Přátel košířských kostelů, je pokračovatelkou tradice před válkou založeného Kostelního spolku pro vybudování kostela sv. Jana v Košířích a je zde k tomu, aby podle svých sil a možností pomáhala duchovnímu správci farnosti a to zejména při činnosti fyzické, praktické a veskrze občanskotechnické. Je její snahou, alespoň zčásti mu tyto nesnadné povinnosti pomáhat plnit. Zkusme tedy nyní stručnou formou zrekapitulovat, co se nám v tomto ohledu podařilo, s čím se zabýváme v současnosti a co chceme dosáhnout v čase příštím.

Tedy – alespoň z větší části už je provedeno:

- proběhly práce s opravou několika střešních svodů dešťové vody, nejrozsáhlejší u sv. Jana,
- v menší míře také u Nejsv. Trojice a formou drobnější opravy také v Mariánské kapli Na Klamovce,
- rekonstrukce el. instalace u Nejsv. Trojice,
- GO historických varhan u Nejsv. Trojice,
- umístění pamětní desky P. Františka Verneru – vedle pamětní desky P. Václava Chlumského do chrámové předsíně u sv. Jana,
- do niky v JV rohu kostela sv. Jana byl po důkladné restauraci navrácen původní kříž,
- obtížná a finančně náročná izolace proti vlhkosti v kapli Nanebevzetí P. Marie Na Klamovce,

V současnosti probíhá, či je ve stavu zahájení:

- druhá etapa rekonstrukce el. instalace u sv. Jana,
- příprava k elektrorozvodu do lavic pro pozdější instalaci jejich vyhřívání,

V bližší a vzdálenější budoucnosti se chceme snažit o:

- provedení GO fasády celého kostela sv. Jana,

- celková rekonstrukce resp. modernizace vytápění u Nejsv. Trojice,
- občerstvovací zázemí farní auly (nad sakristií),

Věříme, že s pomocí našeho Pána se nám to všechno dříve nebo později podaří realizovat. A když snad ne nám, tak našim následníkům docela určitě. Vždyť už naši předkové říkali – „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže.“ Takže určitě pomůže i nám.

Je ovšem vhodné, zmínit se i o jiných aktivitách našeho farního společenství, i když není nutno docela beze zbytku všechny vyjmenovat. Takže uvedme alespoň ty nejznámější, jako jsou farní autokarové poutní zájezdy, pěší návštěvy pamětihodností v Praze, pravidelné katecheze dospělých a náboženská výuka dětí, farní táboračky na ukončení a začátek školního roku, mikulášské besídky, přednášky na různá témata, promítání filmů ve farní aule a v neposlední řadě pravidelná měsíční edice našeho Košířského farního listu.

Zcela specifickou kapitolou farní aktivity je záslužná činnost skupiny našich mladších bratrů a sester. O ní nám teď přednese informaci její představitel Venda Dráb:

Milí farníci, co říci o naší mládeži? Předně to, že ani ona se nevyhnula přirozenému jevu stárnutí a tím se mění i její charakter. I s dlouhodobým jevem – exodem z farnosti a hledáním mladších generací by se dalo říci: Ubývá nám sil.

I přesto „mládež“ pořádá různé akce pro sebe i pro farnost. Jsou to akce charitativního charakteru, přednášky, výlety. Nechci tu vyjmenovat všechny naše akce, protože se o nich můžete dočíst ve farních listech.

Jsou akce, kde je znát ubývající členská základna, ale například dubnový výlet v tomto roce potvrdil, že se akcí pořád rád zúčastňují i bývalí mládežníci nyní už se svými dětmi a to v hojném počtu.

Tímto bych chtěl pozvat mezi nás a poprosit ty mladší: Nebojte se a přijďte, protože my jsme tu pro vás. Chodte na akce, ministrujte, buďte součástí farnosti. Začněte milovat svou farnost.

Do budoucna bych byl rád, kdybychom aspoň vytrvali v intenzitě naší službě farnosti, zintenzivněli akce zvláště duchovního charakteru a zůstali i nadále v dobré spolupráci a součinnosti s farní radou. Počítám s větším využitím farních stránek, kde se mládež bude moci informovat o chystaných akcích. Jen připomenu naši webovou adresu: kosirska.farnost.cz. Za tyto stránky chci poděkovat Honzovi Brůčkovi. Za mládež bych chtěl poděkovat zvláště Vítkovi Bobysudovi, za jeho organizační elán, všem kteří v poslední době obětovali něco málo ze svého drahocenného času hlavně za účast při opravách kostela. A Vám farníkům, v čele s naším dobrým pastýřem, kteří nás hlavně duchovně držíte nad vodou. Děkuji Vám.

Milí přátelé, času nemáme mnoho a máme před sebou ještě volbu nového výboru a Ekonomické rady, takže k ní přikročíme.

Návrh složení nového výboru Společnosti přátel košířských kostelů a ER farnosti :

Výbor SPKK

1. Vít Bobysud
2. Stanislav Dobeš
3. Václav Dráb
4. Václav Funda
5. Jan Havel
6. Stanislav Hojek
7. Elen Horáková
8. Jan Nekula
9. Ondřej Vaněček

Ekonomická rada

1. Jan Fridrich
2. Stanislav Hojek

Všichni uvedení v návrhu se povstáním představili. Předseda pak vyzval přítomné, aby přednesli své ev doplňující návrhy či protinávrhy. Poněvadž se nikdo s dalším návrhem nepřihlásil, dal předseda o návrhu hlasovat. Všichni přítomní zvednutím ruky vyjádřili svůj souhlas s navrženými kandidáty, nikdo nebyl proti a ani nikdo nevyužil možnosti nehlasovat. Na základě toho pak předseda prohlásil nový výbor i Ekonomickou radu farnosti za zvolené. V čele obou těchto volených orgánů stojí správce farnosti P. Lohelius Klindera. Tedy výbor naší Společnosti pro následující období byl zvolen a na příští schůzi v pátek 20. června ze svého středu zvolí své funkcionáře.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

ZPRÁVA FARNÍ CHARITY

Přehled sbírek za rok 2007

66. sbírka

1. Leden – Únor	Charitní projekt na Ukrajině – pomoc seniorům	1 900 Kč.
-----------------	---	-----------

67. sbírka

2. Březen – Duben	Pomoc na výstavbu duchovního centra Brno-Lesná	1 550 Kč.
-------------------	--	-----------

68. sbírka

3. Květen – Červen	Na stavbu kostela a školy sv. Josefa (Indie)	2 000 Kč.
--------------------	--	-----------

69. sbírka

4. Červenec – Srpen	Na postižené leprou	2 950 Kč.
---------------------	---------------------	-----------

70. sbírka

5. Září – Říjen	Na klášter trapistů v Novém Dvoře	2 800 Kč.
-----------------	-----------------------------------	-----------

71. sbírka

6. Listopad – Prosinec	Na projekt „Domky pro chudé“ (Indie)	1 400 Kč.
------------------------	--------------------------------------	-----------

Sv. Brigita Švédská, řeholnice *památky 23. července*

Narodila se asi 1303 na zámku Finstad u Uppsaly ve Švédsku. Pocházela z velice majetné rodiny a její otec byl guvernérem provincie. Oba rodiče byli velmi zbožní a své tři děti také vychovali ke zbožnosti. Sv. Brigita měla své první vidění již jako sedmiletá.

Už ve třinácti letech byla provdána. Její manžel Ulf Gudmarsson měl osmnáct let. Byl to zbožný muž. Po dvou letech zdrženlivosti se jim narodilo osm dětí, mezi nimi i budoucí sv. Kateřina Švédská. Výchově dětí se věnovala hlavně matka. V létech 1335 až 1338 byla společnicí mladé švédské královny. Byla ve styku s několika významnými švédskými teology. S manželem se v náboženském životě podporovali. Stali se členy třetího řádu sv. Františka. Po 25 letech manželství vykonali pouť do Compostelly a rozhodli se, že oba vstoupí do kláštera. Manžel ale brzy zemřel a sv. Brigita po jeho smrti žila asketickým životem. Její vidění se stávala častější a jasnější. Cisterciáci v klášteře Alvastra je překládali ze švédštiny do latiny. Tomáš ze Štítného z nich pořídil výběr v českém překladu (1391-1400).

Chtěla ale přispět více k reformě společnosti. Po delším uvažování a vnuknutích se rozhodla založit novou řeholi. Základní jednotkou byl dvojkláster, jeden ženský a jeden mužský se společným kostelem. Řeholníci a řeholnice žili ovšem přísně odděleně. Představenou pro oba kláštery v časných věcech byla abatýše, duchovní vedení měli řeholní kněží. Řád se nazýval řádem Nejsvětějšího Spasitele. S podporou

krále Magnuse vznikl první takový klášter ve Vadsteně na břehu jezera Vättern. V průběhu časů bylo mnoho klášterů zničeno. Řehole se doplňovala a měnila. Ještě dodnes existují ženské kláštery této řehole v Evropě i v zámoří (Indie, Mexico, USA).

V roce 1349 odešla sv. Brigita do Říma. Chtěla zde uspíšit schválení své řehole a naléhat na papeže, aby se z Avignonu vrátil do Říma. Setkala se (1368) tam s císařem Karlem IV. Papež se konečně r. 1367 do Říma vrátil potvrdil její řeholi, ale v Římě nezůstal natrvalo.

Z Říma podnikala sv. Brigita poutě na poutní místa Itálie a v roce 1372-3 navštívila Svatou zemi. Po návratu zemřela 23.VII.1373 v Římě a její tělo pak brzy bylo převezeno do švédské Vadsteny a tam pohřbeno.

Za svatou byla prohlášena v roce 1391 papežem Bonifácem IX.

Za patronku Evropy (spolu s Kateřinou Sienskou a Terezií Benediktou od Kříže) ji prohlásil papež Jan Pavel II. dne 1.X.1999 a zdůvodnil to. těmito slovy: "Svým hlubokým procítěním tajemství Krista a církve se zapojila v mimořádně kritickém okamžiku dějin církve do budování jejího společenství. Z Brigity vyzařuje prorocká síla. S jistotou a otevřeností hovoří ke knížatům a papežům. V zájmu mravní obrody křesťanstva nešetří přísnými napomenutími." Tato světice zastupuje sever Evropy.

Podle R. Ondruš, SJ: *Blízki Bohu i lud'om a Internetu (Cath. Encycl., Kirchenlexikon, aj.)*

M.P.

VÝLET MLÁDEŽE DO PŘÍBRAMI

Po dlouhých hodinách prací strávených v kostele mě Vítek oslovil s tím, že má prima relax.

Plánuje prý Hornické muzeum a abych sebou vytáhl i rodinu. Hornické muzeum – a to jsem rád slyšel. Vždycky jsem se tam toužil podívat a konečně se naskytla příležitost. Tak teda jo.

V sobotu 5. dubna ráno jsem naložil svoji rodinu - moji ženu Boženu, dvouletého Emču a ročního Adama, do svého citrónu (žlutý citroen BX) a vyrazili jsme ke kostelu.

Setkání s mně známými i neznámými tvářemi před kostelem proběhlo relativně rychle a skvadra aut se po krátkých motanicích pod

velením Vítky vydala Mrázovkou a Strakonickou směrem na Příbram.

Cíl mi nebyl zcela jasný, neboť Vítek před odjezdem neustále něco mumlal o nějakém památníku, takže jsem se držel v závěsu. Za Příbramí jsem sledoval kdejaký křížek či památník, a stále čekal, u čeho že se kolona aut zastaví. Projeli jsme několika vesnicemi a po průjezdu krátkého lesíku jsme k mému překvapení zastavili u bran pracovního lágru. ZNEJISTIL JSEM.

Strážné věže jsou prázdné, stejně jako nástupní plac uprostřed. Je to přeci jenom památník.

Bylo hezké sledovat, jak ze zaparkovaných aut vystoupilo kromě dospělých i spousta dětí, které neváhaly krátit si čas čekání na další účastníky (z Benešova) běžeckými závody po roštu kanálu místního trativodu dešťové vody.

Konečně jsme všichni „Jdeme dovnitř“.

Dozvídáme se však u pokladny, že nejbližší regulérní prohlídka začíná v 11h, to je za tři čtvrtě hodiny. Diplomatský výkon Vítky byl natolik přesvědčivý, že místní průvodce, přestože nechtěl, velmi rád nás provedl po vyhlídce s kratším výkladem a na závěr přidal i prohlídku samoty.

Po všem tom, co jsme viděli a co jsme se dozvěděli, jsme byli rádi, že se nám osud internovaných vyhnul. Díky Bohu. Odcházel jsme, děcka skotačila, netušíc, kde se nachází, a co se tu dělo. Nevím, jestli to vůbec někdy pochopí.

Kolona aut se opět hnula. Cíl příští zastávky: Hornické muzeum.

Hornické muzeum, jak jsme zjistili hned na začátku, charakterizují dvě významná fakta: Je obrovské a nedá se kde zaparkovat. Přesto jsme parkování s většími či menšími obtížemi zvládli a nyní stál před námi nelehký úkol. Tři doly skýtající širokou škálu prohlídek nebylo možno v jednom dni, natož s dětmi, absolvovat. Inspirován svým starším synem, který miluje vláčky, mě napadl zajímavý plán. Navrhnul jsem prohlídku s projíždkou dvěma důlními vláčky a návštěvou strojovny, neboť jsem se domníval, že by nás to mohlo zajímat a děti zabavit.

Důlní vláček z dolu Anna, kde jsme čekali, byl bezva. Děti se bavily. Jen nevím, jak zdejší provoz rachotivé úzkokolejky snášejí lidé, bydlící v těsné blízkosti dráhy.

Důl Prokop, kam jsme se dostali, nám nabídl modelové vyobrazení několika mlýnů a důlních staveb, které jsme museli bedlivě hlídat před našimi dětmi, aby přinejmenším nepřišli o střechu. Vystavené důlní stroje byly naštěstí natolik těžké, že nešly odnést a pár šmuh od kolomaze se za pomoci zvlhčených ubrousků podařilo z dětí odstranit. Další projížďka rachotivým vláčkem k asi nejhlubší šachtě, která byla kdy v Čechách vykopána, vedla vlhkou tmavou štolou, která působila na naše děcka vesměs depresivně. Z výkladu jsem toho moc neměl, neboť se mi synové čvachtali v nějakých loužích, nebo si na něco stěžovali. Byli unaveni. Už tak toho měli asi dost. K mému překvapení, nejhlubší štola republiky, víc jak 1600m hluboká, byla dolem na stříbro a ne na uran, jak jsem si původně myslel. Postavte se na rošt svařený z kousků armovaných tyčí, když víte, že je pod vámi víc jak kilometr díra. Kdo měl dobré oči, zahlédl v 70ti metrech vodu. I tak to byl zvláštní pocit. Zablácené děti jsme si posadili na klín při cestě vláčkem zpět. Strojovnu dolu jsme prošli již tak trochu ve chvatu, neb jsme měli všichni hlad. Poslední zajímavá informace: Přeprava nákladu, často i osob byla větší rychlostí než je volný pád. A teď hurá na oběd.

Něco jsme pojedli v místní restauraci a potom aspoň my, Novákové, plni zážitků a dojmů s dětmi, které nám usínaly v náručí, jsme se vypravili domů.

Vítku díky.

Emil Novák

Zde končí vyprávění Emila Nováka, „našeho kostelního“ velmi obětavého elektrikáře. A pokračuje doplnění Václava D.

Emile, díky za tvou práci při rekonstrukci elektrického vedení, za dlouhé – někdy i noční hodiny strávené Bohulibou činností a díky za článek.

My vytrvalci, kteří jsme zůstali, vydali jsme se na další pouť našeho výletu – Makovou Horu.

Z Příbrami se jede asi 15km, když to nepopletete jako my, jihovýchodním směrem do obce Smolotely. Je tu pěkný, ale chátrající barokní zámek, původně to byla tvrz. Na náměstí stojí socha sv. Jana Nepomuckého, a k druhému Janu Křtitelovi a P. Marii Karmelské je to do kopečka necelé dva kilometry. Po cestě jsme procházeli lesem, kolem studánky, zřejmě moc nepoužívané. Jeden účastník naší výpravy ji ale použil a rovnou se tam vykoupal. Myslím, že není třeba zmiňovat našeho největšího otužilce.

Maková Hora se svým kostelem je moc pěkné a hlavně v minulosti známé poutní místo. Směřovalo sem na přelomu 19. a 20.století až desetitisíce poutníků v době svátku. Kostel byl vystavěn v letech 1717-1722 ve stylu českého vrcholného baroka italským architektem C.A. Canevallem.

V roce 1990 farář P. Jiří Hájek obnovil tradici poutí na Makovou Horu a pustil se i do obnovy kostela, který je veden jako památka I. stupně UNESCO.

Hlavní pouť se koná vždy v neděli po svátku Panny Marie Karmelské (16. červenec). Tento rok to vychází na 20.července a jelikož jsme se nedostali dovnitř, uvažuji o návštěvě tohoto poutního místa ještě jednou, tentokrát v den slavnosti.

Na vrcholku nás kromě krásné architektury a pěkného výhledu do kraje očekávalo ještě malé zpestření výletu. Potkali jsme se tam s poutníky, kteří měli něco o Makové Hoře zjistit. Hledali něco o historii a nemohli se ničeho dopátrat až se nás zeptali. Udělali dobře. Dopředu jsem měl informace vytištěné a tak jsem jim mohl vše poradit. Byli rádi a svěřili se nám, že hrají hru na oslavu kamarádčiných narozenin. Na cestu zpátky jsme se vydali po jejich stopách a účastnili se hry v opačném směru. Na jednom místě mělo být ukryto deset pohádkových postav. Úkol byl je najít. Našli jsem asi čtyři. Ve Smolotelech jsme potkali organizátory, kteří už úkoly sbírali.

S hezkým závěrem výletu a dobrými pocity z krásně stráveného dne jsme se rozjeli domů. Bohu chvála za takové chvíle.

Václav D.

Farní výprava do západních Čech

Cílem naší výpravy v sobotu 24. května byla dvě západočeská města: Loket a Bečov nad Teplou. Vyjeli jsem z Prahy v osm hodin ráno v hojném počtu 46 osob. Cestu jsme zahájili jako obvykle zpěvem poutní písně. Pak následoval radostný růženec. Jeho tajemství P. Lohel podrobně popisoval podle vidění sv. Kateřiny Emmerichové. Byla to dobrá příležitost, jak do jednotlivých tajemství proniknout. Kolem půl jedenácté nás přivítal Loket. Město položené na vysokém ostrohu, obtékaném takřka kolem dokola řekou Ohří, je památkovou rezervací. Nevelké město má starou historii a dodnes si zachovalo starobylý charakter s mnoha zajímavými stavbami – kostel, hrad, radnice a mnoho historických domů.

Naším programem v Lokti byla mše sv. v kostele sv. Václava, po níž nás P. Majkov krátce seznámil s jeho pamětihodnostmi. Kostel je barokní na místě původního kostela gotického. V nice jednoho z bočních oltářů je pozdně gotická socha Panny Marie. Pak následovala individuální prohlídka v jádře románského hradu, kde bylo možno navštívit, mezi jiným, mučírnu s výstavou mučících nástrojů. Já osobně jsem dal přednost výstavě porcelánu v jiné části hradu. A zvláště moderní výrobky se mi velmi líbily. Pobyt vyvrcholil obědem v hotelu Goethe.

Po menším intermezzu s hranolky jsme odjeli od kaple sv. Anny Slavkovským lesem do nedalekého Bečova, abychom si prohlédli relikviář sv. Maura. O něm je v naší farnosti už dosti známo. Objevila ho pro nás mladší generace farníků.

Je to pozoruhodný objekt, který přitahuje pozornost svým dobrodružným objevením i jedenáct let trvající restaurátorskou obnovou. Bohaté zdobení zlatem i drahými kameny i zpracování jsou nádherné. Pochází asi ze začátku 13. stol. Umělecký dojem je velký. Jak má vypadat přiměřená úcta k ostatkům světců, nám následně objasnil P. Lohel.

Prohlídku jsme vykonali ve dvou skupinách a tak bylo dost času na prohlídku městečka i na procházku v zámecké zahradě.

Pak jsme vyrazili na zpáteční cestu se zastávkou, při které bylo možno se občerstvit dobrotami, které upekly naše laskavé farnice. To je nedílná část našich výprav a budiž jim za to náš dík. U sv. Jana jsme přistáli podle plánu asi v 19 hod.

M.P.

Pozvání na křestní slavnost

Z milosti Boží jsme přijali dítě!

Naší dceru Antonii jsme přivítali na svět ve čtvrtek 29.5. v 5.42 hodin. Vážila 3,45 kg a měřila 50 cm.

Děkujeme všem, kteří na nás pamatovali ve svých modlitbách. Celé období očekávání i hladký průběh jejího narození - to vše bylo opravdu vymodlené.

Do společenství křesťanů bude naše Antonie přijata v neděli 6.7. při mši svaté v 9 hodin v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Těšíme se, že společně s námi prožijete tuto slavnost.

Veronika a Pavel Peterkovi

Poznáváme naše farníky

V červenci oslaví významná (kulatá) životní jubilea dvě naše pilné farnice:

paní **Olina Nekulová** a paní **Věra Rupková**.

Obě se neúnavně starají o potřeby kostela sv. Jana Nep. Do jejich kompetence patří péče o květinovou výzdobu kostela, pečení dobrot při různých oslavných příležitostech a poutích, pomoc při úklidu kostela a mnoho dalších nenápadných, ale důležitých činností. Jsou oporou našeho duchovního Otce v péči o rozkvět farního společenství.

Přejeme jim oběma, aby ještě dlouho mohly poklekat před svatostánkem, kde i my na ně budeme myslet, děkovat za jejich věrné služby a vyprošovat jim odměnu věčnou.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

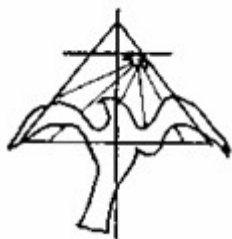
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Září

JEDNOTA DUŠE A TĚLA

Mt 10,26-33

- výraz „duše“
- nesmrtelnost duše
- srdce „hlubina bytí“ KKC 362 – 368

Kulturně vzdělaný, vlastenecky smýšlející a zároveň s církví velmi hluboce spojený kněz František Sušil věnoval mimořádně plodnou pozornost českým a moravským lidovým písním, které soustředil do bohaté sbírky. Jedna z těchto písní získala širokou oblibu. Žertovným způsobem zachycuje hádku duše s tělem. Duše svádí na tělo nejrůznější nepravosti, ale to se brání a hájí se tím, že usvědčuje duši ze spoluúčasti ve všech špatnostech. Duše se však vymlouvá, že tehdy nevládla sama sebou.

Komu v této písni dáme za pravdu? Budeme na straně duše nebo těla? Nebo dokonce přisoudíme vinu oběma pachatelům? Nebylo by možné vyvázat z hříchu jak duši tak i tělo a podle moderních teorií svést všechno na nějakou skrytou determinantu?

Musíme však nutně podlehnout tomuto modelu rozlišení na dva samostatné činitele, které nás vrhá do uvedených otázek nebo je to s duší a tělem jinak a potom tyto otázky ztrácejí smysl?

Některé výroky Písma, například i slova Kristova v dnešním evangeliu: „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou“ (Mt 10,27), mohou vyvolávat zdání bytostné duality člověka. Je však člověk opravdu – filosoficky řečeno esenciálně rozdvojený nebo dvojitý?

Jak si můžeme všimnout i ze své naprosto zřejmé zkušenosti určitá dvojitost v nás je, nikoliv však bytostná – esenciální, ale ve dvojím zaměření a projevech jediné lidské přirozenosti. „Jednota duše a těla je tak hluboká, že je třeba považovat duši za „formu“ těla; to znamená, že díky duchové duši je tělo, které je složené z hmoty, lidským a živým tělem; duch a hmota nejsou v člověku dvě sloučené přirozenosti, ale jejich spojení tvoří jednu jedinou přirozenost.“ KKC 365 Tento filosofický pohled na člověka je pomocí Božího zjevení rozvinut v učení církve následujícím způsobem: „Lidská osoba, stvořená k Božímu obrazu, je zároveň bytost tělesná i duchová. Biblické vyprávění vyjadřuje tuto skutečnost symbolickou řečí, když říká, že „Bůh vytvořil člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrápník dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gen 2,7). Celý člověk je tedy Bohem chťený.“ KKC 362

Věroučný i dobře formulovaný metafyzický výklad člověka si neodporují. „Výraz duše označuje v Písmu svatém často lidský život nebo celou lidskou osobu. Označuje však také to, co je v člověku nejniternější, co má v něm největší cenu, to, v čem je člověk obzvláště Božím obrazem. „duše“ znamená duchový princip v člověku.“ KKC 363 Tělo pak nechápeme jako samostatný princip, který by duši konkuroval nebo se s ní „hádal“, jde však o duši oživovanou a duši podřízenou stránku lidské přirozenosti: „Tělo člověka se podílí na důstojnosti „Božího obrazu“, je to lidské tělo právě proto, že je ožívováno duchovou duší a že celá lidská osoba je určena stát se v Kristově těle chrámem Ducha svatého.“ KKC 364

Odpovědnost za mravní projevy není tedy vázána jenom na něco v člověku, na nějakou jeho součást nebo nějaký v celku zakomponovaný prvek, ale na celou lidskou osobu, naše já, které se rozhoduje jako jediný subjekt k životním aktivitám v tělesné i duchovní oblasti.

Pojetí člověka má pak nesmírný dosah vzhledem k otázce po nesmrtelnosti lidské duše. „Ta je bezprostředně stvořena Bohem – není tedy „zplozena“ rodiči – je nesmrtelná: nezaniká při smrti, ve chvíli

svého oddělení od těla, a znovu se spojí s tělem ve chvíli konečného vzkříšení.“KKC 366 Stvořitel je tedy tím, kdo dává podstatu člověka, rodiče s ním „spolupracují“ vytvářením podmínek pro vznik nového lidského života. Lidé však mohou také usmrtit tělo – tělesný organismus ve stavu pozemské existence, duši – lidskou osobu, duchový princip v člověku však zabít nemohou. Ten, který ji dal – stvořil, ji také zachovává v nepomíjivosti. Pekelnou záhubou duše i těla se nemyslí zánik lidské bytosti znicotněním, ale strastiplný životní úděl zavržených.

„Duchovní tradice církve mluví také o *srdci*, které v biblickém smyslu označuje onu „hlubinu bytí“, kde se člověk rozhoduje pro Boha nebo proti němu.“ KC 368

Jde o závažné rozlišení v pojetí člověka, kde srdce zdaleka neznamena pouhý cit, emotivní projev, i když zaměření k Bohu nebo proti němu může být doprovázeno i velmi silnými emocemi. Ona „hlubina bytí“ však určuje mravní projevy člověka, profiluje se buď ušlechtilým nebo zkaženým charakterem, což předpokládá činnost rozumu a svobodné vůle – rozumem poznané a svobodnou vůlí uskutečněné nebo zmařené mravní dobro.

Dobrý Bůh nás dokonale zná. Stvořitel zná perfektně své dílo – „U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě“, říká s jemným humorem Pán Ježíš. Abychom se i my co nejlépe vyznali v našem mravním i duchovním profilu, rostli v dokonalosti ke slávě Boží, potřebujeme vědět kdo vlastně jsme jako lidé, aby se třeba zbytečně „nehádala duše s tělem“.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

3.	středa	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
5.	pátek	První pátek v měsíci
7.		23. neděle v mezidobí
8.	pondělí	Svátek Narození Panny Marie
9.	úterý	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	středa	Bl. Karla Spinoly, kněze mučedníka
12.	pátek	Jména Panny Marie
13.	sobota	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	neděle	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	pondělí	Památka Panny Marie Bolestné
16.	úterý	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	středa	Sv. Kornélius, papeže, Cypriána, biskupa, mučedníků
19.	pátek	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	sobota	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sang a druhů, mučedníků
21.		25. neděle v mezidobí
23.	úterý	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26.	pátek	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27.	sobota	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	neděle	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona země - doporučený svátek
29.	pondělí	Svátek sv. Michaela, Gabriely a Rafaela, archandělů
30.	úterý	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

- ✓ **Do konce září je možné přihlásit děti školního i předškolního věku na hodiny náboženské výchovy.** Po osobní domluvě s P. Loheliem bude od začátku října určena rozvrh hodin a rozdělení dětí do jednotlivých věkových kategorií.
- ✓ **Páteční setkávání zkušenějších farníků bude pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice** počínaje pátkem 5. září 2008.
- ✓ **Biblické katecheze budou pokračovat** od soboty 4. října 2008.
- ✓ **Bohoslužby Na Klamovce v kostele Nanebevzetí Panny Marie** budou následovat po letní odlmce od 1. září, každé pondělí a úterý v 7.30 hod.

- ✓ **Výstav Nejsvětější svátosti oltární se koná od středy 17. září do pátku 19. září v kostele Nejsvětější Trojice** vždy od 16.30 do 17.30 hod. v návaznosti na slavení mše sv. Z tohoto důvodu se čtvrtěční mše sv. 18. září v kostele sv. Jana Nep. nebude slavit.
- ✓ **Farní výprava na Lomec, Štěkeň a Písek se uskuteční v sobotu 20. září 2008.** Odjezd autobusem bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Návrat se předpokládá v 19.00 hod. Je třeba se závazně přihlásit v sákrstii.

Sv. Marko Križevčanin
Sv. Štěpán Pongrácz
Sv. Melchior Grodziecki
košičtí mučedníci – památka 7. září

Sv. Marko Križevčanin (též Križin, Crisini) se narodil r. 1588 v Chorvatsku ve šlechtické rodině. Studoval u Jezuitů ve Vídni a Štýrském Hradci, tam dosáhl doktorát filozofie. Dále studoval na universitě Gregoriana v Římě a tam byl vysvěcen na kněze. Dva roky působil v Chorvatsku v pastorační službě. Pak ho povolal ostráhomský arcibiskup Péter Pázmány, jezuita, aby řídil seminář v Trnavě. Byl jmenován ostráhomským kanovníkem. Arcibiskup i kapitula sídlili tehdy v Trnavě, protože Uhry byly okupovány Turky. Začátkem r. 1619 ho kapitula vyslala spravovat majetek bývalého kláštera v Krásné nad Hornádom v těsné blízkosti Košic.

Sv. Štěpán Pongrácz se narodil r. 1582 v šlechtické rodině v Sedmíhradsku. Po studiích v jezuitské koleji v Kluži vstoupil do noviciátu k jezuitům v Brně. Pak studoval filozofii v Praze a teologii ve Štýrském Hradci. Po vysvěcení na kněze byl prefektem a kazatelem v koleji ve slovenském Humenném. V r. 1619 byl povolán do Košic jako vojenský kaplan pro Maďary v císařském vojsku i jako kněz pro civilní maďarské věřící.

Sv. Melchior (Melichar) *Grodziecki* (též Grodecki) se narodil okolo r. 1584 v Těšíně v polské šlechtické rodině. Jeho strýc Jan byl olomouckým biskupem. Melchior studoval v jezuitské koleji ve Vídni, vstoupil do jezuitského noviciátu v Brně r. 1603. Filozofická a teologická studia absolvoval v Praze a zde byl vysvěcen na kněze r. 1614. I několik dalších let působil v Praze. Byl velmi dobrým pedagogem i hudebníkem. Založil a vedl Ústav pro chudé studenty. Když byli v r. 1618 jezuité vypovězeni z Čech, odešel do Uher, do koleje v Humenném. Tam složil i r. 1619 věčné sliby. Byl pověřen službou vojenského kaplana v Košicích pro Poláky a Čechy v císařském vojsku i pro civilní slovenské věřící.

Politické a náboženské poměry v tehdejších Uhrách byly velmi složité. K tomu ještě přistupovala turecká okupace velké části země a vměšování se tureckého sultána do politických poměrů. Reformace získala v Uhrách mnoho stoupenců. Kalvínské vyznání bylo symbolem maďarské národnosti v odboji proti Habsburkům. Velká německá většina v řadě slovenských měst byla zase luteránská.

Povzbuzen českým stavovským povstáním povstal sedmíhradský kníže Gábor (Gabriel) Bethlen proti habsburskému císaři. Bethlenův vojevůdce Jiří I. Rákóczy dobyl r. 1619 Košice, většina jejichž obyvatel byla kalvínského vyznání. Naši světcí se ukryli v košickém zámku. Ale jeho velitel byl zrazen a spolu se svými hosty vydán dobyvatelům. Hlava městské rady Reyner, podněcován kalvínským kazatelem Alvinczim, žádal smrt všech katolických obyvatel Košic. Ale takové vyhlazení odmítla i kalvínská většina obyvatel města s tím, že odsouzení tři kněží bude dostatečné. Rákóczy rozsudek smrti potvrdil.

V noci 7. září 1619 začalo mučení a kněží byli nuceni k odřeknutí se katolické víry. Když to odmítli, Rákóczyho vojáci kněze surově zmučili a potom zavraždili. Světcí při tom stále jen vzývali jméno Ježíšovo a Panny Marie. Surová vražda vyvolala odpor i mezi protestantskými obyvateli. Těla světců byla postupně uložena na různých místech a od r. 1636 odpočívají v kláštře Voršilek v Tmavě.

Úcta k mučedníkům se brzy začala šířit, a proto dal kardinál Pázmány popud k zahájení beatifikačního procesu. Ale blahoslavenými byli mučedníci prohlášeni až r. 1905 Piem X.

Svatořečil je Jan Pavel II. 2. července 1995 v Košicích.

Farní pout' na Bílou Horu

Neděle 22. června se v košířské farnosti stala dnem na události poměrně bohatým. Po dopolední oslavě 20. výročí kněžské služby našeho duchovního pastýře otce Lohela se řada z nás odpoledne opět shledala na farní pouti směřující na Bílou Horu, místo opředené bohatou historií, dějiště oné bitvy (8. 11. 1620), která, ač svým krátkým trváním připomínala spíš šarvátku, poznamenala a svými následky zásadně ovlivnila běh národních dějin.

Počasi nám tentokrát přálo (možná až moc), a tak jsme se ve vedru vpravdě tropickém mohli obdivovat barokní architekturu areálu benediktinského kláštera a současně poutnímu místu kostela Panny Marie Vítězné. S místem nás prostřednictvím svého výkladu seznámila sestra Anežka, představená kláštera. Mnišky benediktinky Bílou Horu obývají teprve nedlouho. Do Čech se vrátily koncem roku 2007, slavnostní bohoslužba se odehrála na svátek Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu (8. prosince). Dějin znali si jistě ihned vybaví, že benediktinky v Čechách již byly, a to nejprve od roku 973 díky blahoslavené Mladě Přemyslovně, první abatyše kláštera sv. Jiří na Pražském Hradě. Leč nařízení osvěcenského panovníka císaře Josefa II. znamenalo přerušení jejich působení v českých zemích. Sestry se však po nějakém čase opět vrátily a v českých zemích setrvaly až do roku 1919, kdy z Prahy odešly zejména z národnostních důvodů, většina z nich totiž patřila k německy mluvícím. Jejich opětovný, v pořadí třetí příchod na naše území, navíc zrovna na Bílou Horu, dodává celé události málem symbolický význam a čtenáře to možná také bude svádět poznamenat cosi o ironii osudu. Jaká to náhoda, že navíc freska v hlavní kopuli kostela na Bílé Hoře má zdobit *Triumf katolické víry v Čechách*.

Benediktinky tentokrát přišly do Čech z německé komunity Venio v Mnichově, kde žily po formaci v polské Přemyšli a odkud je jim navíc pro začátky v Praze poskytováno nutné zázemí. Sotva kdo by dnes věřil, že ještě před rokem budova dnešního kláštera byla zchátralým, zpustlým a k bydlení nevhodným stavením. Komunita Venio i její česká odnož se od tradičních řeholních řádů odlišuje tím, že mnišky se tu zpravidla věnují svému světskému povolání a hábit, který nosí, je rouchem oblékaným pouze v době společného slavení liturgie.

Pro ty, které oslovila architektura a umělecké vyzdobení místa, zde pár údajů, alespoň těch nejpodstatnějších: Stavba poutního kostela započala už v roce 1622. Tehdy totiž pražský arcibiskup Jan Lohel (!) vyzval věřící lid ke sbírce na postavení kaple na místě bitvy. Vybrané prostředky stačily na skromnou stavbu, která dodnes tvoří část západní strany dnešního kostela. Kaple na místě stála přes půl století bez větších změn, opomineme-li její porušení Švédy v roce 1634.

Na začátku 18. století se u skupiny dobrodinců a zádušníků zrodila myšlenka kapli přetvořit v důstojnější svatyni věnovanou památce na dávnou bitvu. V roce 1704 tak zejména díky zedníkovi Michaelu Hagenovi začala oprava kaple. Stavba se v následujících letech postupně rozrůstala o osmiboký presbytář (1705-06), sakristii s kůrem (1708), přistavěny byly na jižní straně osmiboká kaple sv. Rosálie (1710, od roku 1728 zasvěcená sv. Feliciánovi) a na straně severní kaple sv. Hilária (1712), světce v krajinách českých poněkud méně známého. Paralelně s rozšiřováním prostor kostelíka bylo obohacováno i jeho nejbližší okolí postupně o domek kostelníka, o čtyři rohové kaple – sv. Vojtěcha (1710), sv. Jana Nepomuckého (1712), Nejsvětější Trojice (1712/13) a sv. Václava (1714-15), na místě se postavil dům pro duchovního správce, byla vyhloubena studna, a celé prostranství pak bylo ohrazeno obvodovou zdí, poblíž navíc v důsledku moru vznikl hřbitov. Rohové kaple, dům dnešního kláštera (původně farní budova) a kaple Božího Hrobu v severní části místa jsou spojeny ambity nesoucí malby s mariánskou a pašijovou tematikou. Kolem roku 1730 již byly všechny hlavní stavební práce v zásadě dokončeny. Pravděpodobným autorem celého projektu ambity a dominantní kopule kostela prý byl sám Giovanni Santini.

Kostelík s křížovým půdorysem stojí uprostřed areálu. I jeho umělecké vyzdobě budiž zde věnováno několik slov. Tak například v klenbě střední kupole zaujme výše zmíněná freska *Triumfu katolické víry v Čechách*, již vyhotovil věhlasný bavorský malíř Cosmas Damian Asam, a dále patrně také Asamovo znázornění Panny Marie Nanebevzaté, jak kojí Ježíška. Rovněž obě postranní kaple v kostele jsou opatřeny malbami. Na klenbě kaple sv. Feliciána se nachází freska malíře Václava Vavřince Reinera

Císařské vojsko před bitvou na Bílé Hoře, klenbu kaple sv. Hilária vyzdobil Jan Adam Schöpf znázorněním bitevní vřavy a tomuto malíři se připisují rovněž malby v ambitech.

Jednou další zajímavostí a osobitým prvkem místa je obrázek *Adorace Ježíška* vsazený do stříbrného rámu neseného anděly nad hlavním oltářem, zvaný též *Strakonický obraz*. Je možné jej spatřit současně v reliéfu nad hlavním vchodem do kostelíku. Tímto obrázkem žehnal v den bitvy na Bílé Hoře zpovědník bavorského kurfiřta Maxmiliána, karmelitán Pater Dominicus Scalza de Jesu Maria. P. Dominik obrázek posléze odvezl do Říma, kde originál shořel při požáru v roce 1833. V té době ovšem existovalo hned několik kopií, z nichž jedna vznikla v roce 1622, kdy se na Malé Straně stavěl právě k účtě *Strakonického obrazu* kostel Panny Marie Vítězné. Nad hlavním oltářem v kostele na Bílé Hoře jsme mohli spatřit kopii obrazu z roku 1708.

Poutní místo vznikalo postupně převážně díky sbírkám učiněným v řadách věřícího lidu, přispěli také slavní umělci jako například Petr Brandl či Kryštof Dientzenhofer. Od roku 1827 místo patřilo pod duchovní správu benediktinů a tento řád o ně po delší pauze takto pečuje dodnes.

A větve stromů nad ambity statně se sklánějí a stíny listoví cestičku z kostela mile provázejí. Vítr si zamanul s listy si rozverně hrát, otázku „Kampak jdeš, poutníku?“ stačily koruny zašeptat. Kampak se budeme příště jen ubírat? ptám se a radši už přestávám veršovat.

Prameny a odkazy:

jlm

Macháně, Jiří: „Benediktinky se vrátily“. In: Katolický týdeník 50/ XVIII (2007), s. 1.

Royt, Jan: Poutní místo Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře. Praha 1996.

www.benediktinky.cz

MODLITBY

I

Pane, učiň mne nástrojem Tvého pokoje;
abych miloval, kde je nenávisť;
abych odpouštěl, kde je urážka;
abych smířoval, kde je hádka;
abych říkal pravdu, kde vládne omyl;
abych přinášel víru, kde hrozí pochyby;
abych vzbuzoval naději, kde sužuje zoufalství;
abych zapaloval světlo, kde panuje tma;
abych vnášel radost, kde se zabydlel nárek.

Pane, dej, abych toužil
nikoli být utěšován, nýbrž těšit;
nikoli být pochopen, nýbrž chápat;
nikoli být milován, nýbrž milovat.

Neboť kdo sebe odevzdá, tomu bude dáno;
kdo sebe sama zapomene, ten nalezne;
kdo odpustí, tomu bude odpuštěno;
a kdo zemře, probudí se do života věčného.

Francie 1913

II

Rač poskvrněné očistit
a rychle svažít vyprahlé
a vše nemocné vyhojit.

Rač studenému teplo dávat,
obměkčuj srdce zatvrdlé
a bloudícího nenech tápat.

Podle předloh z: *Gotteslob. Katholisches Gebet- und Gesangbuch. Ausgabe für das Erzbistum Freiburg. Freiburg: Herder, 1975 (2006). Modlitby 29/6 a 24/6 (str. 61 a 71).*

O pokušení

Byl jeden kuchař a ten měl pána, který vládl jednomu velkému království. Vládce byl přísný a mezi poddanými pověstný svou krutou spravedlností. Jednoho dne pán ulovil krásného plameňáka a poručil kuchaři, aby mu ho upekli, ale aby přitom nic z pokrmu neochutnal.

Kuchař se svého úkolu ujal. Když pečeně začala v troubě zlátnout a vonět, těšil se velice z toho, že se mu dílo daří. Jen z jednoho byl smutný. Jedna věc totiž zaměstnávala jeho mysl: „Každý zkušený kuchař přece ví, že bez ochutnání to nejde. Jak jinak mám poznat, že je jídlo dobré? Proč jen mi pán zakázal ochutnat? Proč mi přikazuje něco tak nesmyslného?“

A co myslíte, že kuchař udělá?

Existuje několik způsobů, jak ve vyprávění pokračovat:

- Kuchař neposlechne pána a ochutná. Pán na to samozřejmě přijde, ale služebník zapře, že neuposlechl.
- I v tomto případě se stane, že kuchař neposlechne pána, ochutná a je dopaden. Ale nestydí se za svou vinu a přizná se k ní, jsa ochoten nést následky svého jednání.
- Také se může stát, že kuchař pána poslechne, ovšem ve stylu: chce po mně nesmysly, dočista se pomátl. Poslechnu, abych měl pokoj.
- Kuchař může zapochybovat a znejistět. Nechce být neposlušný, ale nechce ani zanevřít na to, co ho naučili jeho předkové, oboje uctívá jako autoritu. Půjde se proto pána přeptat, jestli byl příkaz myšlen opravdu tímto způsobem.
- Může být kuchař, který svého pána poslechne i přes své pochyby. „Pán mě zná a k tomu, co přikazuje, má své důvody. Pro mne však není důvod ptát se proč. On ví, co dělá, protože je spravedlivý.“

Toužíme se s Vámi podělit o hlubokou radost, neboť dobrý Bůh nás obdaroval dceruškou, již jsme dali jméno Marie.

Narodila se v sobotu 2. 8. 2008 v 19.23 hodin v Ústavu pro matku a dítě v pražském Podolí (porodní míra a váha: 3260 g a 50 cm). Dítě je zdravé, pěkně se krmí, maminka je v pořádku.

Ondřej a Markéta Vaněčkovi

In Memoriam

Dne 12.8.08 povolal k sobě Pán jednu z výrazných osobností košířského křesťanského společenství, pana **RNDr. PhMr. Václava Mareše**.

Dr. Mareš žil se svým synem Michaelem v rodinné vile v Motole, kterou se podařilo po komunistickém vyvlastnění velmi obtížně získat jeho zesnulé manželce dr. Marii Novákové. Vila patřila rodině profesora Antonína Nováka, jednoho ze zakládajících členů „Kostelního spolku katolíků v Košířích“, který měl jako hlavní náplň úsilí o vybudování kostela v Horních Košířích.

Dr. Mareš se později zapojil do aktivit kostelního společenství a s manželkou se často zúčastňoval bohoslužeb v kostele sv. Jana Nepomuckého. V poslední době ho na nedělní mše sv. vozil jeho syn Michael se svou rodinou.

K poslednímu odpočinku byl dr. Mareš uložen po boku své manželky do rodinného hrobu ve Chvojnově, odkud pocházel rod Novákových a kde často rodina trávila letní prázdniny.

Na dr. Mareše, jeho manželku i rodinu Novákových vděčně vzpomeňme při návštěvách našeho krásného kostela sv. Jana Nepomuckého o jehož vybudování se zasloužili...

R.I.P.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

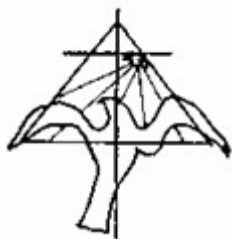
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Říjen

JEDNA LÁSKA, DVĚ PŘIKÁZÁNÍ

Jedna láska, dvě přikázání Mt 22,34-40

- a) láska k Bohu - první a největší přikázání **KKC 2083**
- b) láska k bližnímu **KKC 2196**
- c) naplněním zákona je láska

V tomto světě se dá předstírat všechno možné. Přetvářka má nejrozličnější podoby. Masky jsou bohatě rozšířeným artiklem v mnoha oborech lidského života. Dá se předstírat i láska? Určitě a často se s tímto projevem mezi lidmi můžeme setkat. Je pak jediným řešením únik a zapouzdření člověka do úplného soukromí, kdy je jen sám pro sebe a nemusel se podílet na trapném divadle? Co když nezvládá ani zdravou lásku k sobě? Pak může být stejně nešťastný jako před tím.

Existuje však ještě jiná varianta, zkusit to s opravdovou láskou, snažit se ji objevit a žít. Není totiž něčím fatálním jen pro 'vyvolené děti štěstý', ale je dostupná všem lidem, je k ní dokonce každý člověk stvořen a povolán. Boží slovo jí dokonce klade jako přikázání. Pokorného člověka to nemusí pobouřit, je si totiž vědom své křehkosti a sklonu k sobectví a přetvářce. Ví, že ve své slabosti potřebuje oporu v přikázání, které neničí ani neuráží jeho svobodu.

Odpovídá-li v evangeliu Pán Ježíš na otázku po prvním a největším přikázání, uvádí slova z Páté knihy Mojžíšovy - Deuteronomia (5,16): "Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, a celou svou silou." Jako by jedním dechem, hned vzápětí připojí druhé přikázání: "Miluj svého bližního jako sám sebe," a hned dodává: "Žádné jiné přikázání není větší než **tato**" v Markově evangeliu (Mk 12,29-31) a "Na těchto **dvou přikázáních** spočívá celý Zákon a i Proroci v Matoušově redakci (Mt 22,40).

Neoddělitelné a naprosto nutné spojení a soužití těchto obou projevů lásky je z Ježíšových slov naprosto zřejmé.

Zároveň je patrné, že nesplývají. Jde o dvě různá přikázání. Láska člověka k člověku není stejná jako láska k Bohu. Jde o dva různé objekty lásky.

Vtělením Božího Syna se sice otevírá možnost milovat v Kristově Božské osobě Boha i člověka, protože tam jsou spojeny obě přirozenosti, božská i lidská, jde však o naprosto jedinečnou a výlučnou situaci, protože se u nikoho jiného s něčím takovým nesetkáme.

a) Mluvíme-li o přikázání lásky k Bohu. Pak uskutečňováním tohoto přikázání se utváří ctnost. Snažíme se a učíme se milovat Boha nade všechno, víc než sebe, víc než člověka, naprosto, bezvýhradně, jak nejlépe jsme schopni v úctě a klanění vůči jeho absolutně dokonalé vznešenosti. Ale pozor! Jak to vůbec víme, že je Bůh takový a proto tak lásky hodný? Co když si jen něco namlouváme, a tak žijeme v nějaké falešné iluzi? Tady je třeba připomenout to, co nás může zbavit takových nejistot. Láska k Bohu totiž není jen a nejprve úkol a požadavek směřující ke ctnosti, ale také a nejprve DAR... Bůh nás miloval jako první. Láska jediného Boha se připomíná v prvním z "deseti slov". Přikázání pak rozvádějí odpověď lásky; k tomu, aby ji dal Bohu, je člověk vyzván. (KKC 2083) Tedy žádná iluze, žádný klam, ale realita lásky.

b) Je láska k bližnímu druhou, nižší kategorií lásky ve srovnání s láskou k Bohu? Ježíš nám řekl: "Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy" (Jan 13,34). Pán Ježíš nedává

především za příklad lásky jeho učedníkům k Němu, ale naopak jako vzor vzájemné lásky klade způsob své lásky ke svým učedníkům.

Tím tento druhý druh lásky nesmírně pozvedá a zušlechťuje, i když jej neklade na stejnou úroveň s prvním. A znovu vystupuje do popředí kromě úkolu a ctnosti také DAR... Máme si osvojit styl lásky, kterou projevuje Pán Ježíš, máme žít z daru Jeho lásky, která je nám vlita do srdce skrze Ducha svatého.

Také apoštol Petr přijal Kristovu lásku, aby pásl ovce a beránky. Nejde o pouhý cit, ale o trvalou dispozici k nezištné, obětavé a odpouštějící náklonnosti, o neustálou ochotu druhým sloužit tak, že se vnímá a uskutečňuje dobro, které potřebují. Je pak nutné mít na srdci vrcholné dobrodiní jejich osobní spásy. Cit může přistupovat jako doprovodný prvek. V činnosti je však celá osobnost s jejími silami, jimiž je rozumový úsudek o pravém dobru, vůle jako výkonná síla a srdce jako hlavní zdroj ušlechtilého a velkodušného rozhodování.

c) Když Pán Ježíš zdůrazňuje klíčový význam přikázání lásky: "Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci" (Mt 22,40), chce ukázat na princip a naplnění celého mravního zákona. Jde tedy o začátek a smysl. Bez motivu lásky se ztrácí a propadá sebevětší výkon a úsilí. A naopak i velmi nepatrné mravní projevy člověka získávají velkou cenu. Láska motivuje věrnost v zachovávání všech přikázání, jak píše Apoštol svatý Pavel: "Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý", a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto 'Miluj svého bližního jako sám sebe'. Láska bližnímu neublíží. Naplněním zákona je tedy láska" (Řím 13,8-10). KKC 2196

U sv. Augustina nacházíme radu: "Miluj a pak dělej, co chceš!" Není tím dán souhlas s konáním čehokoliv, i kdyby šlo věci nemravné a nelidské. To dobré, co konáš pro Boha a pro bližního, podkládej a pronikni láskou, jinak to znehodnotíš.

Láska je sice náročná, ale dostupná a uskutečnitelná.

V jednom westernu říká spravedlivý pistolník bandě zvrhlých zločinců: "Nemáte budoucnost".

Láska však má svou minulost, přítomnost i budoucnost. Není nic lepšího, pro co by měl člověk žít.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1.	středa	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše panny a učitelky církve
2.	čtvrtek	Památka svatých andělů strážných
3.	pátek	První pátek v měsíci
4.	sobota	Památka sv. Františka z Assisi
5.		27. neděle v mezidobí
6.	pondělí	Sv. Bruna, kněze
7.	úterý	Památka Panny Marie Růžencové
9.	čtvrtek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
10.	pátek	Sv. Gereona a druhů, mučedníků
12.		28. neděle v mezidobí
14.	úterý	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	středa	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	čtvrtek	Sv. Hedviky
17.	pátek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa mučedníka
18.	sobota	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.		29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
20.	pondělí	Bl. Jakuba Kerna, kněze premonstrátského řádu
21.	úterý	Sv. Voršily a družek, mučednic
23.	středa	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	pátek	Sv. Antonína Klareta, biskupa
26.	neděle	VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
28.	úterý	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30.	čtvrtek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- ✓ **Pravidelné biblické katecheze o životě Pána Ježíše budou pokračovat v sobotu 4. a 18. října** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého od 18.15 hod.
- ✓ **V sobotu 11. října bude po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého promítán první díl dvoudílného filmu o svatě Johance z Arku.** Druhý díl bude následovat v sobotu 25. října.
- ✓ **Páteční setkání farníků v domečku budou pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po celý měsíc říjen kromě druhého pátku 10.října,** kdy se koná farní rada.

Sv. Kalist I.

papež, mučedník – památka 14. října

Sv. Kalist (též Kalixt) byl Říman. Narodil se asi r. 160. Znalosti o prvním období jeho života známe bohužel jen od jeho nepřátel. Původně byl asi otrokem křesťanského pána. Z nám neznámých důvodů byl odsouzen k nuceným pracím na Sardinii. Jeho protivníci pro to uvádějí jeho údajné zločinné jednání. Po propuštění s ostatními křesťany, na přímlovu Marcie, manželky císaře, žil nějakou dobu v ústraní. Po svém zvolení ho papež Zefyrinus povolal do Říma. Stal se diakonem a papežovým rádcem. Dostal na starost katakomby na římské silnici Via Appia. Ty nesou jeho jméno dodnes a jsou nejrozsáhlejší a nejnavštěvovanější v Římě.

Po smrti Zefyrina byl zvolen r. 217 papežem. Vydal edikt, v němž povolil návrat do Církve a ke Stolu Páně těžkým hříšníků po vykonání řádného pokání. Povolil sňatky urozených žen s otroky (to podle státního římského práva nebylo možné). Byl za to od svých protivníků napadán. Bojoval s různými bludnými naukami. Prosazoval vliv římského biskupa na celou církev.

Jméno papeže Kalista je uvedeno v seznamu mučedníků "Depositio Martyrum" ze 4. století a to je dobrý důkaz toho, že byl opravdu mučedníkem. Zemřel asi r. 222. Byl pohřben na hřbitově Calepodia na Via Aurelia a výročí

pohřbu je ve zmíněném martyrologiu i v dalších pramenech kladeno na 14. října. V 9. století byly jeho ostatky přeneseny do kostela S. Maria in Trastevere.

Jeho hlavním odpůrcem byl Hippolyt, římský kněz a vynikající teolog, který své spisy zaměřil proti nesprávným naukám o Nejsvětější Trojici. Jeho ctižádost byla však raněna, když v r. 217 byl za papeže zvolen Kalist a ne on sám. Od svých stoupenců se dal zvolit za vzdoropapeže (prvního v dějinách). Později se však s Církví smířil a zemřel mučednickou smrtí spolu s papežem Pontianem a je uctíván jako světec. Dalším odpůrcem byl Tertulián, který se v závěru svého života stal členem sekty montanistů, která hlásala velmi přísnou až tvrdou morálku. Zapovídali druhé manželství a některé hříchy podle nich nepřipouštěly odpuštění.

Z těchto střetů s bludnými naukami postupně vyrůstala křesťanská teologie. Počet křesťanů v římské říši stále rostl, ale přece jen v době kolem r. 200 jich byla malá menšina. Měli bychom si uvědomit, že do prvního všeobecného koncilu v Niceji r. 325, po uznání křesťanství, bylo ještě sto let. Možná, že kdybychom měli více znalostí z katolických pramenů, že bychom sv. Kalista považovali za jednoho z velkých papežů.

Podle Internetu (Cath. Encyclop., Heiligenlexikon a j.) a Dějin Církve od Franzena.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

169. Jaký je vztah katolické církve k hebrejskému lidu?

Katolická církev zakládá svůj vztah k hebrejskému lidu na skutečnosti, že tento lid byl vyvolen Bohem přede všemi, aby přijal jeho Slovo. Právě Izraelité „byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus" (Řím 9,4-5). Na rozdíl od jiných nekřesťanských náboženství židovská víra je již odpovědí na zjevení Boha ve Staré smlouvě.

170. Jaké je spojení katolické církve s nekřesťanskými náboženstvími?

Spojení je dáno společným původem a cílem lidského pokolení. Katolická církev uznává, že to, co je dobré a pravdivé v jiných náboženstvích, pochází od Boha, je paprskem jeho pravdy, může být přípravou k přijetí evangelia a vybízet k jednotě lidstva v Kristově církvi.

171. Co znamená tvrzení: „Mimo církev není spása“?

Znamená to, že veškerá spása pochází od Krista-hlavy skrze církev, která je jeho tělem. Proto nemohou být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Kristus založil církev a že je nezbytná ke spáse, a přesto do ní nevstoupí anebo v ní nevytrvají. Zároveň díky Kristu a jeho církvi mohou dosáhnout věčné spásy všichni ti, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, ale upřímně hledají Boha a pod vlivem milosti se snaží plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.

172. Proč musí církev hlásat evangelium celému světu?

Protože Kristus přikázal: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Mt 28,19). Tento misionářský příkaz Pána má svůj pramen ve věčné lásce Boha, který poslal svého Syna a svého Ducha, protože „chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2,4).

173. Jakým způsobem je církev misionářská?

Církev vedená Duchem Svatým pokračuje během dějin v poslání samého Krista. Křesťané mají proto všem hlásat radostnou zvěst, kterou přinesl Kristus, tak, že půjdou jeho cestou, ochotni obětovat se až k mučednictví.

174. Proč je církev apoštolská?

Církev je apoštolská svým původem, protože je vybudovaná na „základě apoštolů“ (Ef 2,20); svým učením, které je totožné s učením apoštolů; svou strukturou, protože je vyučována, posvěcována a vedena apoštoly až do návratu Krista, a to díky jejich nástupcům, biskupům ve společenství s Petrovým nástupcem.

175. V čem spočívá poslání apoštolů?

Slovo apoštol znamená poslaný. Ježíš, poslaný Otcem, povolal k sobě dvanáct ze svých učedníků, ustanovil je za své apoštoly a učinil z nich vyvolené svědky svého vzkříšení a základy své církve. Dal jim příkaz, aby pokračovali v jeho poslání: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás (Jan 20,21) a slíbil jim, že s nimi zůstane až do konce světa.

176. Co je to apoštolská poslušnost?

Apoštolská poslušnost je předávání poslání a moci apoštolů jejich nástupcům, biskupům, prostřednictvím svátosti svěcení. Díky tomuto předávání církev zůstává ve společenství víry a života se svým původem, zatímco během staletí zaměřuje všechny svůj apoštolát na šíření Kristova království na zemi.

Stárnutí

Největší umění je stárnout s radostným srdcem.

Odpočívat, když bys chtěl pracovat.

Mlčet, když druzí neuznávají tvou životní moudrost.

Umět si odepřít to, co tě dříve těšilo.

Poslušně a tiše nést kříž.

Bez závisti hledět na druhé a věrně kráčet cestou, kterou tě vede Bůh.

Složit ruce v klín a přijímat pomoc druhých, kterým jsi dříve pomáhal.

Pokorně přijmout slabosti i kdybys rád pomáhal druhým.

Pak přijde to nejhezčí:

Bůh pro tebe vybral tu nejkrásnější práci -

můžeš mít stále sepnuté ruce a svolávat Boží požehnání na celou zem.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

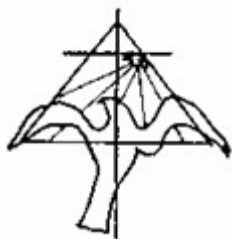
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

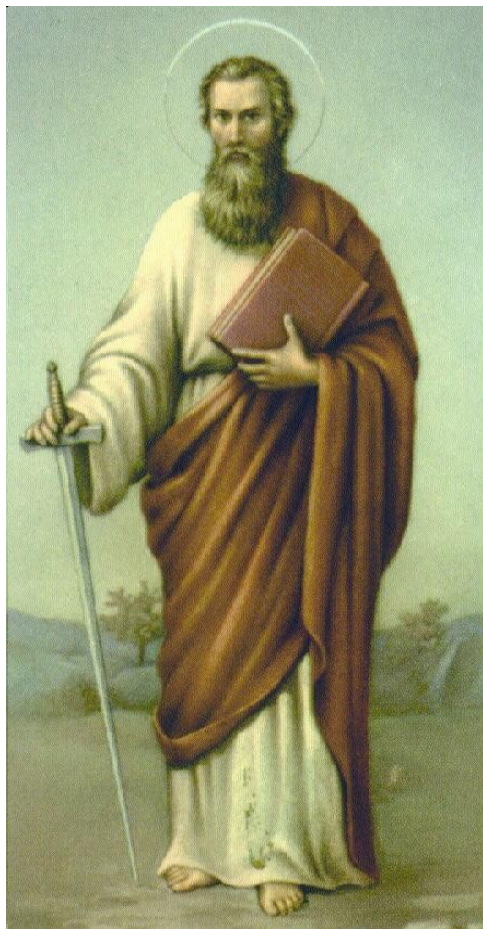
Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Listopad

LISTY SV. PAVLA V LISTOPADU

Jednotlivá rozhodnutí Svatého otce, která se týkají celé církve, nejsou jen určitým osobním rozmarem nebo nápadem, ale mají posloužit k duchovnímu prospěchu a posvěcení věřících v Krista. Do této oblasti patří také tematické roky, které papež čas od času vyhlašuje. Právě letošní rok je zaměřen na život a apoštolské dílo sv. Pavla z Tarsu. Jednotlivé podněty tohoto velkého tématu mohou zaznít z kazatelný nebo při katechezích, ale i písemnou formou. Také v našem košířském farním listu můžeme využít tuto příležitost a hlouběji se seznámit s nesmírně bohatou částí Nového zákona, kterou tvoří právě čtrnáct epistol apoštola národů. Velmi žádoucím účinkem následujících textů by zcela určitě bylo podnícení zájmu o osobní a důkladnější proniknutí do jejich obsahu prostřednictvím vlastní domácí četby. Nemělo by nám jít jen o nějaké akademické znalosti a informace, ale o duchovní přínos, který vnímáme jako poznání Krista a niternější láska k Němu. K tomu je nám apoštol Pavel jedním z nejlepších průvodců a pomocníků.

Život svatého Pavla je celkem dobře znám, a tak se podíváme spíše na jeho dílo. Nejprve nám půjde o všeobecný pohled na jeho listy, potom bychom je sledovali jednotlivě.

Žádný z novozákonních spisovatelů nám nedává nahlédnout do duše tak, jako Pavel.

Potřeby nově založených obcí totiž vyžadovaly, aby s nimi byl v ustavičném styku. Bylo třeba povzbuzení, upevňování ve víře, odstranění hříchu a pohoršení, bylo třeba varovat před falešnými proroky nebo vysvětlovat pochybnosti. Proto psal. V listech bojuje

o duše, varuje před nebezpečími, mluví k nim s láskou, hlasem starostlivého otce a – je-li potřeba – i s přísností. Napomíná, přesvědčuje a zapřísahá. Jsou to listy příležitostné, proto v nich nelze hledat celou teologii. Jsou v nich skryté narážky na poměry v církevních obcích, a proto jsou i místy nejasné.

Podobají se dopisům (proto epistoly, epistola – dopis). Začínají úvodem, který objasňuje většinou nadpis a přechod k vlastní látce. V úvodu uvádí nejčastěji Pavel jméno své a svých spolupracovníků, jméno církve nebo osoby, které list píše a blahopřání nadpřirozeného rázu. Děkováním Bohu za prokázanou dobrodiní čtenářům nebo chválou Boha přechází většinou k vlastní látce. A látka je různá podle předmětu. Je vždy rozvedena určitá stať (nebo i více) a rozdělena na část věroučnou a morální. Někdy se tyto dvě vzájemně prolínají, jindy jsou jasně odlišeny (Řím, Gal, Ef).

Nejsou to ani obyčejné, ani soukromé listy, ale nenapodobitelná směs obojího, vznikají za účelem, kterého chtěl apoštol dosáhnout. I když byly poslány určitým adresátům, přece jen měly vždy obecnější poslání. Poučení, napomenutí a povzbuzení v nich obsažená (možno říci) zajímala všechny křesťany a byla také od nich jako inspirované Boží slovo přijímána.

V závěru každého listu podává apoštol většinou zprávu o sobě a svých záměrech, připojuje pozdravy (také vlastnoruční), poslední napomenutí a vzdáním chvály Bohu dopis ukončuje. Svě listy většinou diktoval, ale vlastnoruční pozdrav na konci měl být pro adresáty důkazem pravosti listu.

Zvláště rozsáhlejší listy psal asi po delší přípravě. Apoštolské práce, starost o vlastní obživu i návštěvy mu bránily často dokončit list hned. Přerušení je někdy i dost jasně znatelné. Zvláště delší epistoly psal možná i několik týdnů, snad i měsíce.

Co se týče řeči, nevyhledával úmyslně krásy řeči a vazeb a čistoty jazyka. Psal řecky, životu řečtinou, lidovou, která nese stopy určité kultury i stopy Septuaginty a filosofické znalosti své doby. Přece však byl Žid a židovsky vychován, což se pochopitelně odráží v obrazech, paralelismech a hlavně v myšlenkovém sledu. Jeho slovník patří vedle Lukáše k nejbohatším v Novém zákoně. Je v prvé řadě biblický, z druhé je původu lidového. Poprvé Pavel vyjadřuje řecky křesťanské ideje, stejně hluboké jako nové.

Sloh diktuje účel dopisu: mluví živě, z plnosti srdce. Proto často přervaný chod myšlenek, přechod z jedné myšlenky do druhé, četné řečnické otázky a figury. Dovede mluvit výrazně a přesvědčivě, závěry tak formulovat, že to lze jen stěží zapomenout. Vlastní síla ovšem není ve slohu, živé řeči ani umění mluvit, ale v teologii vtělení, vykoupení a ospravedlnění, do jejíž služeb staví všechno. Tato nejpodstatnější stránka jeho díla by měla nejvíce upoutat naší pozornost.

V těchto listopadových dnech si třeba můžeme více všimnout jeho textů, které se týkají posmrtného života. Pro pohřební obřady je vybráno dokonce 13 těchto úryvků z jeho listů, tedy celá polovina všech uvedených neevangelických perikop. K osobní četbě a rozjímání ve spojení s modlitbou za drahé zemřelé nabízím jejich výčet:

1/ Řím 5,5-11;	8/ I Kor 15,51-57;
2/ Řím 5,17-21;	9/ 2 Kor 4,14-5,1;
3/ Řím 6,3-9;	10/ 2 Kor 5,1.6-10;
4/ Řím 8,14-23;	11/ Flp 3,20-21;
5/ Řím 8,31b-35.37-39;	12/ 1 Sol 4,13.14.17b-18;
6/ Řím 14,7-9.10b-12;	13/ 2 Tim 2,8-13.
7/ I Kor 15,20-24a.25-28;	

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. sobota	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. neděle	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pondělí	Sv. Martina de Potres, řeholníka
4. úterý	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
7. pátek	První pátek v měsíci
9. neděle	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pondělí	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitel církve
11. úterý	Památka sv. Martina, biskupa
12. středa	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. čtvrtek	Památka sv. Anežky České, panny
14. pátek	Sv. Siarda, opata premonstrátského řádu
15. sobota	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele
16. neděle	33. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. úterý	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21. pátek	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. sobota	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
24. pondělí	Památka sv. Ondřeje Dung – Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25. úterý	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
30. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Oznámení

✓ **Odpustky pro duše v očištění:**

V sobotu 1. listopadu odpoledne a v neděli 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

✓ **Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění,** navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

✓ **V sobotu 1. listopadu se po večerních bohoslužbách v 18,30 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. koná přednáška Ing. Pavla Karla Mráčka,** stálého jáhna a terciáře rádu kazatelů – OP na téma „**Apoštolské cesty sv. Pavla z Tarsu**“.

✓ **Další biblická katecheze na téma: „Život Pána Ježíše“** bude v sobotu 15. listopadu po večerních bohoslužbách – v 18.15 hod. ve farním sále sv. Jana Nep.

✓ **Tradiční mikulášská farní besídka bude v sobotu 6. prosince** po večerních bohoslužbách v 18.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Srdečně zveme rodiče, děti a ostatní příbuzné a farníky.

✓ **Duchovní obnova farnosti bude v sobotu 13. prosince od 15.00 hod.** s obvyklým programem dvou promluv, adorace, sv. smíření a mše sv.

Od září je otevřena v ulici Přímá na Malvazinkách nová křesťanská školka rodinného typu, která funguje podle celosvětově osvědčeného modelu založeného na úzké spolupráci rodiny a školky při vzdělávání dětí. **Všechny rodiče a děti srdečně zveme, aby se přišly na chod školky podívat ve dnech otevřených dveří 13. a 14. listopadu vždy od 8.15 do 12.00 hod. nebo kdykoliv po individuální domluvě. Podrobnější informace najdete také na www.parentes.cz.**

Podmínkou pro umístění dítěte do školky je ochota **obou** rodičů se školkou spolupracovat a uvědomit si svou odpovědnost za výchovu svých dětí. Cílem školky je nabídnout rodinám komplexní a na křesťanských hodnotách založené předškolní vzdělávání pro děti, nabídnout místa i pro děti, které jinde nechtějí (například děti, které mají doma mladší sourozence), tedy poskytnout rodičům něco víc než jen pokrýt potřebu matek někam umístit své dítě, aby se mohly věnovat své profesi. Součástí pedagogického plánu je budování hodnot, které dětem v dnešní společnosti chybí (např. schopnost kontinuálního učení, uznávání hranic a důvěra v dlouhodobé vztahy, získávání ctností). Samozřejmostí je individuální přístup k jednotlivým dětem a rodinám. Školka se snaží vyjít vstříc nejrůznějším potřebám dětí i rodin, a to **ve všech ohledech**. V tuto chvíli sice bohužel (jako mnoho jiných podobných zařízení) nemá nárok na státní podporu, proto je finančně závislá na vlastních zdrojích a musí vybírat od dětí školkovné, ale jako nezisková organizace si narozdíl od jiných podobných zařízení nekladou za cíl, aby projekt byl jakkoliv ziskový.

Kontakt: Centrum Malvazinka, Přímá 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov, tel.: 251 565 665, Adéla Šípová, email: sipova@parentes.cz, mobil: 606 938 776, www.parentes.cz.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 10. 10. 2008

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Václav Dráb a Ondřej Vaněček

Program:

1. Pokračování údržby a oprav farních nemovitostí
2. Změny v redakci Košířského farního listu
3. Farní život a obecná rozprava

1.1 Práce v kostele sv. Jana Nepomuckého

Topné rohože

Oprava dalšího ze svodů srážkové vody, jehož stav není vyloženě havarijní, byla odložena s tím, že finanční prostředky, které jsou nyní k dispozici, budou využity ke zřízení elektrického topení pro přední lavice v hlavní chrámové lodi.

Jak bylo dohodnuto na předcházející schůzi, byly objednány topné rohože ve vhodném odstínu, respektujícím barevnost interiéru, v náležitých rozměrech a počtu; s tím byla zaplacená záloha. Přípravné stavební práce jsou před dokončením; zbývá dokončit instalaci rozvodů v lavicích a zapojení zařízení v novém rozvaděči u vnitřního vchodu do sakristie.

Předpokládá se, že během listopadu by topení mohlo začít sloužit.

Kolaudace objektu kostela

Pan V. Bobysud podal informaci o postupujících jednáních s úřady ohledně dokončení kolaudace budovy kostela.

Drobné práce

Během podzimu by se vyklučily náletové dřeviny v severní části pozemku kostela (zajistí V. Dráb).

Úklid po přípravných stavebních pracích pro instalaci el. vytápění se podařilo zajistit silami obětavých dobrovolníků, zejména pak zásluhou paní Křížovské.

1.2 Práce v kostele Nejsv. Trojice

Odvhlčení stavby

Bylo zjištěno, že do zdiva kostela vzlíná zemní vlhkost, která se hromadí v půdním souvrství pod základy. Zatékání je zapříčiněno chybným provedením některých míst zpevněných povrchů kolem kostela i jejich poruchovým stavem, neboť jsou porušeny prasklinami, takže neplní svou funkci – tj. odvádět srážkovou vodu od stavby. Hromadění této vody pod stavbou je způsobeno tím, že voda není odvedena do kanalizace.

Situace vyžaduje vybudování drenáží kolem stavby a odvodnění chodníků a dvora. Další postup závisí na projektu vytvořeném na základě posudků statika a geologa; projekt bude hotov před koncem října.

Byl odborně zaměřen objekt kostela a okolní terén; výsledky prokázaly, že chodník má špatný sklon, v jehož důsledku zatéká do památkově chráněného objektu, který je tím ohrožen. Z tohoto faktu lze vyvodit právní odpovědnost příslušného správce komunikací, který by měl zajistit nápravu a uhradit vzniklé škody.

Kvůli napojení na kanalizaci je třeba získat souhlas od Správy pražských hřbitovů.

Bude také učiněn pokus získat dotace na pokrytí nákladů této investiční akce.

Podle toho, jak budou dostupné investiční prostředky, se práce rozdělí na dvě etapy; v I. etapě je potřeba využít finance na nejnutnějších pracích, jež mají povahu záchranných stavebních zásahů.

Pro realizaci sanačních prací již byla vybrána specializovaná firma.

Provedené práce

V září byla vybudována branka za „domečkem“ a uskutečnil se úklid okapů kostela do ulice Plzeňská.

Za „domečkem“ bude prořezáno křoví (zajistí V. Funda).

2. Košířský farní list

V redakci Košířského farního listu probíhá změna: grafická úprava a sazba přejde na přelomu roku z Jana Brůčka na Václava Drába. Redakce nadále zůstává v péči M. Brůčkové a tisk i distribuci si ponechává na strost S. Dobeš.

3. Farní život a obecná rozprava

Naplánovaný farní výlet byl úspěšně vykonán.

Rozprava se týkala především organizace duchovních a kulturních programů pro farníky.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Lev Veliký papež a učitel církve – památka 10. listopadu

Papež Lev (první papež toho jména) se narodil v Toskánsku kolem r. 400. Asi v r. 430 se stal jáhnem církve v Římě a postupně dosáhl významného postavení. R. 440 ho matka císaře Galla Placidia vyslala do Galie s jistým diplomatickým posláním. Téhož roku zemřel papež Sixtus III. A po něm byl papežem zvolen právě Lev. Po návratu do Říma byl vysvěcen na biskupa. Jeho pontifikát trval 21 let a je zároveň s pontifikátem Řehoře Velikého jedním z nejdůležitějších v antické církvi. Papež Lev zemřel 10. listopadu 461.

V jeho době bylo západořímské císařství velmi slabé, zejména vojensky. Císařská moc nebyla schopna ubránit se nájezdům barbarů. Nebyly řešeny ani vleklé problémy sociální. Tyto okolnosti přiměly římského biskupa, aby se ujal řešení i politických a občanských záležitostí. Známá je událost z r. 452, kdy papež Lev jel naproti hunskému vůdci Attilovi do Mantovy a přesvědčil ho, aby zastavil svou invazi směrem na Řím. O tři roky později už nedokázal odvrátit Vandaly, aby nevydrancovali nechráněný Řím.

Dosáhl aspoň toho, že město nebylo vypáleno a že byly uchráněny římské baziliky, kde obyvatelstvo našlo azyl.

Byla to ale také doba, kdy pokračoval teologický zápas proti nesprávným naukám, proti manicheismu a proti monofyzitské nauce Eutychově, který popíral Kristovu lidskou přirozenost. Dopis papeže Lva z r. 449 byzantskému patriarchovi Flaviovi formuluje jasně nauku o Kristu, v jehož jediné Osobě jsou dvě přirozenosti, božská a lidská, neodděleny a nesmíšený. Tato nauka pak byla přijata Chalkedonským koncilem r. 451, kterého se zúčastnilo 355 biskupů. V koncilních aktech je uvedeno, že byla přijata se zvoláním: „Petr promluvil ústy Lva“. Ostatní nauky byly prohlášeny za nesprávné.

V mnoha zemích papež Lev reorganizoval církev, zejména v Galii a v severní Africe, která byla pod nadvládou Vandalů. Při tom musel překonávat i řadu konfliktů. V celé své činnosti systematicky usiloval o jednotu Církve. Tak ukázal, jak byl tehdy, stejně jako dnes, nezbytný výkon římského primátu.

Zachovalo se skoro sto jeho kázání a asi 150 dopisů. Svou pastorální činností byl blízko lidu zkoušeného hladem, přívalem uprchlíků a chudobou. Vždy povzbuzoval k lásce.

Pohřben byl ve vestibulu chrámu sv. Petra. Později byly jeho ostatky přeneseny a dnes jsou pohřbeny nedaleko oltáře, který je mu v chrámu sv. Petra zasvěcen.

Papež Benedikt XIV. ho v r. 1754 prohlásil učitelem církve.

Podle pramenů Internetu (RaVat – promluva Benedikta XVI, Cath. Encykl.) aj.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

Věříci: hierarchie, laici, zasvěcený život

177. Kdo jsou věříci?

Věříci jsou ti, kteří byli křtem vtěleni do Krista a stali se Božím lidem. Jsou účastní, každý svým vlastním způsobem, kněžského, prorockého a královského Kristova úřadu a jsou povoláni uskutečňovat poslání, které Bůh svěřil církvi. Všichni jsou si skutečně rovni v důstojnosti božích dětí.

178. Jak je utvořen boží lid?

V církvi jsou z Božího ustanovení posvěcení služebníci, kteří přijali svátost svěcení a tvoří církevní hierarchii. Ostatní se nazývají laici. Z obou skupin pak pocházejí věříci, kteří se zvláštním způsobem zasvěcují Bohu sliby evangelijních rad: čistoty v celibátu, chudoby a poslušnosti.

179. Proč Kristus ustanovil církevní hierarchii?

Církevní hierarchie byla ustanovena Kristem s posláním a pravomocí vést jeho jménem Boží lid. Tvoří ji posvěcení služebníci: biskupové, kněží a jáhnové. Na základě svátosti svěcení jednají biskupové a kněží při výkonu své služby ve jménu a v osobě Krista –hlavy; jáhnové slouží božímu lidu v diakonii (službě) slova, liturgie a lásky.

180. Jak se uskutečňuje kolegiální charakter církevní služby?

Podle příkladu dvanácti apoštolů, které Kristus společně vyvolil a poslal, se jednota členů církevní hierarchie uskutečňuje ve službě společenství všech věřících. Každý biskup vykonává svou službu jako člen biskupského sboru, ve společenství s papežem, a tak se podílí na jeho péči o všeobecnou církev.

181. Proč má církevní služba také osobní charakter?

Církevní služba má také osobní charakter, protože v síle svátosti svěcení je každý služebník osobně odpovědný Kristu, který ho osobně povolal a udělil mu poslání.

O PERLE UPROSTŘED LESŮ A CÍSAŘI POD DUBY

Letošní podzimní farní výlet směřoval do jižních Čech, přesněji na Lomec, do Štěkně a do Písku. Od kostela sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích jsme vyrazili v sobotu 20. září ráno hned po osmé hodině. Asi po dvou hodinách cesty autobusem, kdy jsme si připomněli několik okamžiků ze života sv. Pavla, jsme se zastavili v Lomci. Pokud čtete Košířský farní list pravidelně, pak vám jistě neušlo, že o tomto poutním místě, ležícím v jižních Čechách, v libějovickém kraji, psal již v červnovém vydání pan farář, otec Lohelius, který se tenkrát v Lomci věnoval

několikadenním exerciciím. Proto zde v následujících řádcích uvedu jen více méně na připomenutí nejdůležitější údaje. Že se jedná o místo k duchovním cvičením jako stvořené, o tom jsme se nyní mohli přesvědčit na vlastní oči sami. Představte si, že jdete do kopce, procházíte poměrně hustým lesem, ten se před vámi najednou otevře a vy spatříte – kostel. Tak to je, milí poutníci, on, kostel Jména Panny Marie na Lomci, postavený jako projev víry a vděčnosti pánů Buquoyů vůči Bohorodičce. Hrabě Karel Buquoy, vědec a cestovatel, když při jedné námořní plavbě L.P.1684 během strašlivé bouře v nebezpečí života se ocitl, Matku Boží o pomoc prosil a slib ten učinil, že ku její cti kostelík zbuduje, živ-li vyvázne. A hle, hrabě přežil, avšak až syn jeho, Filip Emanuel, kostelík vystavěti nechal (stalo se tak v letech 1692-1702, posvěcení následovalo v roce 1704).

Odměnění tímto pohledem, spěcháte blíž k té půvabné stavbě a vcházíte dovnitř. A je to asi jako byste vcházeli do miniaturního chrámu plného nepřehledného množství rozličných řezb, maleb, zkrátka jako byste našli perlu uprostřed lesa. Hlavní oltář představuje zmenšenou napodobeninu Berniniho papežského oltáře u Sv. Petra v Římě. Nad oltářem se vznáší zavěšený svatostánek připomínající svým tvarem lucernu. Svatostánek visí na čtyřech honosně zdobených girlandách, které drží čtyři andělé. Nad Nejsvětější svátostí, umístěné v dolní části, se v zasklené schránce nachází soška Panny Marie, věrná kopie Panny Marie foyenské. Tuto sošku zmíněný cestovatel hrabě Karel vozil vždy při sobě.

Unikátní umístění svatostánku na závěsných řetězech vzbuzuje údiv všech poutníků

Při kostelu stojí bývalý lovecký zámek rodu Buquoyů, zámek později sloužil jako fara, škola pro okolní obce a konečně dnes funguje jako klášter kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka. Do Lomce směřují dodnes cesty mnohých věřících. Hlavní pouť se koná vždy 12. září (nejbližší neděli), kdy se slaví svátek Jména Panny Marie. Pout' se zde koná navíc každou první sobotu v měsíci a 13. den v měsíci připadá na tzv. Fatimský den.

Interiér kláštera (zámku) ve Štěkně

Když jsme se rozloučili s tímto místem, mohli jsme pokračovat v naší cestě dál, a tak jsme asi před jedenáctou hodinou dopoledne dojeli do Štěkně, menší obce mezi Strakonice a Pískem. Cílem druhé zastávky nebyla přímo obec, nýbrž stejnojmenný zámek, který dnes patří řádu Congregatio Jesu. Možná řád budete znát spíše pod názvy Institut Blahoslavené Panny Marie (Institutum Beatae Mariae Virginis), Sestry Mary Ward nebo ještě jednodušeji: Anglické panny. Ty nám během naší návštěvy věnovaly péči vpravdě andělskou. Po přivítání jsme společně oslavili mši v jejich zámecké kapli, následoval oběd, jako pití se podávalo místní pivo Klostermann. Poté se nás ujaly dvě ze sester, aby nám ukázaly zámek a pověděly něco o jeho dějinách a také o svém řádu.

Nuže, první dochované zprávy o zámku – tenkrát ještě tvrz zvané Šček – pocházejí ze 14. století. Majitelem byl jistý Bašek (nebo Bavor) ze Štěkně. Panství podle dochovaných dokumentů mělo ve vlastnictví celkem 32 držitelů. Za všechny zde budiž uvedeno pár z nejvýznamnějších. Už v druhé polovině 14. století například proslul svými kázáními v Betlémské kapli Jan ze Štěkně. O něm jen pro zajímavost svědčí Jan Hus, že „byl kazatel výtečný jak trůba válečná“.

V 17. století bylo panství napřed zkonfiskováno a odevzdáno městu České Budějovice, protože jeho původní držitel, Jan Malovec z Malovic, se zúčastnil povstání českých pánů proti císaři Ferdinandovi II. Později císař Ferdinand III. panství daruje Janu Antonínovi Losimu z Losimthalu jako odměnu za finanční pomoc poskytnutou při válce se Švédy. Losimthalové na panství působili po dobu 133 let, zámek byl přestavěn v barokním slohu. Následujícími majiteli byli pánové z Windisch-Graetzu. Zámek tehdy prošel úpravou v josefínském stylu. Ze školních hodin dějepisu se snad každému ihned vybaví jméno Windisch-Graetz ve spojení se svatodušními bouřemi v roce 1848. To je správná asociace, neboť generálovi Alfredu Kandidovi z Windisch-Graetzu bylo v té době svěřeno vrchní velení nad Prahou. Šlechtic Alfred Kandid hrál vůbec důležitou úlohu v tehdejších politických událostech rakouské monarchie, od císaře dokonce obdržel řád zlatého rouna a stal se nejvyšším polním maršálkem. Svého postavení si byl dobře vědom a podle toho i vystupoval. Podepisoval se vždy „My, kníže z Windisch-Graetzu“. A když mu zemský soud v Praze zakázal užívat pluralis majestaticus, slůvka „My“, pod pokutou 20 dolarů, poslal maršál pokutu, ale na listinu připsal: „My, kníže z Windischgraetzu, zasíláme nám uloženou pokutu a budeme se podepisovat i nadále: My, kníže z Windischgraetzu.“ (pro zvědavé: listina se nalézá ve štěkeňském archivu). Když se r. 1837 vracel z carských manévřů v Rusku, dala mu jeho manželka kněžna Marie Eleonora před vchodem do zámku vystavět vítěznou slavobránu označenou jeho erbem. Tato žena, známá a oblíbená pro svou dobročinnost, náhle zahynula právě při zmíněném neklidu v Praze, byla zastřelena v roce 1848.

Ústav anglických panen zámek odkoupil od jednoho z potomků, Alfreda Augusta z Windisch-Graetzu, v roce 1921. Řádové sestry zde zřídily dívčí školu s internátem a samy zde vyučovaly. Po druhé světové válce zámek převzal stát a nechal v něm zřídit domov důchodců, který tam byl až do roku 2001. Řádové sestry zámek musely opustit v roce 1985, ale vrátily se zpátky o pět let později, dnes tam probíhají rekonstrukce kvůli uvedení do původního stavu.

V budově zámku se nachází kromě jiného památný pokoj šumavského spisovatele Karla Klostermanna (1848-1923), který zde pobýval na sklonku svého života. Ve Štěkni se ostatně zdržovalo více významných osobností – například zde pracovala rodina Spilků, z níž se proslavili zejména synové František (1877-1960), známý dirigent a skladatel, a jeho bratr zahradník. Zasluhou Jaroslava Spilky byly založeny dodnes trvající zahradnické výstavy Flora Olomouc. Kdysi zde přenocoval také sám císař František Josef I. (vládl 1848-1916). Traduje se, že v anglickém parku, který k zámku přiléhá, prý císař seděl pod mohutnými duby. V parku je možné spatřit sošku Panny Marie, která podle slov sester má zázračnou moc uzdravování.

Sousoší na náměstí v Písku.

Tak skončila naše prohlídka zámku. Rozloučili jsme se a pokračovali v cestě do Písku, kde jsme měli něco přes hodinu času na prohlídku města nebo na krátké spočinutí u šálku kávy, případně jiné tekutiny. Pak zbýval pouze návrat do Prahy. Myslím, že nebudu hovořit pouze za sebe, když uvedu, že výlet se po všech stránkách vydařil, a proto na tomto místě patří vřelý dík všem, kdo se zasloužili o jeho přípravu a organizaci, zejména Vítku Bobysudovi a Václavu Drábovi.

jlm

Použité prameny:

- Leták „Dějiny a pamětihodnosti Lomce“
- P. Lohelius: „Chráněná dílna“. Košířský farní list červen 2008
- <http://www.zamek-steken.cz>

Příloha ke zprávě o farním výletu:

Karel Klostermann: Není krásnější krásy...

„Není krásnější krásy nad Šumavu na sklonku pozdního léta. Počasí stálé, vzduch čistý, nepřesycený vlhkem jako jindy. Tráva bují, zelená se a žlutne zároveň, pavučiny ji spřádají, lesknou se, jako by byly utkány z čistého stříbra. Klenou se smrkové lesy, hustě, do nedozírna, černají se blíže oku, modrají se v dále, koupají se v jasů zře slunečné, která je obetkává lehounkým, třepetným závojem. Tu odstíny jemné, sotva znatelné, tam příkré protivy trpytného světla a hlubokých stínů, jas a šero, den a noc, vše vedle sebe, vše v jedno splývá, zase se rozchází a opět se pojí. – Kde příroda do temnozelených borů utrousila listnaté stromy, buky, břízy, javory, tam vzplane les v krásě nevýslovně pestré. Listy buků se rdí všemi odstíny červeně, rudě, ohnivě, nachově hoří; zdá se, že ze starých bělošedých kmenů růže vyrůstají: bílé břízy stříbrem lemují močály, na nichž roste modravě zelená kleč, a kouzlí ve všech odstínech, široké listy javorů dovršuje tuto pestrost ...“

Citát: Karel Klostermann: „Skláři“. In: K.K.: „Chvály jižních Čech“. České Budějovice: Růže, 1976. Zde převzato z internetu: <http://www.klostermann.cz/?sekce=chvaly-jiznich-cech>

„Nespokoj se s ničím, co je méně než Bůh.“

Mary Ward, 1585-1645

Kdo jsou Anglické panny? Ve Štěkni jich dnes žije dvanáct. Tento řád, založený v roce 1609 v St. Omer, dnes působí po celém světě a věnuje se především charitativní činnosti, tj. péči o nejubožejší lidi v Africe, ale také, zejména v Evropě, o nemocné a drogově závislé. K jeho činnostem patří dále pastorece a katecheze, děje se tak např. na Slovensku a Ukrajině. Zakladatelka řádu, Angličanka Mary Ward, se narodila roku 1585 v Anglii, v době krutého pronásledování katolíků. Toužila po řeholním životě, ale protože v Anglii byly všechny kláštery zavřeny, odchází do St. Omer. Oslovena charismatem řádu Tovaryšstva Ježíšova Mary Ward usilovala o založení institutu s tímto apoštolským zaměřením pro ženy. Co jí však bylo za života odepřeno, se podařilo až díky Druhému vatikánskému koncilu, který umožnil přijmout formu řeholních pravidel sv. Ignáce z Loyoly pro život společenství. Posláním společenství je „každým způsobem, který je pro ženy možný, k větší slávě Boží sloužit církvi péčí o spásu duší, šířit a bránit víru, pomáhat lidem v křesťanském životě“.

Mary Ward jistě patřila k lidem s charismatem. Jejím pravidlem prý bylo: Neberme nikdy nikomu to, v čem má zalíbení, aniž jsme předtím ukázali to, co je opravdu hodno lásky. Dávejme lidem lepší věci, než jim vezmeme, co je méně dobré. A tak kdosi o ní řekl: „Nevěděl jsem, co je dobrotivost, dokud jsem nepoznal Mary Ward.“

Na jejím hrobu je možné číst tento nápis:

„Chudé milovat,
v lásce k nim setrvat,
s nimi žít a s nimi umírat,
a z mrtvých vstát.“

Do Čech přišly sestry tohoto řádu v 18. století, v roce 1747 byl založen jejich první dům v Praze na Malé Straně. Kromě tohoto domu jim v České republice patří ještě zámek ve Štěkni a dům v Dobré Vodě u Nových Hradů.

A zde několik podnětů k zamyšlení od Mary Ward:

„Jdi k němu blíž, je snadné pokleknout, není námahou hledět na něho, ještě mnohem snazší je říci mu, co si myslíš.“

„Z milosti Boží jsem se rozhodla nikdy si nemyslet, že Bůh mě opustil. Kdyby se stalo, že bych tak uvažovala, chci s ním přesto neúnavně hovořit, jako by on u mě byl.“

„Viděla jsem, že pro mne není žádná jiná pomoc a žádná jiná útěcha než se k němu těsně přimknout; a to jsem činila, neboť on byl zde, aby mně pomáhal.“

„Vše, co mě utěšuje a činí mi radost, chci přinášet Bohu a k němu chci spěchat, aby mi pomohl a upokojil mě ve všech strádáních a těžkostech.“

„Naše štěstí, naše jistota a naše pokroky nespočívají v bohatství, ve velikosti nebo v přízni mocných, nýbrž v tom, že máme otevřený a svobodný přístup k Bohu. Od něho musí pocházet naše síla, poznání a ochrana.“

jlm

Prameny:

- „Nověna k Mary Ward“. Z německého originálu přel. sestry Congregatio Jesu. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakl., 2005, s. 6n a 15.

- <http://mesta.obce.cz/steken/ibmv.html>

MILOSRDENSTVÍ

Našel jsem anděla, choulil se u cesty,
lidé jej míjeli, zdál se jim nehezky.
z dálky jsem uviděl, jak něco schovává,
navenek zašlý plášť celého pokrývá.

Přistoupím k němu blíž, on celý prokřehlý,
zvedá svou hlavu již, pohled má ulekly
a zpod řas hustých, sametových
na mne pak přeněžně pohlédne,
v očích má světlo hvězd třeptivých,
dvě studánky čiré a hlubiny bezedné.

Ze tváří šmouhy mu utírám,
děťátku s křídélky u cesty,
co lidem zdálo se nehezky.

Když usne v mém náručí,
jedinou starost mám:
ten křehoučký život
ať naživu zachovám.

jlm

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

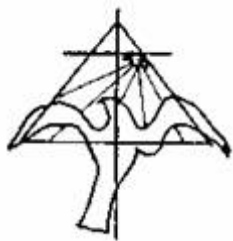
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Prosinec

VÁNOČNÍ MOUDROST

„Býk zná svého hospodáře i osel jesle svého pána; Izrael však nemá poznání, můj národ nemá rozum.“ Těmito slovy proroka Izaiáše (Iz 1,3) zahajuje církev na I. neděli adventní Modlitbu se čtením v breviáři. (DMC – Lekcionář, ČLK, Praha 1988) Můžeme se ptát, zda-li prorok viděl ve svém duchu podivuhodnou aktualizaci svých slov v betlémské stáji, kde po několika stech letech spočinulo v chudých jeslích Dítě, Boží Syn a náš Pán. Kdo se mu přišel poklonit a uctít v Něm Spasitele. Nebyla to žádná vznešená společenská elita, nebyli to věhlasní učenci a tehdejší intelektuální a náboženské kapacity, ale prostí pastýři a cizinci – mágové z východu.

O několik desítek let později, po Kristově ukřižování a vzkříšení, vidí apoštol Pavel podobnou situaci mezi Kristovými učedníky, a tak píše v 1. listě do Korintu: „Pohled'te, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených, ale co je světu bláznovství, to vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – aby se žádný člověk nemohl vymlouvat před Bohem.“ (I Kor 1,26-29)

Jak pyšný člověk přichází k jeslím dnes?

K tomu nabízí úvahu americký biskup Fulton Sheen:

„Kdyby pyšný člověk plný univerzitních znalostí vstoupil do betlémské stáje, objevil by nesmírného Boha v tomto dítěti. Dá se předpokládat, že ne. Protože je tak veliký ve svém vlastním sebevědomí, odmítl by že je zde něco většího než on sám: protože je moudrý ve svém vlastním sebevědomí, nepřipustil by, že je něco moudřejšího než on sám; protože je tak intelektuálně vyspělý, že vše ostatní mu připadá malé. Pro něho, toto Dítě, zavinuté v plenkách skutečně nemůže být Králem. Slyšel snad někdo o Králi na slaměném trůnu? Jak by mohla být věčná Moudrost mlčenlivá? Směje se důvěřivosti pastýřů, kteří věří v anděly, nevědomosti mudrců, kteří věří v prozřetelnostní vedení hvězdy. Zvedne obočí nad Pannou Marií, mlhavě připomínající egyptskou legendu o Arishně. Sklouzává letmým pohledem na Josefa, člověka v hadrech, kterého by hlídač správně odmítl pustit dovnitř.

„Nebudete-li jako děti,“ řekne toto Dítě, až vyrostete; je to hrozné, úděsné, otrěsné tajemství Vánoc, takže naše samolibost a pýcha musejí být rozdraceny, než může vstoupit nové světlo. Při vstupu do jeskyně se člověk musí sklonit, snížení znamená vydat se k maličkosti. Kdo to jednou učiní, zjistí, že už není v jeskyni, ale v novém vesmíru, kde vládne Moudrost.“ (Fulton J. Sheen: Rejoice, Image books A division of Doubleday and Copany, Inc. Garden City, New York 1984)

Adventní a vánoční dny nám každoročně otevírají pramen našeho očistění a posvěcení. K tomu je však nezbytný hluboký a upřímný postoj pokorného srdce. Bez tohoto oživení a obnovy srdce nám moudrost, skrytá ve vánočním tajemství uniká.

„Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu“. (1 Kor. 1,30-31)

P. L.

Liturgický kalendář

30. 11.	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
1. pondělí	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
3. středa	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6. sobota	Sv. Mikuláše, biskupa
7.	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
8. pondělí	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU doporučený svátek
9. úterý	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
11. čtvrtek	Sv. damana I. , papeže
12. pátek	Panny Marie Guadalupské
13. sobota	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14.	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
17. středa	před Štědrým dnem do 24. prosince – další dny před Štědrým dnem
21.	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
23. úterý	Sv. Jana Kentského, kněze
24. středa	večer: VIGILIE NAROZENÍ PÁNĚ
25. čtvrtek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26. pátek	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. sobota	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
29. pondělí	Pátý den v oktávu Narození Páně Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka
30. úterý	Šestý den v oktávu Narození Páně
31. středa	Sedmý den v oktávu Narození Páně Sv. Silvestra I., papeže Večer: Poděkování za minulý rok a prosba na začátku občanského roku
1. 1. čtvrtek	Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ - zasvěcený svátek

Oznámení

- ✓ **Tradiční mikulášská farní besídka bude v sobotu 6. prosince po večerních bohoslužbách v 18.00 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep. Srdečně zveme rodiče, děti a ostatní příbuzné a farníky.
- ✓ **Duchovní obnova farnosti bude v sobotu 13. prosince od 15.00 hod. s obvyklým programem dvou promluv, adorace, sv. smíření a mše sv.**
- ✓ **Tradiční předvánoční setkání pamětníků košířského farního společenství mládeže „in memoriam“** se uskuteční v sobotu 20. prosince po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. od 18.30 hod.

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	16,00 hod
----------------------	--------	-----------

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	24,00hod.
----------------------	--------	-----------

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep.	25.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice	25.12.	11,00 hod.
-----------------------	--------	------------

Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

kostel sv. Jana Nep.	26.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

kostel sv. Jana Nep.	27.12.	17,30 hod.
----------------------	--------	------------

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel sv. Jana Nep.	28.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11.00 hod.
-----------------------	--	------------

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep.	31.12.	16,00 hod.
----------------------	--------	------------

kostel Nejsv. Trojice		17,30 hod.
-----------------------	--	------------

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep.	1.1.07	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 14. 11. 2008

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Jan Havel, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Host: Ing. Jaroslav Frána

Program:

1. Jednání s Ing. Fránou o projektu oprav kostela Nejsv. Trojice
2. Topné rohože v kostele sv. Jana Nepomuckého
3. Drobné práce a farní život

1. Odvlhčení kostela Nejsv. Trojice

Schůzi navštívil Ing. Jaroslav Frána, jednatel společnosti Inženýrské a stavební práce, s. r. o., který přítomným představil výsledky průzkumu kanalizace a seznámil je s projektem, jenž byl na základě zjištěných skutečností vytvořen, a s předběžným rozpočtem.

Průzkum potvrdil, že hlavní svody srážkové vody nejsou napojeny do dešťové kanalizace a voda se tak hromadí v podzákladí stavby a vzlíná do zdiva, které tím narušuje.

Nejnutnějším zásahem je napojení svodů do kanalizace. Potom také vybudování drenážního systému kolem kostelní budovy.

Zhotovilo by se rovněž několik kontrolních šachtic a v nich pojistné uzavření odvodňovacího systému, které by zabránilo zpětnému toku vody do systému při zvýšené hladině vody v kanalizaci. (Kostel se totiž v důsledku stavebního vývoje svého okolí ocitl pod úrovní terénu a dříve byl už za takových okolností údajně vytopen.)

Pan ing. Frána doporučil, aby byl nejprve učiněn odborný hydrogeologický průzkum okolí kostela.

Bude též zdokumentována a zprovozněna stávající vzduchotechnika v kostele. Kvůli zvýšené vlhkosti v interiéru totiž hrozí napadení dřevěného mobiliáře a uměleckých předmětů dřevokaznými škůdci – plísněmi, houbami a hmyzem. Tato situace bude vzhledem k časové náročnosti odvlhčovacích prací i k přetrvávajícím důsledkům zavlhčení trvat dost dlouho, což ještě zvyšuje nebezpečí poškození uměleckořemeslného nábytku a hodnotné umělecké výzdoby. Proto je potřeba interiér průběžně odvětrávat.

Vzhledem ke značné výši nákladů na stavební opatření bylo rozhodnuto, že se práce rozdělí na etapy. Jako první bude řešena ta etapa, která svou finanční náročností odpovídá dostupným finančním prostředkům, aby ty byly využity (pozn.: nevyužití dotace se musejí vracet).

Projektová dokumentace poslouží jako podklad pro žádání dotací.

Členové Výboru SPKK zjistí, jaké jsou možnosti spolufinancování stavebních prací ze strany institucí místní samosprávy a státní správy (ÚMČ Praha 5, Magistrát hl. m. Prahy, ministerstvo kultury...).

2. Práce v kostele sv. Jana Nepomuckého

Topné rohože

Veškeré stavební přípravy pro instalaci topných rohoží do kostelních lavic jsou hotové. Je domluveno dodání a instalace rohoží, které budou následně zprovozněny.

Dosavadní zateplení lavic kobercovými sedáky pak bude využito ke zpříjemnění sezení v zadních lavicích, které jsou zcela nekryté. Tyto původní podlahy budou později nahrazeny novými, jejichž barevnost bude odpovídat topným rohožím, což přispěje též k barevnému sladění interiéru kostela.

3. Drobné práce a farní život

3.1 Drobné práce

Během podzimu byly Václavem Drábem vyklučeny náletové dřeviny v severní části pozemku kostela sv. Jana Nepomuckého.

K prořezání křoví za „domečkem“ u kostela Njsv. Trojice zatím nedošlo.

3.2 Farní život

Náplánovaná přednáška Ing. K. Mráčka k roku sv. Pavla, pojednávající o cestách sv. apoštola Pavla, se uskutečnila.

Tradiční mikulášská nadílka ve farním sále (sv. Jan Nep.) se uskuteční v sobotu 6. prosince.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Ambrož papež a učitel církve – památka 7. prosince

Sv. Ambrož patří, zároveň se sv. Augustinem, Jeronýmem a Řehořem Velikým, mezi čtyři velké církevní učitele Západu. Narodil se okolo r. 340 v nyní německém Trevíru, který byl tehdy velkým správním střediskem římské říše. Jeho otec byl prefekt pro Galii. Rodina byla křesťanská. Byl nejmladší ze tří dětí. Sestra Marcellina později žila v panství zasvěceným životem, bratr Satyrus se po zvolení Ambrože biskupem staral o jeho světské záležitosti. Po úmrtí otce se rodina přestěhovala do Říma. Tam se mu dostalo vynikajícího vzdělání řečnického a právního, naučil se tam také řecky. Brzy na to se stal správcem provincie Ligurie a Emilie se sídlem v Miláně.

V r. 374 zemřel v Miláně biskup Auxentius, arián, který pronásledoval katolické věřící skoro dvacet let. Biskupové provincie žádali císaře Valentiniana, aby dosadil jeho nástupce. Ten to ale odmítl, s tím, že volba musí proběhnout obvyklým způsobem. Požádal Ambrože, aby dohlédl na to, aby volba proběhla v klidu. Ambrož vešel do baziliky, kde bylo shromážděno nejednotné kněžstvo i lid. Pak zazněl, prý dětský, hlas: „Ambrož biskupem“. To opakovalo celé shromáždění a Ambrož byl jednomyslně zvolen biskupem. Volba byla neobvyklá, protože předchozí vzdělání Ambrožovo nebylo teologické a stále byl ještě jen katechumenem. Přes Ambrožovo zdráhání potvrdil volbu císař, který byl hrdý na to, že se jeho příznivé mínění o Ambrožovi potvrdilo. Světec se uklidnil, přijal křest a krátce na to byl 7. prosince 374 vysvěcen na biskupa.

Svůj majetek ihned rozdál chudým a Církvi a opustil slibnou světskou kariéru. Začal usilovně studovat Písmo a církevní Otce, zejména Origena. Jeho dveře byly stále otevřené pro kohokoliv, jak pro úřední jednání, tak i pro prosebníky, kteří hledali pomoc. Trávil noční hodiny v modlitbě. Každou neděli jeho výmluvná kázání přiváděla do baziliky množství lidí. Jeho kázání přiměla k obrácení sv. Augustina. Ten pak napsal, že to byla nejen kázání, ale i svědectví milánské církve, která se svorně modlila jako jediné tělo. Ambrož měl římského praktického ducha a Písmo i nauku uplatňoval v morálce a praxi.

Po dlouhou dobu bojoval s ariány, kteří byli i mezi císaři a v jejich rodinách. Při tom hájil neústupně katolickou víru a uplatnil svůj diplomatický talent. (Ariánství, nazvané podle alexandrijského kněze Aria, považuje Ježíše Krista za stvořenou osobu a tak popírá jeho božství. Tato nauka byla odmítnuta koncilem v Niceji a v Krédu vyznáváme: *zrozený, ne stvořený.*)

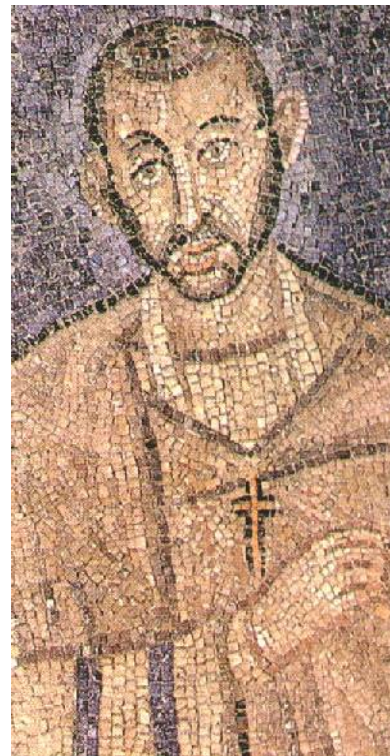
Zemřel v noci z Velkého pátku na Bílou sobotu r. 397. Tělo Kristovo mu podal biskup z Vercelli. Byl pohřben ve své basilice vedle svatých Gerváse a Protáse. Později byly ostatky všech tří světců uloženy do sarkofágu pod oltář.

Velké je jeho dílo spisovatelské. Jmenujme aspoň názvy některých spisů: De officiis ministrorum (o kněžských povinnostech), De sacramento regenerationis (o křtu), De Mysteriis (o křtu, biřmování a Eucharistii), De Sacramentis, Contra Auxentium de basilice tradendis (polemika s ariány) aj.

Ovlivnil i liturgii a chorální zpěv. Dodnes se ambrosiánská liturgie (západní liturgie, ale v něčem odlišná od liturgie římské) užívá v Miláně a v okolí.

Je zobrazován často s ostatními Oci Západu, jedním z jeho mnoha atributů jsou včely a je také patronem včelařů.

V Praze byl gotický kostel sv. Ambrože u kláštera irských františkánů (hybernů) na místě dnešního domu u Hybernů. Dodnes stojí raně gotický kostel sv. Ambrože ve Vítově u Přeštic jižně od Plzně.

Naši farníci (ex), Pavel, Kateřina a Johanka Křížovských oznamují nový přírůstek do rodiny!

24.10.08 se jim narodil syn a bratr **JAN** (49 cm, 3,10 kg).

Rodičům i celé široké rodině Křížovských a Nekulů blahopřejeme a těšíme se, že malého Jana brzy přivítáme do našeho křesťanského společenství.

IN MEMORIAM

V jezuitské komunitě ve Filadelfii zemřel 2.11.08 **P. Josef Kadlec, S.J.**

Smíchovský rodák (1929) - skaut, lékař, kněz, jezuita. Od r. 1967 žil v zahraničí. Nejprve sloužil 4 roky jako expert Světové zdravotnické organizace ve Venezuele, kde po splnění své lékařské mise vstoupil do jezuitského řádu a stal se tak emigrantem. Na studia teologie byl poslán do Anglie a v r. 1977 byl v Londýně vysvěcen na kněze. Od r. 1981 působil na prestižní Georgetownské universitě ve Washingtonu. Jeho první návštěva rodné země po sametové revoluci v r. 1989 byla skutečnou "spanilou jízdou". První mše sv., kterou sloužil ve své rodné farnosti v basilice sv. Václava na Smíchově byla skutečně jeho mší primiční v očích smíchovských farníků.

Od té doby navštěvoval P. Kadlec rodnou zem dvakrát do roka a navázal všechny zpřetrhané svazky se svými přáteli z řad laiků i kněží. Po celý svůj pestrý život na této zemi vykonal mnoho pro církev katolickou, jejímž byl věrným služebníkem a horlivým zastáncem až do konce.

Pepánku, díky za vše a Bůh Tě odměň svou slávou nebeskou! Requiescas in pace!

Štědrý den

Závoj bělostných vloček sype se z oblaků
chvíli jen, až zmizí poslední šlépěje z cest.
Krajinu do sněhu noc halí tiše,
s večerem přichází nejmenší hvězdička z hvězd
a do knihy skutečných zázraků
počátek nového věku píše.
„Staň se Tvá vůle!“ – vždyť stačí tak málo,
by Slovo věčné tělem se stalo
a Světlo u lidí přebývalo.

MILOSTIPLNÉ PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ VÁM PŘEJE

REDAKCE FARNÍHO LISTU

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné